NEW YORK TIMES BESTSELLER

JODI PICOULT & SAMANTHA VAN LEER

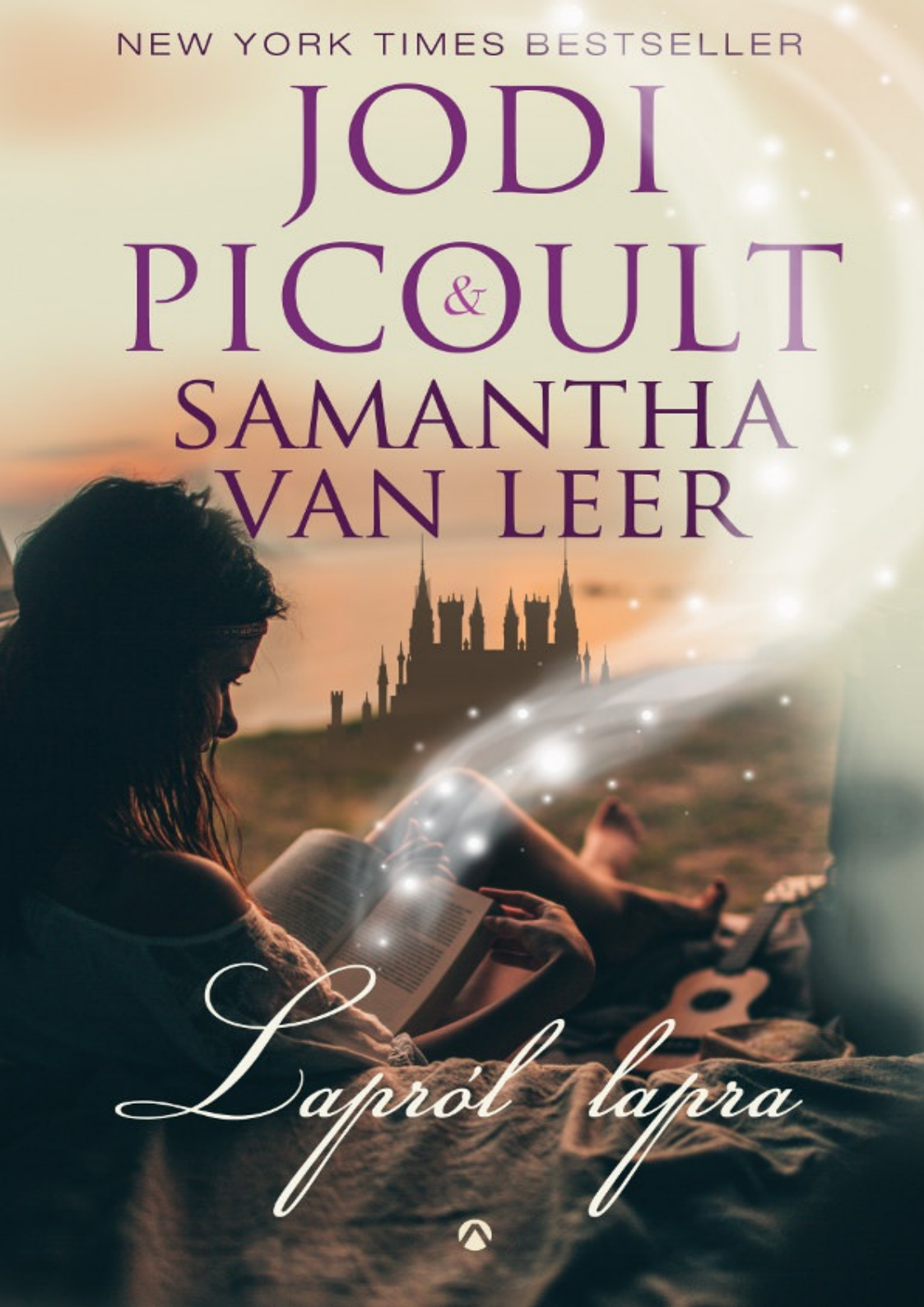

Lapról lapra

JODI PICOULT
&
SAMANTHA VAN LEER

Lapról lapra

FORDÍTOTTA
BABITS PÉTER

ATHENAEUM

ATHENAEUM
Budapest

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult és Samantha van Leer: *Off the Page*
Copyright © 2015 by Jodi Picoult and Samantha van Leer
Hungarian translation © Babits Péter, 2016
A Shakespeare-idézeteket Kosztolányi Dezső fordította.

This translation published by arrangement
with Random House Children's Books, a division of
Penguin Random House LLC

Minden jog fenntartva.

ISBN 978 963 293 617 8

Elektronikus könyv
eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

Kyle-nak és Jake-nek:
Anya szerint én vagyok a kedvence, de ti is elmentek.
Szeretettel: Sammy

Kyle-nak és Jake-nek:
Sammy nem mond igazat. MINDNYÁJAN
a kedvenceim vagytok.
Szeretettel: Anya

Matilda királynő palotája
Elvarázsolt Erdő
Unikornisok Mezeje
Orokkön-orokké Part
Piró barlangja
Szerafina Tűtornya
Naspolya odúja
Orbánc viskója
A Királyság
Manóhíd
Fájdalom Folyója
Rajmund kapitány hajója
Sellőbarlang
É
NY
K
D

Mivel az e-könyvolvasók többségének kijelzője nem színes, ezért elöljáróban jelezzük, hogy a regényben Olivér fejezetei kék színű, Delila fejezetei zöld, Edgaré pedig sötétkék színű betűkkel vannak írva.

ELSŐ RÉSZ

Tudod, csak mert megfogtad ezt a könyvet, még nem lett a tiéd.

Sok minden történt azelőtt is, hogy te megjelentél. Egy napon fellobbant az ihlet szikrája, amitől lángra kapott a képzelet, és minden pattogó lángnyelv újabb sorokat égetett a papirosba, ahogy fejezetről fejezetre terjengett.

Hol voltál te még ekkor? Alighanem egy másik könyvben, ahol még csak nem is sejtetted, mi minden történik a világ más fertályain.

A tűz füstöt eregetett. Ebből a füstből léptek ki az árnyképek, hogy végigmasírozzanak a lapokon, s közben hallhatóvá váljon a hangjuk. Amint megszólaltak, az alakok körvonalai élesebbé és határozottabbá váltak. Lassan megmutatkoztak egyedi vonásaik, s nemsokára önálló szereplőkké alakultak.

Összeszedegették a szanaszét heverő sorokat, és a vállukra véve vagy a derekukra kötözve addig vonszolták-taszigálták őket, amíg kerek történet nem lett belőlük.

S te még ekkor se voltál sehol.

Azután egy szép napon felnyúltál a polcra, hogy a világ összes könyve közül éppen ezt válaszd.

Félre ne érts! Nem azt mondom, hogy nem vagy fontos, hisz amint kinyitottad a történetet, a fejedben újjáéledtek a szereplők. Viszont ha egy fa kidől az erdőben, ahol éppen senki sem hallja, attól még kidől, nem igaz? Ha egy szereplő tétlenül ücsörög egy könyvben, amit éppen senki sem olvas, akkor már nem is létezik? Csak amikor tekinteted az oldalakat pásztázza, és fejedben hallod a mesét, akkor mozog, beszél és érez a te kedvedért?

Láthatod, nem is olyan könnyű megmondani, kié egy történet. A szerzőé, aki kitalálta? A szereplőké, akik működtetik? Az olvasóé, aki életet lehel belé?

Talán egyik sem létezhet a többi nélkül.

E varázslatos felállás híján a mese talán nem lenne több papírra vetett szavaknál.

DELILA

EGÉSZ ÉLETEMBEN OLIVÉRRE VÁRTAM, így azt hihetnéd, még tizenöt perc már igazán nem számít. Csakhogy ezt a tizenöt percet Olivér most először egyedül, felügyelet nélkül tölti a buszon, ami tele van a világ legkönyörtelenebb és leggonoszabb teremtményeivel: középiskolás diákokkal.

Suliba járni kicsit olyan, mintha minden reggel azért kéne felkelned, hogy száz kilométeres sebességgel nekirohanj ugyanannak a téglafalnak. Hogy mindennap lásd az erősebb túléléséről szóló darwini elmélet gyakorlati megvalósulását: az olyan evolúciós előnyöket, mint a tökéletesen fehér fogsor vagy a gravitációnak fittyet hányó didik – vagy épp a focicsapat dzsekije, ami

megóv attól, hogy áldozatul ess a náladnál háromszor nagyobb démonoknak, akik szerencsétlen és tehetetlen áldozataik félelmén élősködnek. Én, miután éveket jártam állami iskolába, elsajátítottam a láthatatlanná válás képességét. Így sokkal kisebb a valószínűsége, hogy célponttá váljak.

Csakhogy Olivér erről mit sem tud. Ő mindig a figyelem középpontjában állt. Szociálisan annyira sem fejlett, mint a srác, akit tavaly vettek fel, miután kilenc évig magántanulóként élt egy jurtában. Ezért kiver a víz, ha csak rágondolok, mi minden történhet vele.

Mostanra talán már lelkesen sztorizgat arról, hogyan találkozott élete első sárkányával – s miközben azt hiszi, hogy ezzel sikerül megtörnie a jeget, a busz egyik fele elkönyveli hippinek, aki még a rántottájába is varázsgombát tesz, a másik meg szimpla idiótának, aki tündéül társalog, makramében jár és műanyag kardot dugdos az övébe. Akárhogy is, az első benyomás egy életre rajta ragad.

Nekem elhiheted.

Én is örökre az a csaj maradok. Aki másodikban minden Valentin-napi képeslapra azt írta, hogy Bálint Báli Buli!, és aki egyszer olvasás közben szó szerint falnak ment. Aki nemrég azzal is kihangsúlyozta, mennyire a táplálkozási lánc legalján helyezkedik el, hogy úszás közben véletlenül képen törölte a suli legnépszerűbb csaját.

Olivérrel tényleg mesés pár vagyunk.

Ha már itt tartunk, kicsit még mindig nehéz elhinni, hogy az vagyunk. Egy dolog, ha valakinek fiúja van, de hogy olyan, mint aki most lépett ki egy randifilmből – a hozzám hasonlókkal nem szokott ilyesmi történni. A lányok sokat álmodoznak a tökéletes pasiról, de végül mindig beérik kevesebbel, amikor világos lesz számukra, hogy a tökéletes nem létezik. Az én fiúm pedig az – csak épp mesevilágban él. S miután nem nagyon ismer mást, a beilleszkedés komoly kihívás a számára. Hogy miként lett valóságos és az enyém? Hosszú történet… Legyen elég annyi, hogy életem legnagyobb kalandja volt.

Mármint eddig.

– Delila! – Ahogy megfordulok, legjobb barátnőmet, Julest látom, amint éppen nekem ront. Úgy ölelkezünk össze, mintha mágnes rántana minket egymáshoz. Egész nyáron nem találkoztunk – őt a falusi nénikéjéhez száműzték, engem teljesen lekötött Olivér megjelenése. Jules lila taréjából időközben egészen sötétkékre festett Kleopárta-frizura lett, ám ezt leszámítva a megszokott vastag szemfestéket, vasalt bakancsot és fekete pólót viseli, utóbbin aktuális kedvenc bandájának nevével: Khaleesi és a Sárkányok. – Szóval, hol van? – forgatja a fejét.

– Még nincs itt – sóhajtok fel. – És ha megint vasparipának nevezte a sulibuszt?

Jules elneveti magát.

– Egész nyáron ezt gyakoroltátok, Delila. Szerintem tizenöt percig nélküled is képes boldogulni. – Hirtelen elfintorodik. – Banyek, csak azt ne mondd, hogy ti is egymáshoz nőttetek, mint BrAngelo! – állával a suli örök szerelmespárja, Brianna és Angelo felé biccent, akik kísérteties érzékkel turbékolnak a szekrényem előtt épp akkor, amikor ki kéne nyitnom. – Szerintem is jó, hogy dögös fiúd van, meg minden, de nem ajánlom, hogy dobj miatta.

– Most viccelsz? Szükségem van rád. Olivérrel olyan, mint bébicsőszködni: hirtelen rájössz, az egész világ tele van leselkedő veszélyekkel.

– Falra festett ördög – mormolja Jules, amint Olivér busza fékez a suli előtt.

Ismered az érzést, amikor olyan, mintha minden belassulna? Amikor alkalmad van megfigyelni minden apró részletet: hogyan fúj a szél az arcodba; milyen friss a lenyírt fű illata; hogyan szövődnek az egyes beszélgetések tompa háttérzajjá, míg végül nem marad más, csak a szív dobbanása, a levegő a tüdődben, és az a másik, aki fogva tartja a tekinteted?

Olivér utolsóként száll le. Fekete haját felborzolja a szellő. Azt a fehér pólót és farmert viseli, amit személyesen választottam neki, hozzá kapucnis felsővel. Bőrtatyója a vállára vetve, zöld szeme engem keres a tömegben.

Amint észrevesz, széles mosoly árad szét az arcán.

Felém indul, mintha nem bámulnának egyszerre

háromszázan rá – az új fiúra –, s a legkevésbé sem izgatná, hogy a népszerű csajok úgy dobálják a hajukat és rebegtetik a pillájukat, mintha fotózáson lennének, sem hogy a suli kanjai végigmérik mint vetélytársat. Biztos léptekkel tart felém, mintha nem látna a világból mást, csak engem.

Átkarol és megpörget a levegőben, mintha pihekönnyű lennék. Amikor végül letesz, gyengéden kezébe fogja arcomat, és úgy néz rám, mint aki ritka kincset talált.

– Helló – csókol meg újra.

Magamon érzem mindenki döbbent tekintetét és elkerekedett szemét.

Oké, nem hazudok: meg tudnám szokni.

* * *

Egy könyvből ismerem Olivért. Tavaly a rögeszmém lett egy mese, amit az iskolai könyvtár egyik félreeső zugában találtam. Különösen a királyfi lopta be magát a szívembe, aki az illusztrációkon megjelent. Oké, sokan belezúgnak képzeletbeli szereplőkbe, de mint kiderült, az enyém cseppet sem volt képzeletbeli. Olivér ki akart szabadulni a könyvéből, ahol minden áldott nap ugyanazt csinálta, és olyan életre vágyott, ahol nincs minden előre megírva.

Tettünk néhány elvetélt kísérletet – egyszer egy varázsvászonnal, aminek köszönhetően megjelent ugyan a való világban, de laposan, mint a palacsinta –, majd

rövid időre engem is magába szippantott a könyv, hogy együtt ússzak a sellőkkel és magamra haragítsak egy királykisasszonyt, aki abban a tévhitben élt, hogy Olivér szerelmes belé. Utolsó kétségbeesett próbálkozásunk során, mellyel ki akartuk őt írni a történetből, eljutottam Cape Codba, a könyv szerzőjéhez. Jessamyn Jacobs a fiának, Edgarnak írta a mesét, miután elveszítette az apját. Mint kiderült, Edgar Olivér kiköpött mása, így tökéletesen helyettesítheti Olivért a könyvben. Az elmúlt három hónapban Edgar a tündérmesében élt, míg Olivér Cape Codban, ahol elsajátított mindent, amit kell: amerikai akcentust, kamaszkori viselkedést, huszonegyedik századi öltözködést. Végül heteken át tartó győzködés árán rávette Jessamynt, hogy költözzenek New Hampshire-be, s így velem lehessen.

Olivérrel átsétálunk az előtéren, ahol a csajok egymáshoz bújnak és kacsaszájjal néznek a mobiljukba egy újabb Snapchat szelfi kedvéért; a srácok megpróbálnak egy konténernyi sportfelszerelést bezsúfolni egy kézipoggyász méretű fémszekrénybe; a pomponlányok a tükreik előtt illegetik magukat és lassított felvételben viszik fel az ajakfényt, mintha saját kozmetikai cégük reklámfilmjében szerepelnének. Hirtelen két gyík rohan végig a folyosón, s miközben görcsösen magához szorítja könyveit, úgy pattog ide-oda a bámészok között, mint a flippergolyó.

Olivér kezd nyugtalanná válni.

– Tűz van? – kérdezi.

– Nem, de már csak tizenöt perc maradt az első óráig. A gyíkok számára ez olyan, mintha félórás késésben lennének. – Elnézek a folyosó vége felé. – Ezek mindenhová rohannak. Mindig.

A hátamban érzem mindenki tekintetét, ahogy Olivérrel továbbmegyünk. Mialatt utat vágunk a tömegben, néhány lépésenként szándékosan hozzáérek. Még most se tudom elhinni, hogy tényleg itt van. Talán nem könnyű ezt megérteni, de egyszerűen nem vagyok mázlista típus. Sosem nyertem a tombolán; minden apró, amit találok, fejjel felfelé áll, és az utolsó szerencsesütimben ezt találtam: Hát, minden jót. Ő pedig tényleg egy valóra vált álom.

Hirtelen ráeszmélek, hogy Olivér lelkesen integet, amint elhaladunk a laborok előtt. Megragadom és lerántom a kezét.

– Ezek itt nem az alattvalóid – sziszegek rá, de amint összefűzzük az ujjainkat, rögtön elfeledem, milyen fárasztó tud lenni.

Mielőtt rádöbbennék, mire készül, behúz a fordulóba, a fotólaborhoz vezető keskeny folyosóra. Itt kecses mozdulattal megpörget, hogy hátammal a falhoz simuljak, majd a kezével zárójelbe teszi arcomat. Haja a szemébe hullik, ahogy előrehajol, felemeli az állam és megcsókol.

– Ezt miért kaptam? – kérdem szédelegve.

Elvigyorodik.

– Csak mert megtehetem.

Önkéntelenül is visszamosolygok rá. Három hónapja nem hittem volna, hogy valaha megérinthetem Olivért, az ilyen lopott kis csókokról nem is beszélve.

Az a legborzasztóbb a szerelemben, hogy a rideg valóság mindig közbeszól. Sóhajtva fogom meg a kezét.

– Bármennyire szívesen maradnék veled, órára kell mennünk.

* * *

– Szóval – bólint Olivér –, mi az első küldetésem?

– Lássuk csak! – Kiveszem kezéből az órarendet. EDGAR JACOBS, olvasom zavartan. Még én is hajlamos vagyok elfelejteni, hogy Olivér másnak adja ki magát; milyen nehéz lehet neki? – Az első órád kémia.

– Alkímia?

– Majdnem. Itt is mindenfélét kutyulnak.

Ez nagy hatással van rá.

– Hű! Itt mindenki varázsló akar lenni?

– Csak akik megunták az életüket. – Megállok a szekrények sora előtt, hogy kikeressem az órarendjén szereplő számot. – Ez a tiéd.

Megrángatja a lakatot, értetlenül mered a kombinációs zárra. Azután hirtelen felderül, és minden figyelmeztetés nélkül előrántja a tőrét, hogy feszegetni

kezdje a vasat.

– Te jó Isten! – Megragadom a tőrt és betuszkolom a hátizsákomba, mielőtt bárki észrevenné. – Azt akarod, hogy bilincsben vigyenek el?

– Azt is ki tudnám nyitni…

Felsóhajtok.

– Itt senki sem hord kést. Soha. Semmikor. Érted?

Megbánást látok a tekintetében.

– Értem, de itt minden annyira… más.

– Tudom – vele érzek. – Még jó, hogy itt vagyok. – Az órarend hátoldalán szereplő kóddal kinyitom a lakatot, majd rögtön kicserélem egy másikra, ami számok helyett öt betűvel működik. – Figyelj. – A hüvelykujjammal addig forgatom a tárcsákat, amíg ki nem adják a M–M–H–B–L kombinációt. – Mindenki megérdemli, hogy boldog legyen.

– Azt hiszem, erre emlékezni fogok – Elvigyorodik, és közelebb lép, hogy nekihátráljak a szekrénynek. – Tudod, mire emlékszem még?

Zöld a szeme, akár a tavaszi mező. Olyan könnyű belefeledkezni…

– Emlékszem rá, amikor először láttalak – suttogja. – Ebben a pólóban voltál.

Amikor így néz, még a nevemet is elfelejtem, nem ám azt, hogy mi van rajtam.

– Igen…?

– Arra is emlékszem, amikor először csináltam ezt – teszi hozzá, amint hozzám hajol és megcsókol.

Hirtelen egy hang hallatszik a vállam felett.

– Öö, srácok… – köhécsel valaki –, nem tudnátok ezt más szekrényénél csinálni?

Szent ég! Olyanok lettünk, mint BrAngelo.

Tüstént eltaszítom magamtól Olivért, és a fülem mögé tűröm a hajam.

– Bocs – motyogok. – Nem fordul elő többet. – Megköszörülöm a torkom. – Amúgy Delila vagyok.

A srác feltépi a fémszekrény ajtaját, mielőtt végigmér.

– Chris.

Olivér a kezét nyújtja.

– Én pedig Oli…

– Edgar – szakítom félbe. – A neve Edgar.

– Ja. Igen. Edgar. Ez a nevem.

– Nem rémlik, hogy találkoztunk volna – jegyzem meg Chrisnek.

– Még új vagyok. Csak most költöztünk ide Detroitból.

– Én is csak most költöztem ide – szúrja közbe Olivér.

– Igen? Honnan?

– Nos, az Üveghegy…

– Cape Codból – válaszolok helyette.

Chris felhorkan.

– Nem nagyon hagy szóhoz jutni, ember. Ti merre mentek?

– Edgarnak kémiája lesz Mr. Zhanggel – felelem.

– Az jó, mert nekem is. Akkor ott találkozunk. – Chris becsukja a szekrényt, és mielőtt nekiindul a folyosónak,

még visszaint.

Olivér méltatlankodva nézi.

– Neki miért szabad integetnie?

Égnek emelem a tekintetem. Még csak negyed kilenc, de máris hulla vagyok.

– Majd később elmagyarázom…

Marad annyi időm, hogy elkísérjem Olivért a kémialaborba, mielőtt franciára megyek. Ahogy befordulunk a sarkon, Jules lopódzik mögém és karol belém.

– Na, kik szakítottak? – vág a közepébe.

Olivér elmosolyodik.

– Ez csak a híres-nevezetes Jules lehet.

– A nevezetességemről szóló hírek meg sem közelítik az igazságot – Jules tetőtől talpig végigméri Olivért, mielőtt elismerően biccent, és visszafordul felém. – Szép munka.

– Nem nagyok érek rá… – hebegek. – Próbálom épségben eljuttatni Zhang termébe, mielőtt becsöngetnek.

– Hidd el, erről nem akarsz lemaradni. Oké… Allie McAndrews és Ryan Douglas?

Olivér kérdő pillantást vet rám.

– A bálkirály és a bálkirálynő – magyarázom kapkodva.

Ez nagy hatást tesz rá.

– Szóval királyi felségek.

– Annak hiszik magukat – bólint Jules. – A lényeg, hogy szétmentek. Úgy tűnik, a hűség nehezebben megy

Ryannek, mint az igeragozás.

Miután tavaly együtt jártam Ryannel nyelvtanra, tudom, miről beszél.

– Falra festett ördög – hallom Julestól immár másodszor.

Mintha csak egy szappanoperát néznénk: Allie fordul be a sarkon a sleppjével, míg ezzel egy időben, a másik irányból Ryan indul neki a folyosónak. Mi, bámészok még a lélegzetünket is visszafojtjuk, ahogy mozdulatlanná dermedve várjuk az elkerülhetetlen katasztrófát.

– Hé, nézzétek! Micsoda ritka látvány! – Mindnyájan tisztán halljuk Allie hangját. – Egy hím tapír a természetes élőhelyén!

A lányok előzékenyen kuncognak.

Ryan megvető pillantással méri végig.

– Most már tényleg fel kéne hagynod a fánkzabálással. Az a sok cukor nemcsak az agyadra megy…

Allie kivont karmokkal ront neki. A legutolsó pillanatban lép közéjük valaki – James, a Másság Elfogadásáért Szövetség iskolai elnöke, akinek saját csokornyakkendő-üzlete van, és konfliktuskezelést tanít diákmentoroknak.

– Lépj tovább, tesó! – mordul Ryanre, mire az nekilöki a falnak.

– Te meg lépj le, tündérke!

Mielőtt észbe kaphatnék, Olivér eltűnik mellőlem. Egyenesen Ryan irányába tart.

– Basszus – nyög fel Jules. – Már csak egy hős hiányzott ide.

Olivér azonban elhalad Ryan mellett, hogy Jameshez lépjen, aki elterült a földön. A kezét nyújtja és felsegíti.

– Jól vagy?

– Ja, kösz. – James leporolja magát.

Ez jó, nagyon jó. Olivér megalapozza a hírnevét. Mostantól mindenki úgy tekint rá, mint az igazság bajnokára.

Beleértve Allie McAndrewst is.

Olivér James vállára helyezi a kezét.

– Nahát, itt vannak csak nagy tündérek… – jegyzi meg.

Egy pillanatra mintha megállna az idő, amíg James arcán átvillan valami. Csalódottság. Lemondás. Fájdalom.

Minden olyan gyorsan történik, hogy alig látni: James elrántja a karját, majd olyan erővel üti meg Olivért, hogy hátratántorodik, s ezúttal ő terül el.

Remek. Fantasztikus év áll előttünk.

Odaszaladok, hogy letérdeljek mellé. A tömeg lassan oszlani kezd, fél a tanári megtorlástól. Segítek Olivérnek felülni. Összerezzen, ahogy a falnak támasztom.

– Hadd találgassak – nyög fel. – A tündérke errefelé egész mást jelent.

Nem jutok válaszhoz, mert ahogy felnézek rá, meglátom: az orrából patakzó feketeség jókora foltként terjeng fehér pólóján.

– Olivér… – suttogom. – Eleredt a tintád…

OLIVÉR

ALIG ÖT PERCET TÖLTÖTTEM ITT, de máris olyan a képem, mintha egy óriás a földbe döngölt volna. Delila zsebkendőt tart az orromhoz.

– Nálunk azt a melegekre mondják.

– Nem akartam megbántani – sóhajtok fel. – Tényleg nem tudtam.

– Azért ne keseredj el! Itt még minden új neked.

A bűntudat jobban fáj, mint a sebesülés. Eldöntöm, hogy később megkeresem Jamest, s ahogy lovaghoz illik, bocsánatot kérek tőle.

– Mi köze bárkinek is ahhoz, ha két ember együtt akar lenni? – kérdezem. – A fenébe is, a legjobb barátom egy

vadászkutya volt, aki titokban egy királykisasszonyt szeretett, mégsem láttam, hogy bárkinek a szeme rebbent volna.

Ha már szóba került, az én szemem nemsokára véraláfutásos lesz. Közelebb hajolok a tükörhöz.

– Ezt nem értem… – Szó szerint beugrottam egy tűzokádó sárkány torkába, lezuhantam egy húszméteres sziklaszirtről, és kis híján belefulladtam a tengerbe, mégis gyorsabban helyrejöttem, mint ettől a harmatos öklöstől.

Plusz még fáj is.

Hirtelen megértem.

– Delila – nyelek egy nagyot. – Attól tartok, meg fogok halni.

– Dehogy fogsz meghalni! Egy ilyen harmatos ütéstől…

– Már meg kellett volna gyógyulnom.

– Legfeljebb a mesében – sóhajtja Delila. – A valóságban nem olyan egyszerű lapozni.

Óvatosan megérintem az orrnyergemet, és összerezzenek.

– Kár.

Meg kell mondanom, nem pont erre a kezdetre számítottam. Izgatottan vártam, hogy végre suliba járjak – dacára mindannak, amit Delila mondott. Úgy állította be, mintha rosszabb lenne egy várbörtönnél, pedig arról tényleg tudnék mesélni. Elégszer voltam várbörtönben. Kismilliószor, ha már itt tartunk. S bár felképelt egy vadidegen, ez is új, izgalmas és váratlan tapasztalat –

annyira más, mint egész életemben ugyanazt a hatvan oldalt ismételgetni.

– Be kell menned az órára – jegyzi meg Delila. – Máris elkéstél. Mondd azt, hogy eltévedtél. Első nap senki se tolja le az új fiút. Emlékszel, mit beszéltünk meg?

Egyenként számba veszem az ujjaimon.

– Nem hajlongok senki előtt. Nem nevezem magam királyi felségnek. Akkor is jegyzetelek, ha nem érdekel, amiről szó van. A tanár az osztály királya, ezért nem állhatok fel és távozhatok az engedélye nélkül. Ja, igen, és a suliban nincs tőr.

Delila elmosolyodik.

– Helyes. Még valami… – Az arcomra mutat. – Ne mondj vagy tégy olyat, ami miatt újra ez történik.

Kidugja fejét az ajtón – bezárkóztunk egy árnyékszékre, amit csak tanárok használhatnak –, s miután meggyőződik róla, hogy üres a folyosó, kihúz magával, és elindít az alkímia- tanterem irányába.

– Ne feledd! – szól utánam. – Csak kövesd az órarendet, és majd ebédnél találkozunk.

Biccentek és elfordulok, azután újra meghallom a hangját magam mögött.

– Képes vagy rá, Olivér!

Nézem, ahogy elmegy. Amikor Delila így beszél, gond nélkül eszembe jut, miért adtam fel mindent, csak hogy vele legyek. Hisz bennem, s ha valaki teljes szívéből hisz benned, egy idő után te is hinni kezdesz önmagadban.

Teleszívom a tüdőm levegővel, mielőtt belevetem magam a nagy ismeretlenbe.

Egész életemben szerepet játszottam; ez sem lehet olyan bonyolult.

Hirtelen magam előtt látom Froclit, legjobb mesebeli barátomat, amint a farkát csóválva ránk ripakodik, hogy vegyük fel a helyünket, mert újabb Olvasó készül felütni a könyvet. Belegondolok: vadászkutya létére talán most is a szereplőgárdát terelgeti.

Arra gondolok, talán én is hiányzom nekik.

Viszont. Rám most itt vár a nagy szerep.

Ha úgy is érzem, mintha Naspolya lepkéi ott rajzanának a gyomromban, nem a félelemtől van. Csakis az izgatottságtól.

Kinyitom a tanterem ajtaját, és előveszem a legsugárzóbb mosolyomat, amint megszólítom a padsorok előtt álló tanítót.

– Elnézést a késésért. Fogadja bocsánatkérésemet, felség.

A diákok kuncogni kezdenek.

– Elég a Mr. Zhang is – közli színtelen hangon. – Foglaljon helyet, Mr…

– Jacobs. Edgar Jabobs. Korábban a festői Wellfleet lakója.

– Pompás – fintorodik el Mr. Zhang.

Csak egyetlen üres szék van, de az legnagyobb örömömre egy ismerős mellett. Chris, akivel

szekrényszomszédok is vagyunk, felnéz és összerezzen.

– Veled meg mi történt?

– Félreértés – felelem.

– Oké – emeli fel a hangját Mr. Zhang. – Kezdjük egy laza röpdogával, hogy lássuk, ki mit tud. Csak semmi pánik, nem fogom osztályozni. – Megindul a sorok között, hogy mindenki elé egy lapot helyezzen.

Chris tüstént nekivág, ceruzája csak úgy száguld a papiroson. Ahogy lenézek a röpdogámra, összeráncolom a homlokom.

– Elnézést – vonom magamra Mr. Zhang figyelmét. – Azt hiszem, ezt a nyelvet nem ismerem.

– Nem az angol az anyanyelved?

De igen. Az angol angol, ami azt illeti. Ez viszont csupa érthetetlen krikszkraksz: nagy C-k és O-k, köztük vonásokkal és apró számokkal.

A tanár felsóhajt.

– Akkor csak írj le három dolgot, amit a vegyészetről tudsz.

Ceruzát ragadok a bőrtáskából, amit magammal hoztam az iskolába.

1. A gőtetaréj és sárkánylehelet, egyenlő arányban elegyítve, alkalmas gyógyszer a megfázásra.
2. A nefelejcs nedve párlatként visszaállítja az elveszett emlékeket.
3. Sosem szabad megnyalni a fakanalat.

A röpdoga végén önelégülten dőlök hátra, és szörnyen hálás vagyok Orbáncnak, amiért megmutatta, hogyan kotyvasztja a varázslöttyeit.

Sikerül végigcsinálnom az órát, közben buzgón bólogatok és jegyzetelek, ahogy Delila mondta, bár halvány sejtelmem sincs, mire jó egy periódusos tábla, ha nem is lehet írni rá. Míg a tanár szónokol, a gondolataim el-elkalandoznak, és ámuldozva nézek körül az osztályban. Christ leszámítva nincs senki, akit ismernék. Ez a világ mintha újabb és újabb teremtményeket állítana elő, akik csak úgy rajzanak köröttem. Miután egész életemben jó, ha harminc szereplőt ismertem, megcsodálom vonásaikat és öltözéküket, melyhez hasonlót még nem láttam. Az egyik elöl ülő lánynak szabályos karika van az orrában, mint az ökröknek a palotánk mögötti földeken. Az egyik fiú egy kerekes deszkát szíjazott a táskájára, mintha bármelyik pillanatban felpattanhatna rá. Lopva a balomon ülő lányra nézek. Nem jegyzetel, mégis mindenféle jelek pattognak ide-oda a tábláján – máris kész varázsló.

Felriadok a csengő hangjára. Mintha mindenki csak erre várna: felpattan és kezdi elcsomagolni a könyveit.

Chris vet rám egy pillantást, miközben összehúzza a cipzárt a táskáján.

– Szóval, miért költöztetek ide?

Nem igazán tudom, mit feleljek. Miután rádöbbentem, hogy Edgar bekerült a könyvbe, én pedig végérvényesen

ki, a valódivá válás első lépcsőjeként elkezdtem megszemélyesíteni a fiút, akinek a bőrébe bújtam. Elhitettem Jessamyn Jacobsszal, a tündérmese szerzőjével és Edgar anyjával, hogy a fia vagyok, pedig nincs a világon nagyobb kihívás, mint rászedni azt, aki mindenkinél jobban ismeri a gyermekét – nevezetesen az anyját, aki élete legelső pillanatától mellette van. Sok katasztrófa-közeli helyzetet megéltünk, amikor Jessamyn hajszál híján rájött, hogy nem vagyok Edgar. Ilyenkor hosszú pillantásokkal, töprengve méregetett. Egyszer rajtakaptam, amikor felforgatta a fiókokat Edgar hálókamrájában; máskor a vacsoránál azt kérdezgette, jól vagyok-e, mert mintha nem lennék teljesen önmagam. S ha nem lett volna elég bajom: ez az idegen világ messze nagyobbnak tűnt, mint a hatvan oldal, amit megszoktam. Még a lány is, akiért mindent feladtam, négy teljes órányira lakott. Valahogy rá kellett vennem Jessamynt, hogy költözzünk át Delila városába – ráadásul úgy, ahogyan Edgar tenné. Miután heteken át hiába pufogtattam a jobbnál jobb ürügyeket (Tisztább a levegő! Eltalált Ámor nyila! Jobbak az iskolák!), Jessamyn egy nap váratlanul bejelentette, hogy New Hampshire nem is olyan rossz ötlet. Máig nem tudom, mitől gondolta meg magát. Csak azt, mekkora megkönnyebbülés volt.

– A mamám… izé, szabadúszó szerkesztő. Újra akarja kezdeni, és bárhol tud dolgozni. – Chris szemébe nézek. – Veled mi a helyzet?

– A papám itt kapott munkát, a mamámnak meg tetszett, hogy tisztább a levegő. Detroit sok szempontból olyan, mint New Hampshire inverze. Életemben nem láttam ennyi fehér embert. – Elvigyorodik. – S ti mióta vagytok együtt Delilával?

– Szigorúan véve három hónapja.

– Szóval komoly a dolog?

– Hát, szerinte kicsit túlságosan is. Nem nagyon örült, amikor megkértem a kezét. Valami randit kezdett emlegetni…

Chris végigmér.

– Mi is mondtál, honnan jöttél?

– Wellfleetből. Te már megtaláltad az igaz szerelmet?

– Még csak az első szünetnél tartunk – nevet fel Chris. – Eddig te vagy itt a legközelebbi ismerősöm.

Követem a folyosóra, ahol mindketten a lépcső felé indulunk.

– Nekem most Bairdhez kell mennem – közli Chris. – Állítólag csak feketében jár, és mindenféle köveket tart a fiókjában. Tisztára, mint egy boszorkány.

– Igazán? Akkor miért nem ő tartja a varázslásórát?

Chris elmosolyodik.

– Tényleg fura szöveged van, de bírom az ilyet. Még ütközünk.

Lefelé indul, míg én a lépcsőház felé, ahol kis híján nekicsapódom annak, akivel találkozni akartam.

– James – szólítom meg, ahogy félrekapja a fejét és

nekiindul a lépcsőnek. – Várj!

– Szerintem mára épp eleget hallottam.

– De én nem akartam ilyet mondani rád. – Kivárom, amíg megáll és szembefordul velem. – Tényleg nem akartalak megbántani, csak ahonnan én jövök, ez a szó egészen mást jelent.

– Miért, honnan jöttél? Sohaországból?

– Egy nagyon hasonló helyről. – Diákok tömege kavarog köröttünk, mintha kavicsok lennénk a folyómederben. Belegondolok, mi mindent tettem, hogy Delilával lehessek; mennyire értelmetlennek találtam, hogy egy olyan világban éljek, ahol nincs mellettem. – Pontosan azért költöztem ide, mert őszintén hiszem, hogy mindenkinek joga van azzal lenni, akit szeret.

James egy hosszú pillanatig némán méreget, mintha próbálná kipuhatolni, mennyire hihet nekem. Végül bólint.

– Akkor beléphetnél a Másság Elfogadásáért Szövetségbe. Hasznát vennénk egy ilyen tagnak. – Lecsíptet egy kitűzőt a táskája szíjáról, és úgy helyezi a mellkasomra, mint egy lovagi érdemérmet.

Lenézek a pólómra tűzött kis szivárványra.

James a válla felett még visszanéz rám.

– Bocs, hogy elcsúfítottam az arcodat. – Elvigyorodik. – Igazán kár érte.

* * *

A 322-es teremben egy őszes hajú hölgy áll a tábla előtt, hogy gyönyörűen ívelt dőlt betűkkel felírja rá a nevét: Pingree kisasszony. Amint megszólal a csengő, felénk fordul, s ahogy végigméri az osztályt, minden újabb arc láttám kigyúl a tekintete.

– Eh, mi a név? – teszi fel a kérdést. – Mit rózsának hívunk, bárhogy nevezzük, éppoly illatos. Ha Romeót nem hívják Romeónak, szakasztott oly tökéletes marad akármi néven…

A többi diák unottan babrál és ásítozik, érzéketlen a váratlan szónoklatra, én azonban első pillantásra felismerem a született színésznőt – de még a szöveget is, amiből idéz. Ez a könyv is megvolt Naspolyának, Matilda királynő pedig újra és újra elolvasta. Igazi klasszikus a szerelmes történetek között.

Amint Pingree kisasszony az idézet végéhez ér, felpattanok, végigsuhanok a padok közt nyíló folyosón, s csak alig egyméternyire torpanok meg. Itt fél térdre ereszkedek, hogy biztosítsam sosem múló szerelmemről.

– Szavadnak állj! – engedem szabadon megkötözött brit akcentusom. – Mondj szeretődnek, s újra megkeresztelsz. Nem lesz a nevem többé Romeo.

Leesik az álla; az orcáján két színes pötty kezd virítani. Egy pillanatig a hangját se találja, olyan nagy hatással van rá színpadra kívánkozó előadásom.

– Lám, lám – tér magához. – Az istenek végre meghallgatták imámat, és megáldottak egy diákkal, akit

érdemes tanítani. Netán egy Shakespeare-rajongóval van dolgom?

– Hogy rajongok-e Shakespeare-ért? Hamlet vajon tépelődik? Lady Macbeth megháborodik? Falstaff… testes? – A mondat közepén jövök rá, hogy még mindig britül beszélek, ezért megköszörülöm a torkom. – Edgar a nevem – utánzom a sótlan amerikai kiejtést, amit errefelé mindenki használ. – Új vagyok itt.

– Attól még tárt karokkal várunk a színjátszó körben, Edgar. Köszönöm, hogy segítettél bemutatni a félév első kötelező olvasmányát, a Rómeó és Júliát. Mark, Helen, Allie, segítsetek kiosztani a könyveket.

Visszaülök a helyemre, miközben dagadozom a büszkeségtől. Alig várom, hogy eldicsekedjek ezzel Delilának. Még hogy nem tudok beilleszkedni! Úgy érzem, az irodalom lesz az erősségem. Talán még ugrok is egy osztályt, vagy felkérnek tanársegédnek…

Hirtelen egy könyv csusszan az asztalomra, nyomában egy vörös körmökben végződő karcsú kézzel. Ahogy felnézek, ugyanazt a lányt látom, aki miatt kirobbant a reggeli verekedés. Delila ősellenségét, Allie McAndrewst. Szőke haja a válláig ér, és annyi sminket visel, hogy amikor megrebegteti a pilláit, önkéntelenül is nagy szőrős pókok jutnak az eszembe. Az ajka félmosolyra görbül, mintha valamit titkolna előlem.

– Idén talán mégis érdemes lesz irodalomra járni – jegyzi meg.

* * *

Délben, amikor belépek az ebédlőbe, meglátom az idegesen fel-alá járkáló Delilát.

– Hát itt vagy! – Megragadja a karomat, mintha meg kellene győznie magát arról, hogy valóságos vagyok. Meg tudom érteni; én is így érzek vele kapcsolatban. – Azt hittem, már rég az igazgatóiban ülsz! – Tanulmányozza az arcomat. – Nem is vérzett be a szemed. – Az igazat megvallva, már el is feledkeztem a csörtéről, hisz annyi minden történt azóta!

– Ez a hely elképesztő, Delila! – lelkendezek.

Kérdő pillantással mér végig.

– Talán nagyobb ütést kaptál, mint gondoltam…

– Nem, de tényleg – százával hemzsegnek itt a diákok, s mind megannyi rejtély! Kémián megválaszthattam, ki legyen a társam, nemcsak megmondták, kivel kell fellépnem…

– Mármint kísérletezned?

– Ja, igen, ha úgy tetszik. S az a legjobb az egészben, hogy semmi olyat nem kellett tennem, ami csak érintőlegesen is kapcsolódna egy királykisasszony megmentéséhez.

– Gratulálok. Azért ne lepődj meg, ha majd elmúlik az újdonság varázsa.

Magával húz a sorba, miközben a kezembe nyom egy citromsárga tálcát. Az átlátszó pajzs mögött mintha egy

hajhálós manó szorgoskodna, csak úgy locsolja a levest a tányérokra.

– Ez meg mi? – tudakolom.

– Ebéd.

– De hát… még él…

– Nem éppen királyi lakoma, de nyilván megfelel a szövetségi előírásoknak.

Vonakodva veszem el a felém nyújtott tányért.

– Hozom a vizet. – Miután Delila hátat fordít, elindulok az asztalok körül csoportosuló diákok felé. Az órarendem szerint ez az ebédszünet. Szinte elviselhetetlen ez a nagy szabadság – képzeld el, hogy naponta fél óráig azt csinálhatsz, amit csak akarsz! Egy pillanatig se kell aggódnod amiatt, hogy valaki kinyitja a könyvet és visszaröppent a legelső oldalra. Míg végigmérem a jelenetet, arra gondolok, milyen szerencsés vagyok, hogy itt élhetek.

Azután észreveszem, hogy valaki integet. Allie az irodalomról, aki az udvarhölgyei koszorújában ül. Mind zavarba ejtően egyformák.

– Edgar – szólít meg, ahogy felé haladok a tálcámmal. – Ide leülhetsz.

Ahogy visszanézek a vállam felett, Delilát látom a tömegben. Engem keres.

– Sajnálom, de más terveim vannak az ebédidővel.

Allie tekintete követi az enyémet, amíg rá nem talál Delilára. Megérinti a karomat.

– Csak hogy tudd – közli hűvösen –, ebben a suliban elég nagy durranásnak számítok. Szóval, ha kiszórakoztad magad a falusi bugrissal, írj rám! – Csillámos rózsaszín tollat vesz elő, és egy számsort ír a karomra, a végén jókora szívvel.

Visszasétálok Delilához és megkopogtatom a vállát.

– Engem kerestél?

Elvigyorodik.

– Egész életemben. – Elvezet az asztalhoz, ahol Jules az evőeszközök segítségével próbál kisplasztikát alkotni az ebédjéből.

– Szép munka – jegyzem meg.

– Ugye, hogy olyan, mint a húsvét-szigeti fejek? Pont azt akartam.

Próbálom kihúzni a széket Delilának, ahogyan a hercegek szokták, de a szék valamiért hozzá van rögzítve az asztalhoz, és nem mozdul.

– Azért kedves gesztus, Olivér. – Karomra fekteti a kezét, azután ujjai lesiklanak a csuklómra és felfelé fordítják a tenyeremet, hogy elolvassa, amit a bőrömre írtak. – Ez meg mi?

– Allie műve. Előbb azt mondta, hogy írjak rá, azután mégis ő írt énrám.

Jules maga elé prüszköli a csokis tejet, míg Delila tekintete felém villan.

– Egyáltalán honnan ismered?

– Irodalomról. Ami amúgy vaj.

– Mármint zsír? – javít ki Jules.

– Flörtöltél vele? – faggat Delila.

– Inkább csak beszélgettünk – magyarázkodom. – Miért is érdekelne Allie McAndrews? – Kivárom, amíg találkozik a tekintetünk. – Amikor itt vagy nekem te?

Jules leteszi a villát.

– Mindjárt felböfögök egy szivárványt…

– Mondd, ismered a Hófehérkét? – húzza fel a szemöldökét Delila.

– Nos, személyesen nem…

– A lényeg, hogy az alma kívülről talán ínycsiklandónak tűnik, de belül rothadt és mérgező.

– Nem baj, ha ideülök? – Ahogy a hang irányába fordulok, Christ látom mögöttünk.

– Nem, ülj csak! Delilát már ismered. Ő itt Jules. Jules, ő itt Chris. Most költöztek ide Detroitból.

– Üdv a pokolban – mordul fel Jules. – Megkaptad a recepción a kénköves koktélodat, mint a ház ajándékát?

– Meg az összes zsetont – felel Chris szemrebbenés nélkül. – Tényleg van kaszinó a negyediken, nemcsak az új fiúkat szívatják vele?

– Nincs akkora szerencséd – nevet Jules –, de azért van egy extra méretű pezsgőfürdő.

Megbököm Delila vállát.

– Nincs is negyedik emelet – suttogom.

– Ez csak poén – súgja vissza.

A kezéért nyúlok, ám ahogy ezt teszem, észreveszem a

számokat. Gyorsan eltüntetjük őket azzal, hogy összefonjuk az ujjainkat. Elégszer megfogtam már Delila kezét, hogy ne érezzem úgy, mintha elektromos áram keringene az ereimben, de az érintése nyomán még mindig szikrák pattognak köztünk.

– Szóval – mormolom halkan –, közted és köztem… minden oké?

Elfordítja a tekintetét.

– Persze – feleli, de a mosolytól nem csillan fel a szeme.

Viszonzom a gesztust, vagy legalábbis próbálom. Ha valamit biztosan felismerek, az a színészkedés.

* * *

Amikor első nap hazaérek, a hölgy, aki nem az édesanyám – viszont ő hozott létre – csak rám vár.

– Hogy ment? – kérdezi. – Egy tízes skálán hányas?

– Ötszáz – vágom rá. – Fantasztikus volt.

Jessamyn meglepettnek tűnik.

– Ennyivel jobb az iskolarendszer itt, mint Cape Codban?

– Ennyivel.

Összefonja a karjait.

– Azelőtt sosem rajongtál így a tanulásért.

– Azelőtt barátnőm se volt. – Ahogy kimondom a szavakat, őszintén remélem, hogy még megvan a barátnőm.

Jessamyn lebiggyeszti az ajkát. Delila nem tett rá túl jó első benyomást. Ami azt illeti, a szemében kicsit lököttnek tűnt – őrült rajongónak, aki elszökött otthonról, négy teljes órát utazott, és próbálta kikönyörögni egy visszavonult szerzőtől, hogy változtassa meg a könyve befejezését. Amikor végül eljött érte, úgy tűnt, Mrs. McPhee sincs jobb véleménnyel. Hetekbe telt, amíg egyáltalán kiengedte Delilát a házból. Szerencsére abban az első néhány órában – miután felismertem, hogy ezúttal valóban végérvényesen kiszabadultam a könyvből, de mielőtt még az anyja eljött, hogy hazarángassa – Delila létrehozott kettőnknek egy varázskaput, amin keresztül távolról is beszélhettünk.

Skype-nak nevezte el.

Rémisztő volt az az első néhány hét. Nemcsak Delila hiányzott, de meg kellett személyesítenem valakit, akivel csak nemrég találkoztam, méghozzá olyan hitelesen, hogy a tulajdon anyja se gyanakodjon. Más valaki bőrébe bújni mindig kimerítő feladat.

Igazából nem azért szabadultam ki egy könyvből, ahol másvalakinek kellett kiadnom magam, hogy azután elölről kezdjem az egészet.

Előnyömre vált, hogy Edgar sosem volt az a szószátyár típus. Ideje túlnyomó részét a szobájában, a videojátékaival töltötte, ami lehetőséget adott rá, hogy Delila beavasson a kamaszélet rejtelmeibe. Ebben a világban például a gyerekek épp az ellenkezőjét csinálják

annak, amit a szüleik kérnek tőlük. Reggel a kommunikáció teljesen bevett formája a morgás, míg a szemforgatás bármelyik napszakban elfogadott. Aki pedig előbb gondolkodik, s csak azután cselekszik, bármelyik pillanatban lebukhat.

Mégis az apróságok mentek a legnehezebben – a pillanatok, amiken élete során Edgar osztozott Jessamyn Jacobsszal, nem én. Amíg Jessamyn szóba nem hozta, nem tudtam a vakációról, amit Edgarral Belize-en töltött, ahol mindketten úgy leégtek, hogy ülve kellett aludniuk; sem arról, hogy Edgarral a partot járták, és olyan korallt kerestek, melynek alakja a nevük kezdőbetűjére hasonlít. Nem tudtam, mi Edgar kedvenc színe, étele vagy könyve. Az alapoktól kellett felépítenem egy ismeretlen életet.

– S hogy van Delila? – kérdezi most Jessamyn.

– Ő a tökéletes üdvözlőbizottság – felelek diplomatikusan.

Jessamyn felnevet.

– Ó, fiatalnak és szerelmesnek lenni…

Fintorogva fordulok el. Már királyfi koromban se szívesen hallottam az álszüleim románcáról.

– Azért azt sejtetted, hogy nem a képzeletemből pattantál elő…

– Nem mondod – mormolom magam elé.

Követ a konyhába. Valamire figyelmes lettem ebben a világban: mintha állandóan ennék vagy aludnék. Kiveszem a kukoricapelyhes dobozt a szekrényből és

beletúrok, hogy kivegyek egy marokra való kis sárga pufit. Közben elnézem a dobozra nyomtatott idióta figurát. Bárki rajzolta, életében nem látott igazi kalózt.

– Szóval – ül Jessamyn az egyik bárszékre –, milyen óráid voltak? Eddig ki a kedvenc tanárod?

Valahányszor társalgunk egymással, mindig ledermedek. Úgy érzem, mintha vallatnának. Mintha lennének jó és rossz válaszok, s csak egy hajszál választana el a lebukástól. Veszek egy nagy levegőt, azzal széles mosolyt ragasztok az arcomra.

– Az irodalomtanáromra nincsenek szavak. – Előveszek egy doboz tejet a hűtőből, és kis híján beleiszok, mielőtt eszembe jut, hogy ez Jessamyn egyik vesszőparipája. – Egyszerűen briliáns.

– Nincsenek rá szavak – ismétli utánam. – Briliáns. Tudod, mostanában sok olyan kifejezést használsz, ami egyáltalán nem vall rád.

Ha tudnád, gondolom.

– Olvastam egy kis Dickenst…

– Te, akit még Geronimo Stiltonra se tudtalak rávenni…?

– Delilától kaptam – teszem hozzá sietve.

– Na persze, Delilától. – Jessamyn kimérten bólint. – Gondolom, neki köszönhetjük ezt az új külsőt is.

Végignézek farmeromon és a pulóveremen. Igen, Delila választotta őket, hogy a legelső napomon jobban be tudjak illeszkedni.

– Az emberek időről időre megújulnak – mutatok rá. – Nézd csak meg azt a képet apáról és rólad. Más színű volt a hajad, és akkora, mint egy hőlégballon… a bőrnadrágodról nem is beszélve. Te is sokat fejlődtél azóta.

Jessamyn elneveti magát.

– Ami akkor történt, soha nem hagyhatja el a kilencvenes éveket – csóválja a fejét, mielőtt újra komolyra vált. – Néha jólesik a változás, Edgar, csak ne feledd el, hogy ki vagy.

Arra gondolok, amit Delila mondott: hogyan válaszoljunk a szüleinknek, amikor életre szóló leckét akarnak adni.

– Nyugi, anya. – Lehúzom a cipzárt és egy székre hajítom a pulcsimat. – Ez csak egy szűk farmer, nem a világvége.

Fura kifejezés suhan át az arcán.

– Persze – mormolja, azután elkerekedik a szeme. – Edgar! Mi az ott a pólódon?

Lenézek. Mostanáig eszembe se jutott a reggeli csörte.

– Eldurrant a tollam?

Felsóhajt.

– Tudod te, milyen nehéz kiszedni a tintát?

– Az tuti – motyogom magam elé. Miután visszateszem a tejet, kutakodni kezdek a hűtőben, hátha találok valamit, ami kielégíti ezt a sosem múló éhséget. Kiveszek egy kis dobozt és lepattintom a fedelét, hogy ujjammal

megbökdössem a tartalmát.

– Ne! – sikoltja Jessamyn, mire rémülten nézek fel. A gyümölcs már félúton van a szám felé. – Nem tudod, mi az?

– Ananász? – Ez is valami trükkös kérdés?

– Amire allergiás vagy – emlékeztet.

– Aha. – Visszateszem a falatot a dobozba. – Elfelejtettem.

– Elfelejtetted, hogy egy hétig a kórházban feküdtél, mert elzáródott a torkod és nem kaptál levegőt?

Habozni kezdek.

– Hosszú volt ez a nap. – Felkapom a táskám és a pulcsim, hogy elmeneküljek, mielőtt még valamit elszúrnék.

* * *

A szobámban a tanulmányaimba temetkezem – próbálom megérteni, miért van a vegyszereknek kétbetűs becenevük, aminek az égvilágon semmi értelme –, amikor számítógépem felől meghallom a csilingelő hangot.

Delila arca tölti be a képernyőt. Belegondolok, hogy ő is ilyennek látott még a könyvben – elég közel, hogy megérintsen, mégis laposan és kétdimenziósan.

– Mivel küzdesz?

– A kémiával – felelem. – Mondd már meg: mi köze a vas szónak a Fe rövidítéshez?

– A ferrum vasat jelent.

– Akkor miért nem annak hívják?

– Mert a kémia a pokol egy nagyon különleges bugyra – feleli Delila. – Miért nem jössz át, hogy együtt fejtsük meg a rejtelmeit?

– Valami azt súgja, hogy nem jutnánk vele messzire – vigyorgok. – Aminek csak örülnék.

Miután úgy túlreagálta, hogy Allie McAndrews rám írta a telefonszámát, megkönnyebbülten látom, hogy még mindig találkozni akar velem. Akárhogy is, levakarom magamról a számokat, mielőtt elmegyek itthonról. Nem akarom emlékeztetni rá, miért haragudott meg. Jessamynnek azt mondom, hogy Delila anyja meghívott vacsorára, és elviszem a garázsból Edgar biciklijét. Delila nem lakik messze, viszont végig felfelé kell tekerni. Ahogy zihálva közeledek a házhoz, ábrándozva gondolok hű paripámra, Fuszeklire, aki korábban átvette tőlem a helyváltoztatással járó terheket.

Amint csöngetek, odabentről kutyaugatás hallatszik. Hapci az, ajándék Mrs. McPhee barátjától, dr. Ducharmetól. Annyira hasonlít Froclira, hogy honvágyam van, ha csak ránézek, ezért önkéntelenül is úgy beszélek hozzá, mintha a legjobb barátom lenne – mintha képes lenne válaszolni.

– Szép napot, Hapci – köszönök, amikor Delila mamája kinyitja az ajtót és megragadja a nyakörvét. Felvillantom a legmegnyerőbb mosolyom. A Nagy Szökés óta eltelt

hónapokban Mrs. McPhee kicsit megenyhült az irányomban, de úgy érzem, még most sem bízik bennem egészen. – Helló – köszönök neki is. – Örülök, hogy újra találkozunk. Mesésen néz ki.

Kétkedve felvonja egyik szemöldökét, pedig nem hazudok. Delila édesanyja mások otthonát takarítja, amiről eszembe jut egy történet Naspolya könyvespolcáról – a fiatal cselédlányról, akinek nemcsak üvegcipellője van, de sugárzó belső szépsége is, ezért a herceg azonnal beleszeret.

– Hát nem elbűvölő? – Mrs. McPhee kinyitja az ajtót, hogy bebocsátást nyerjek. – Milyen volt az első a nap az iskolában, Edgar?

– Sokkal jobb, mint gondoltam – felelem. – Alig várom a holnapot.

– Talán Delilára is átragad valamennyi a lelkesedésedből. Utoljára akkor örült az iskolának, amikor másodikban Willy Wonka-napot tartottak, és nyolc álló órán át csokit ettek.

Delila ledübörög a lépcsőn, és futtában megpaskolja Hapci fejét.

– Kösz szépen, anya. Ha végeztél a fényezésemmel, Edgarral felmennénk tanulni.

– Ó, szóval manapság ezt így hívják?

Delila a szemét forgatva rángat fel a szobájába. Résnyire nyitva hagyja az ajtót – a mamája ezt a feltételt szabta, másként fel sem jöhetnék ide. Amikor

megkérdeztem tőle, miért nem bízik bennem, azt felelte, hogy a lovagiasság kiveszett a világból.

Ismerem Delila szobájának minden négyzetcentijét – egyszer kimerítő részletességgel meg kellett rajzolnom, amikor újabb elvetélt kísérletet tettem rá, hogy kiszabaduljak a könyvből. A mesében Naspolyának volt egy varázsvászna, amire megfestette az odúja pontos mását. Amikor erre a háttérre felvázolt egy pillangót, az életre kelt és leröppent a vászonról. Csellel rávettem, hogy fesse meg Delila hálókamráját, hátha így ráfesthetem magam a vászonra, és átkerülök ebbe a másik világba. Sajnos, bár megjelentem a háromdimenziós hálószobában, én magam kétdimenziós maradtam, és ezzel vissza is jutottunk oda, ahonnan elindultunk.

Miután szó szerint az életem múlt azon, mennyire ismerem, Delila hálószobája a létező legotthonosabb terep számomra. Itt majdnem minden rózsaszín, és annyi plüssállat foglalja el az ágyat, hogy azt se tudom, ő hol alszik. A komód lapján össze nem illő fülbevalók, hajcsatok, meg némi apró. Delila portréi – melyeken hol egyedül van, hol Julesszal vagy a mamájával – tetszetős rendben sorakoznak a falon, az ágy háttámlája felett.

Lehuppanok az ágyra, hogy összepréseljek egy plüsspandát. Delila kinyújtózik mellettem, egyik kezével alátámasztja a fejét. Alig tíz centi választ el minket, de ez is elviselhetetlen távolság.

A csípője alá csúsztatom a kezem és magamhoz vonom,

közben csókokkal borítom el a kulcscsontjától az álláig. Hajába fúrom arcomat, hogy érezzem a vanília és a fahéj édes illatát.

– Nem úgy volt, hogy kémiára tanulunk? – suttogja Delila.

– De igen. – Magamra hempergetem, ő pedig a mellkasomra fekteti tenyerét és rátapad az ajkamra. Szíve az enyémen ver, pontosan vele egy ütemben.

Orbánc egyszer arról mesélt, hogy amikor a csillagok összeütköznek, univerzumok születnek és kezdenek tágulni. Delilával csókolózni is ilyen érzés – mintha hirtelen kétszeresére nőne a világ.

A könyvben minden akadály nélkül szaladhattam, ugrálhattam és eshettem, ezért kissé még mindig szokatlan a gravitáció, de most hálás vagyok érte. Érzem, ahogyan egész testünk egymáshoz simul, vállunktól a lábujjunkig. Delila teljes súlyával rám nehezedik, és megtart ebben a vadonatúj világban.

Nemcsak a gravitációt esik nehezemre megszokni – a tényt is, hogy minden álmom valóra vált. Hogy szabadon tehetem, amit akarok. Hogy úgy érzem, mintha mindenem – mindenkim – meglenne.

Azért fura. A mesékben a szerelem olyan gyorsan történik, hogy minden apró részletet átugorva egyből az örökkön-örökkénél találjuk magunkat. Delilával is gyorsan haladunk, mégsem mulasztok el egyetlen pillanatot sem. Látom, hogyan rágcsálja a ceruzája végét,

ha ideges; hogyan rezzen össze, amikor megérintem; hogyan ejti lágyabban a nevemet, mint a nyelv bármely más szavát.

Hirtelen eltol magától, és döbbent tekintettel felpattan az ágyról. Riadtan ülök fel, készen arra, hogy Mrs. McPhee-t találom az ajtóban, de senkit sem látok.

– Mi a baj?

Amikor Delila mögém mutat, lassan megfordulok.

A levegőben az a két szó lebeg, amit sosem akartam látni:

GYERE HAZA!

EDGAR

MIÉRT VAN, HOGY A DOLGOK sosem olyan klasszak, mint lenniük kéne?

Amikor először mentem oviba, a mamám azt mondta, szuper lesz. Utazok majd a nagy busszal, és megismerek egy csomó új barátot, azután egész nap izgalmas dolgokat csinálhatok a velem egykorú kölykökkel. Ehhez képest a buszon a mellettem ülő srác kidobta a taccsot, azután két teljes órán át újra meg újra le kellett írnunk az A betűt. A szünetben meg egy lány homokot szórt az arcomba, amitől kis híján megvakultam. S tényleg még ez volt a legszuperebb nap.

Azt hittem, ideát minden más lesz, elvégre az egészet én találtam ki. Elölről kezdődik az ovi, csak ezúttal én vagyok az óvó bácsi. Én hozom a döntéseket, így semmi olyan nem történhet, amit nem akarok. Mégis…

Nem mondhatnám, hogy nem vagyok csalódott.

Félre ne érts: tényleg nagy királyság egy igazi lézerpisztoly, és találkozni egy élő sárkánnyal. Jó móka a változatosság kedvéért a középpontban lenni, nemcsak egy kölyöknek a sokból, akinek mindenki elfelejti a nevét. Azokat is bírom, akik itt vannak velem. Frocli mindenhová elkísér, ami zsír, miután eddig csak egy remeterákom volt,

de az is fokozatosan elveszítette az összes végtagját, amit nézni se bírtam. Szerafima különösen dögös ebben a testhezálló intergalaktikus űrruhában. Rajmund kapitány is jó fej, csak folyton a fogaimon rugózik – akárhányszor próbálok beszélgetésbe elegyedni vele, valahogy mindig a harapásomnál kötünk ki. Ami Fuszeklit illeti, előtte nem találkoztam senkivel, akinek még nálam is kevesebb az önbizalma, mégis mindig elsőként kérdezi meg, hogy telt a napom, vagy hív meg egy kis sétagaloppra.

A helyzet az, hogy bár újraírtam a sztorit – így Olivér kiszabadult a könyvből, én meg átvettem a helyét, amivel minden szereplő tisztában van, miközben az új szerepét magolja –, rajtunk kívül ez senkit sem érdekel. Delilánál van A sorok között egyetlen példánya, amit a Nagy Csere óta egyszer se nyitott ki. Ami bizonyos szempontból érthető, hiszen éppen Olivér miatt olvasta. Akinek a helyét én vettem át.

Olvasó nélkül viszont a történet csak félig kész. Mint egy tervrajz, amiből sosem építenek házat; mint egy úszómedence víz nélkül. Az alapok talán megvannak, de totál feleslegesek. Olvasó nélkül a szavak csak úgy vannak a lapokon, és hiába várják, hogy valaki a képzeletével életre keltse őket.

A ma reggel is olyan, mint az összes többi, mióta itt vagyok. Piró hangjára ébredek, amikor rendes hét órai körrepülését végzi. A kakasok a fasorban sincsenek a

sárkányokhoz képest, akiknek olyan a hangjuk, mintha a bőgőmajmot kereszteznék a kacagó hiénával – nem is értem, Piró hogy nem ébreszti fel az egész királyságot, amint átröppen mind a hatvan oldalon. Hunyorogva nézem a palota kőmennyezetét. Kicsit még mindig azt várom, hogy a mamám belépjen, és közölje, hogy elkések a suliból. Végül felülök, és hagyom, hogy a tekintetem elidőzzön az űrruhán, amit a szoba sarkában álló aranyszékre dobtam.

Ebben az új mesében harcra vezetem a királyság lakóit a Zugon bolygóról érkezett galaktoidok ellen, hogy legyőzzem a gonosz Zorgot, de szó van egy űrhercegnő, Szerafima elrablásáról is, ami kirobbantja az intergalaktikus háborút. Szerepelnek manók, akik húsos mancsukkal leszedik az űrhajókat az égről; tündérek, akik kihallgatják a titkos megbeszéléseket (így születik a hallgat, mint akinek tündér van a levesében mondás); a sellők titkos tengeralatti küldetéseket teljesítenek a föld magjában, míg Naspolyáról kiderül, hogy kettős ügynökként valójában Zorgnak dolgozik. A történet vázát a videojáték alkotja, amit még a másik világban játszottam – nem csináltam mást, csak kitöltöttem a réseket. Azelőtt napi hat órán át gyúrtam a kontrollert, és néha még ma is arra riadok, hogyan lehetne továbbjutni a következő szintre. Minden kocka vágyálma, hogy belebújjon az avatárja bőrébe – igazi kardot forgasson ahelyett, hogy a gombokat nyomkodja; igazi hercegnőket

csókolgasson ahelyett, hogy a pontjai gyűlnek.

Valami elképesztő érzés itt lenni. De tényleg.

Csak folyton emlékeztetnem kell magam erre.

Miután felöltözöm és fogat mosok, lefelé indulok a csigalépcsőn, orromban az egész palotát belengő mennyei illattal. A konyhában ott találom az ezüst szuper-űrruhás Matilda királynőt, aki platina karkötős kezével a tésztát gyúrja.

– Jó reggelt, Edgar! – mosolyodik el sugárzóan. – Hogy aludtál?

– Remekül, amíg nem jött a sárkány.

– Tényleg szeret korán kelni – tűnődik el. – Majd megszokod.

Elveszek egy sütit, ami még kellemesen meleg, s közben morgok valamit válasz gyanánt.

Matilda habozik, mielőtt felvillant egy félmosolyt.

– Az jutott eszembe… ha nem bánnád… hogy végzek a sütéssel, mielőtt lemegyek a próbára. Már hetek óta nem olvasnak minket. Talán nem lenne gond, ha kihagynék egy órát, hogy befejezzem ezt a csokis fánkot.

Amikor nem válaszolok azonnal, kötényébe törli lisztes kezét.

– Persze, értem én. Majd később befejezem…

– Ne, ne! – állítom meg. – Felőlem maradj csak, ha akarsz. Nem mintha olyan messze mennék, vagy ilyesmi.

Felragyog az arca.

– Tiéd lesz az első kóstoló – ígéri.

Felkötöm a lézerpisztolyomat és az erőtérpajzsomat, hogy lemenjek Örökkön-örökké Partra, az olvasópróbára. Meg kell mondanom, beletelt egy időbe, amíg hozzászoktam a két dimenzióhoz. Amikor először jársz ebben a világban, olyan, mintha kihajtható mesekönyv lenne. Amikor leszedsz egy almát a fáról, a kezed közt válik tapintható, lédús és valóságos gyümölccsé, bár nem tudom, hogy valóban átváltozik-e, vagy csak én is ugyanolyan lapos vagyok. Ugyanilyen fárasztó átugrálni a törésvonalat, ami a könyv gerince miatt nyílik, valahányszor át akarok menni a bal oldalról a jobbra. Itt is van gravitáció, csak másmilyen – nem olyan, mintha vízben lennél és küzdened kellene az elsüllyedés ellen, de nem is olyan erős, mint a való világban. Könnyedén ugrok egy hátraszaltót és a legkisebb erőfeszítés nélkül felmászom a sziklafalon – itt valahogy semmiért sem kell törnöm magam. Nincsenek térképek, sem szokványos utak. Errefelé nem utcasarokban, hanem oldalban számoljuk a távot. A palotából például hét ugrással lehet Orbánc viskójába jutni. Oldalról oldalra haladni sem azt jelenti, hogy követek egy ösvényt – csak belevetem magam a nagy büdös semmibe, a betűk körülöttem kavarognak, azután hirtelen ott találom magam a célnál, miközben magából az útból semmire sem emlékszem.

Ahogy a palotából kifelé átkelek a felvonóhídon, Piró süvít el felettem. Hátrafordulok, de egy pillanatra nem a jelenetet látom. A palota felé tartó csapás éppúgy

kanyarog, mint az otthoni felhajtónk – ahonnan nem tudtam kitolatni, amikor próbáltam megszerezni a jogsit. Mindenem belesajdul abba, amit nem ok nélkül neveznek honvágynak. Hirtelen másra sem vágyom, csak hogy otthon legyek a konyhában, és a mamám elém rakja a kukoricapelyhes dobozokat, hogy válasszak egyet. Már-már azt akarom, hogy kiabáljon velem, amiért lehányom a ruháimat a földre. Azt akarom… oké, a mamámat akarom.

Ő alkotta ezt a könyvet, ezért mindenütt az ő kézjegyeit látom. Ugyanakkor pont azért jöttem ebbe a mesébe, hogy színt vigyek az életembe. Nem fogom hagyni, hogy egy kis honvágy tönkretegye a nagy kalandot. Teleszívom a tüdőm, azzal hátat fordítok a palotához vezető útnak, ami lehet bármily ismerős, mégiscsak egy világ választ el tőle.

Örökkön-örökké Part a könyv legutolsó oldala, így a lehető legmesszebb esik a palotától. Az Elvarázsolt Erdőn át megyek, hogy elhaladjak a Manóhíd és Orbánc viskója mellett. Fintorogva vetem magam a szirtről a tengerbe, úszom el a sellős jelenet mellett, míg végül csuromvizesen felbukkanok a parton, ahol Piró él. Mire elérem Rajmund kapitány hajóját, már tudom, hogy késésben vagyok, mert senkit se látok. Extra gyorsan kapaszkodok fel a sziklafalra és vetem ki magam az ablakon, hogy egy svédcsavarral megérkezzek Örökkön-örökké Partra.

Frocli egy fatuskón ágaskodva próbálja magára vonni

a többiek figyelmét. A két manó, Bukta és Horák lézerkardozik, ami jó gyakorlás az új történethez, bár szerintem sokkal jobban élvezik, hogy lefejezik a pálmafákat és üveggé változtatják a homokot. Piró hortyog, közben orrából füstkarikákat ereget. A sellők tengericsikó-futtatást rendeznek, és igazgyöngyben fogadnak a befutóra. Trotli a furulyáján játszik, míg a tündérek gyermekláncfüvet szőnek Fuszekli sörényébe, aki olyan büszkén mosolyog, hogy szó szerint ragyog. Orbánc és Rajmund kapitány ötlapos pókerben utazik, és kagylókat használ zsetonnak.

– Mi a helyzet? – ejtem a kezem Frocli vállára.

Ahogy felpattan, ösztönösen megvakarja a fülét. A régi szokások nehezen halnak ki. Elvégre Frocli néhány hónapja még vadászkutya volt.

– Azt hiszem, a szereplők nem túl… lelkesek.

– Miért lennénk azok? – Szerafima érkezik meg az oldalra. – Nem olvastak minket már vagy… – Felnéz, mintha próbálná kiszámolni, miközben bőszen ráncolja a homlokát. – Már vagy régóta.

Amint meglátja őt, Frocli leugrik a tuskóról, hogy megfogja és megcsókolja a kezét. Teljesen fel van pörögve.

– Hercegnőm – búgja –, valahányszor azt hiszem, ennél már nem lehetsz sugárzóbb, mindig rám cáfolsz.

– Nem is sugárzik – mutatok rá. – Hol van az űrruhád? – Valami flancos ruhát visel az őskorból, olyan kis topánnal,

ami alig különb a zokninál, és tökéletesen alkalmatlan

arra, hogy szétrúgja az idegenek hátsóját.

– Ó, fogd már be, Edgar! – sóhajt fel. – Mintha lenne bármi értelme. Az idegenek nem értünk jöttek. Az egész egy hülye vicc. Királykisasszony vagyok, és elegem van abból, hogy helyetted végzem a piszkos munkát.

Összenézünk Froclival. Szerafimának a legjobb pillanataiban sincs több esze, mint egy marék lepkének. Hiába játssza el újra és újra ugyanazt a tündérmesét, valahogy még mindig nem esett le neki, hogy nem igazi királykisasszony, csak a könyv egyik szereplője. Azt hittem, őt lesz a legkönnyebb meggyőzni, hogy a sztori új fordulatot vett, amiben Olivérről kiderül, hogy csak színészkedett, és az egész korábbi mese csak arra volt jó, hogy Zorg űrlényei ne pusztítsák el a bolygónkat. Ezzel szemben Szerafima – amint megtudta, hogy többé nem viselheti a tüllruháját és nem mehet hozzá minden áldott nap szíve hercegéhez – elveszítette minden lelkesedését.

Naspolya lép hozzánk.

– Nem szívesen avatkozom közbe, de nem tudtam nem észrevenni, hogy ma egy kicsit mindenki… hogy is mondjam csak… pattanásig feszült. Önképzés keretében elvégeztem egy konfliktuskezelő tanfolyamot, s anélkül, hogy kisebbíteni próbálnám az érdemeidet, Edgar, azt kell mondanom, hogy a probléma a történet átírásában gyökerezik. Szerafimának van némi igazsága. Jó ideje nem olvastak már minket, ez alapján kézenfekvő a következtetés, hogy a változások nem nyerték meg a

közönség tetszését. Talán megpróbálhatnánk visszatérni az eredeti verzióhoz. Megtanulhatnád Olivér szerepét, mi, többiek pedig újra azt csinálnánk, amihez igazán értünk. Kalózok, tündérek és királykisasszonyok vagyunk, nem űrlovagok. A sellők ahhoz értenek, hogy a frászt hozzák a tengerészekre. Fuszekli díjlovaglásban jeleskedik. – Vet egy gyors pillantást a part felé, ahol Horáknak egy óvatlan mozdulattal sikerül lángra lobbantania Bukta haját. – A manók pedig tényleg jobban tennék, ha hidakat építenének. Lehetőleg kéziszerszámokkal.

Könnyebb megváltoztatni egy szereplőt, mint harmincat. Talán minden jobban ment volna, ha csak helyet cserélek Olivérrel – ha kitörlöm őt a meséből és átveszem a helyét –, de nem ezért vállaltam az egészet.

S ha kiderül, hogy én is beleragadtam egy szerepbe, amire sose vágytam? Kizárólag azért cseréltem helyet Olivérrel, hogy alkalmam legyen megélni a kalandokat és izgalmakat, amiket eddig csak a számítógép képernyőjén láttam. Csakhogy egy videojáték mindig más, amikor játszom vele. Ez a világ meg olyan, mintha újra és újra ugyanazt a szintet játszanám végig. Tudom, mi vár a sarok mögött. Tudom, mikor melyik teremtmény ugrik rám. Tudom, mikor érnek földet az idegenek, és hogy végül megölöm Zorgot. Lőttek a meglepetésnek, s ezzel együtt a szórakozásnak is.

Már értem, miért akart szabadulni innen Olivér. Viszont ha tudta, hogy ez börtön, miért kívánta valaki

másnak?

– Szerintem mindnyájunkra ráfér egy kis szünet – döntöm el.

Szerafima toporzékolni kezd piciny lábával.

– Én soha többé nem vagyok hajlandó felhúzni azt az űrgúnyát!

– Tényleg ránk fér egy kis szünet. – Froclihoz fordulok. – Tiéd lehet a megtiszteltetés.

Frocli visszamászik a tuskóra, és elvakkantja magát. Habár a mese új verziójában visszavedlik emberré, úgy látszik, az öreg kutyák nehezen tanulnak új trükköket.

– Figyelem! – kiáltja el magát. – Mára minden szereplő szabadnapot kap.

Egy pillanatig döbbent csend telepedik a partra, azután lázas izgalom és mozgolódás kezdődik, amint mindenkiben tudatosul, hogy végre azt teheti, ami jólesik. A tündérek úgy füstölnek el, mint a csillagszóró.

– Úrnőm – fordul Frocli Szerafimához –, ha már felmentést kaptunk, nincs kedved megsétáltatni? Öö… úgy értem, nincs kedved sétálni?

A királykisasszony egy pillantással végigméri.

– Nem lehetne inkább máskor? – Azzal felkapja a szoknyája szélét, és eltipeg a margó felé.

Frocli csak egy pillanatig tűnik csalódottnak, azután hozzám fordul.

– Azt hiszem, én is megyek. Valakinek meg kell vetnie Szerafima ágyát, mielőtt észreveszi, hogy nincsenek is

komornái.

Hirtelen vakító fény szeli ketté az eget. Hunyorogva emelem fel a kezem, hogy pajzsként tartsam magam elé. A talaj megremeg a talpam alatt, és látom, hogy mindenki ösztönösen megkapaszkodik a legközelebbi szilárd tárgyban: fában, sziklában, lelógó betűben. Bucskázni kezdek, és fejjel nekicsapódom egy manó hátsójának, ami olyan érzés, mintha csatahajónak ütköznék.

– Bocs – szabadkozom, mire Trotli megvonja a vállát.

– Semmi gond. Nekünk kicsit több gyakorlatunk van.

A homok abbahagyja az örvénylést, és a tenger is kisimul, miután a lap vízszintesbe került. Ahogy felnézek, szembetalálom magam arcom óriási másával.

– Olivér! – csóválja a hátsóját Frocli. Szerafima visszarohan a margóról, hogy megálljon középen és a mellkasához szorítsa kezét. Matilda királynő – aki a többiekkel együtt visszatért Örökkön-örökké Partra, mihelyt kinyílt a könyv – lelkesen integet. A szereplők, akik izgatottan rendeződnek el egy igazi Olvasó hívására, most még jobban felpörögnek, amikor meglátják, ki az.

Olivér viszont a legkevésbé sem tűnik boldognak.

– Minden rendben? – tudakolja. Egy másik arc jelenik meg mellette: Delila. Mint aki kísértetet látott.

Frocli az inge szegélyével babrál.

– Jól vagyunk – jelenti. – Tudod, hogy van ez. Minden a régi kerékvágásban, bár mostanság nincs túl sok Olvasónk…

Megkönnyebbülést látok az arcukon.

– Akkor ki küldte az üzenetet?

Összeráncolom a homlokom.

– Miféle üzenetet?

– Kapaszkodjatok – figyelmeztet Olivér. A világ újra megpördül, ahogy felemeli és elfordítja a könyvet. Mintha egy lányos hálószobát látnék, csak a víz alól nézve. Minden irtóra rózsaszín, ahogy a dolgok lassan kezdenek beállni. Már ki tudom venni a fényképeket az ágy felett. A legtöbbjén Delilát látni egy lánnyal, aki piercinges sündisznóra emlékeztet. Oké, talán helyes piercinges sündisznóra, de akkor is.

Nem értem, miért mutogatja Olivér Delila falát, amíg fel nem figyelek a lebegő betűkre.

GYERE HAZA!

– Ez meg mi? – kérdezem.

A könyv megbillen és újra helyre áll, hogy Olivér arca ott lebegjen felettünk.

– Azt hittem, te majd elmondod.

– Hát, nem én írtam – közlöm.

– Naspolya? A te vásznadról van…

– Bocs, Oli, de mostanában nem festettem mást, csak egy teinopalpus imperialist. Kivételes példány, irizáló szárnyakkal… őshonos Indiában és…

– Akkor talán valaki más használta a vásznadat – szakítja félbe Olivér. Egyenként végignéz a szereplőkön.

Mi is ugyanilyen idegesen méregetjük egymást, míg

azon töprengünk, ki lehet annyira boldogtalan, hogy még be se meri vallani.

Hát, úgy tűnik, nem vagyok egyedül.

Talán Froclinak hiányzik ennyire a régi barátja? Matildának a sosemvolt fia? Talán Naspolya megjegyzése arról, hogy az új sztori nem igazán működik, csak a jéghegy csúcsa? Szerafima – aki itt ragadt egy olyan sráccal, mint én – titokban arról álmodik, hogy visszakapja a hercegét?

Nem tudom elhinni, hogy a könyv képzeletbeli világában éppúgy csalódást okozok mindenkinek, mint a valóságban.

Frocli úgy köszörüli meg a torkát, mint amikor próba előtt rendezi a sorokat.

– Úgy tűnik, itt minden a legnagyobb rendben. – Felemeli az állát. – Elég is belőlünk. Mi van veled?

Olivér lassan elmosolyodik.

– Ez a hely meghaladja minden várakozásomat. Annyi szereplő van, hogy képtelenség mind ismerni. Amikor beszélek velük, halvány sejtelmem sincs róla, mit fognak mondani. Amióta itt vagyok, még nem akadt két egyforma nap – annyi a jelenet, hogy egy élet is kevés lenne mindent látni. – A tekintete Delila felé rebben. – De persze a társaság is varázslatos.

Megfogja és megcsókolja Delila kezét. Ahogy Szerafima torkán akad a levegő, Frocli védelmezően közelebb húzódik hozzá.

– Hogy van a mamám? – bukik ki belőlem. Míg ki nem mondom, nem is jövök rá, milyen sokat jár a fejemben. Vajon meg tudja különböztetni Olivért tőlem? Tényleg nem könnyű elfogadni, mennyire hiányzik, miközben ő nem is tudja, hogy hiányolnia kéne.

– Egyszerűen tökéletes. Kivéve, amikor azt mondja, hogy takarítsam ki a szobám.

Összeszorul a szívem.

– Ezt szokta csinálni. Mindig.

Fura kifejezés suhanhat át az arcomon, mert Olivér tüzetesen vizsgálgatni kezd.

– Edgar? Minden rendben?

Kinyitom a szám, hogy megmondjam neki az igazat: hiányzik a mamám és hiányzik az otthonom. Itt senki sem szeret, senki sem szereti a mesémet, és semmi nem úgy van, ahogy terveztem. Mégis csak ennyire telik tőlem:

– Persze, szuper. – Megfeszül az arcom, ami talán elmegy mosolynak.

– Hát, ha minden oké… – Olivér nyel egyet. – Delila anyja most hívott vacsorázni. – Egy pillanatra elhallgat. – Hiányoztok… nagyon. Sokan vannak ebben a világban, de nincs hozzátok fogható. – Küld nekünk még egy mosolyt. – Hát jó. Kapaszkodjatok. – Ahogy csukni kezdi a könyvet, és mindnyájan átbukdácsolunk az oldalakon, még hallom távoli hangját. – Ígérem, később elolvaslak titeket.

Miközben a szereplők szétszóródnak, kihallgatom csevegésüket. Fuszekli Rajmund kapitány mellett lépdel.

– Jól néz ki, igaz? Igazi hercig herceg.

– És olyan boldog – teszi hozzá Matilda. – Mit kívánhat még egy anya a fiának?

A sellők besiklanak a sekélyesbe.

– Az emberek talán nem tudnak létezni szerelem nélkül – jegyzi meg Korall –, de én bármikor szívesebben választom a csokit, az oxigént és a puha ágyikót.

Egyedül Szerafima ráncolja a homlokát. Ahogy lassan lesétál a lapról, szorosan átöleli magát karjaival, mintha máskülönben széthullna.

Leülök a homokra, hogy egyenként bedobáljam a vízbe a pókerjátszma megmaradt zsetonjait. Amikor Frocli megjelenik mögöttem, összerezzenek. Azt hittem, egyedül vagyok.

– Jól tetted, Edgar – hallom a hangját.

– Hogy érted?

– Nem csak te titkolózol, hogy boldoggá tedd Olivért. – Elfordul és felhúzza ingét, hogy megmutassa hosszúra nőtt barna-fehér kutyafarkát. Azután komor arccal visszafordul felém. – Naspolyának talán nagyobb igazsága van, mint gondolná. Nemcsak a szereplők kívánják vissza az eredeti mesét. A könyv is.

Emlékszel még, amikor utoljára kaptál egy új pólót?

Mi tette újjá?

A rajta lógó címke? Hogy az üzlet illatát érezted rajta, nem a mosószerét? Hogy amikor azelőtt kinyitottad a szekrényajtót, nem láttad odabent lógni? Hogy szívesebben vetted fel, mint bármelyik ruhádat, mert egyedinek tartottad?

Egyszer mégis megszűnt különlegesnek lenni.

Egyszer ez is olyan lett, mint a többi ruha a szekrényben.

Mikor szűnik meg valami újnak lenni? Mikor lesz valami egyszerűen csak… a tiéd?

OLIVÉR

VAN EGY FUTÓSZALAG a vendégszobában, ahol Jessamyn naponta egy órát fut, mégsem megy sehová. Delilától tudom, hogy ez az úgynevezett edzés. Számomra teljesen értelmetlennek tűnik.

Piros kis karkötőt visel futás közben, arra az esetre, ha leesne a mozgó ösvényről vagy megsérülne. Ha ez megtörténik, a karkötőhöz kapcsolódó zsinór leállítja a gépezetet.

Amennyire látom, pontosan ez történt, amikor elhagytam a könyvet. Amint meghúztam a zsinórt, mindenki mozdulatlanná dermedt, s most arra vár, hogy

újra elindítsam.

Persze lehet, hogy csak képzelem az egészet.

Hiszen mindnyájan tovább élik az életüket és a mesét, mintha a legkisebb szükségük sem lenne rám.

Ennek örülnöm kellene. Jobban kellene éreznem magam a tudattól, hogy nélkülem is tökéletesen boldogulnak. Mégis inkább olyan érzés, mintha egy kő lenne a gyomromban.

Amikor felnyitottam a könyvet és megláttam a partot, elképzeltem magam, amint ott állok és felnézek a léggömbként lebegő betűkre. Éreztem arcomban a hullámok vízpermetét, és ahogyan a nap átmelegítette a tunikámat.

Emberemlékezet óta először örömmel néztem Szerafimára, nem kötelességből.

Matilda királynőnek meg a szemébe sem mertem nézni, mert túlságosan fájt volna.

S Frocli… hát igen. Ahogy láttam őt boldogan, embernek, annyira vele akartam örülni, de csak azt láttam, hogy Edgar mellett áll, aki könnyedén kitölti az utánam maradt űrt.

Egyszer régen Froclival összekevertük a sót és a cukrot Matilda királynő kamrájában, ennek köszönhetően Odessza szülinapi buliján szolgálták fel a világ legehetetlenebb tortáját. Voltak idők, amikor álmában világító rózsaszínre festettük Fuszeklit. Megszámlálni se tudom, hány órát sakkoztunk a parton, és használtuk

bábuk gyanánt a tündéreket. Sokszor ki sem kellett mondanom, mi jár a fejemben. Frocli egyszerűen tudta.

Nem tudom elképzelni az életemet Delila nélkül, de hogy őszinte legyek: mindig azt reméltem, hogy Frocli ugyanúgy a része lesz.

Kinyújtózom a GYERE HAZA szavak felé, melyek még most is lámpásként világítanak a levegőben, hogy szétmorzsoljam őket a kezemmel. Elkenődnek a bőrömön. Ahogy a szemétbe hajítom őket, összegabalyodott fekete szalagnak tűnnek.

Delila a karomra fekteti kezét.

– Minden rendben?

Bólintok.

– Én csak… szóval, azt hittem, hogy kicsit jobban fogok hiányozni.

– Nekem nagyon hiányoznál. – Előrehajol és befészkeli magát a karomba. Puha a bőre, akár a szatén. Olyan valóságos. S neki köszönhetően én is az vagyok.

* * *

Delila ötlete, hogy sétáljunk egyet az erdőben. A ház mögül indulunk, és követjük a fűbe vesző csapást, amit elborítanak a lángszínű őszi levelek.

– Azelőtt sokat jártam ide – jegyzi meg –, hogy makkokból, tűlevelekből és gallyakból tündérlakot építsek.

– Hogy gondoltad? – horkanok fel. – A tündérek sosem laknának a földön, még eltaposnák őket. Mindig a fák odvaiba költöznek.

Elnevetem magam.

– Nem mindenki olyan szerencsés, hogy személyesen ismerje őket.

– Van egy hely az Elvarázsolt Erdőben, ahol gyerekként sokat játszottam Froclival. Épp ilyen. Két szikla között egész kis várat építettünk magunknak, és órákon át próbáltunk elkapni egy mókust vacsorára.

– Matilda királynő engedte volna, hogy mókust egyél?

– Nem – ismerem be. – Szerencsére nem kaptunk el egyet se.

– Gyere. Mutatni akarok valamit. – Megfogja a kezem, hogy elvezessen az elvadult bokrok és összefonódó gyökerek között hirtelen előbukkanó kis tisztásra. A levelek közt átszüremlő napfény foltokban vetül az aljnövényzetre. Egy fűzfa kecsesen nyújtózik, akár egy táncos: karjai kinyújtva, hosszú haja a földig omlik. Delila szétválasztja az ágakat, hogy láthatóvá váljon a mohos törzs. Itt leül, és megpaskolja maga mellett a talajt. – Mindig ide jöttem, ha el akartam szökni otthonról.

Delila meghitt otthonára és gondoskodó édesanyjára gondolok.

– Miért akartál elszökni?

– Mert senki sem boldog ott, ahol éppen van. Valahányszor haragudtam a mamámra, vagy csak

hiányzott, mert állandóan dolgozni kényszerült, el kellett jönnöm. Fogtam minden holmimat, bepakoltam egy párnahuzatba, és világgá mentem, de mire besötétedett, már elfelejtettem, miért is kellett eljönnöm. Nem tudtam másra gondolni, csak hogy a mamám milyen finom vacsorát főz, hogy a párnám pont olyan puha, amilyennek szeretem, s hogy otthon vár a kedvenc pizsamám. Mindig ezek az apró dolgok emlékeztettek rá, hogy miért nem szökhetek el. – Felnéz rám. – Félek, Olivér. Félek, hogy egyszer besötétedik, és te is haza akarsz majd menni.

Kezembe fogom az arcát, ahogy mélyen a szemébe nézek.

– Én már otthon vagyok – felelem.

* * *

Vacsora után Delila mamája elővesz egy halom fényképalbumot. Delila halálra válik, lángol az egész arca, de én nem tudok betelni a képekkel. Elnézem, hogyan alakul túlméretezett napszemüveget viselő parányi babából hintázó kislánnyá, majd virágmintás ruhában zongorázó nagylánnyá. Delila mamája mellém ül, míg a kutya a lábunkhoz telepedik.

– Nézd csak, Lila – lapoz egy kiskamaszkori képhez, amelyen Delila csupa csont és szeglet, a szája pedig tele van fémmel. – Emlékszel, hogy azt gondoltuk, legalább

harmincéves korodig hordanod kell a fogszabályzót?

Delila erre szó szerint rám ugrik, hogy összecsapja az albumot.

– Elég! – rivall rám.

– Olyan gyorsan nőnek a kölykök – sóhajt a mamája. – A te anyukád is biztosan így érzi, Edgar.

– Vagy mégsem – mormolom magam elé. Elvégre egész életemben kamasz voltam.

Delila mamája olyan szeretettel simogatja az albumot, mint aki előbb mond le az életéről, mint arról, ami abban van. Delila nézett ki pontosan így, valahányszor kinyitotta a mesekönyvet.

– Egy napon majd ti is megértitek… – teszi hozzá.

– Te jó ég, anya! Most komolyan! – Delila talpra rángatja a mamáját. – Nem kéne készülnöd a randira?

A kérdéses randi alanya Delila korábbi pszichiátere, dr. Ducharme. Azt gondolnám, Delila nem túlzottan örül ennek, de kis híján kiugrik a bőréből. Amióta a mamája randizik, nem kell pszichiáterhez járnia, mert érdekkonfliktust vagy mit okozna.

Mrs. McPhee vet egy pillantást a karórájára.

– Igazad van. Greg mindjárt jön. Elmosogatsz helyettem, Delila?

Hapci felpattan tömpe lábaira, és kacsázva a konyha felé indul, hátha részesül a kajamaradékból. Addig én visszaviszem az albumokat a polcra, ahol Delila anyja rájuk talált. Ahogy a helyükre kerülnek, feltűnik egy

HALLOWEEN-címkés keskeny kis album. Delila ebben hol tökfejként, hol cigány jósnőként, hol majomként vagy épp szőlőfürtként jelenik meg.

Azután egy oldalnál megtorpanok.

Itt még kicsi – hat vagy hét éves lehet. Kék báli ruhát visel, hosszú fehér kesztyűvel és ékköves tiarával.

Akkor festhetett volna így, ha gyermekként nem az ő világában, hanem az enyémben találkozunk.

Vigyorogva veszem ki a képet a védőfóliából, hogy a zsebembe csúsztassam.

Tényleg gyönyörű királykisasszony lett volna.

* * *

Szombaton kifogyok a ruhákból.

Ilyesmi elképzelhetetlen egy tündérmesében, ahol mindig akad tiszta tunika és nadrág, bármikor van rá szükség. Nos, ebben a világban az embernek magának kell gondoskodnia tiszta ruhákról. Az első egy hónapban még nem érzékeltem a különbséget – Jessamyn egyszerűen eltüntette a szennyessel teli nagy kosarat, azután a ruhák varázslatos módon, kivasalva és összehajtogatva visszakerültek a fiókos szekrényembe. Ma azonban, amikor kihúzom a fiókot, egyetlen tiszta pólót sem látok. Amikor benézek a kosárba, a szennyest is ott találom.

Talán Jessamyn elfeledkezett róla. Hívom az álmamámat, de nem válaszol. Mondta, hogy ma talán

elmegy bevásárolni – ami mellesleg szintén nagy nyűg ebben a világban. A könyvben mindig tele van a kamra. Igaz, már nem a könyvben élek, és nem is vagyok már királyfi. Vagyis meg kell tanulnom gondoskodni magamról. Mennyire lehet nehéz?

Fütyörészve viszem a kosarat a mosókonyhába, ahol tucatszor is megfigyeltem, hogyan végzi Jessamyn a műveleteket. Tudom, hogy be kell tölteni a folyékony szappant, azután meg kell nyomni a nagy zöld gombot. Betuszkolom a szennyest a nagy fémszörnyeteg gyomrába, mielőtt felveszem a mosószeres flakont, hogy elolvassam az utasításokat.

TÖLTSE MEG A MÉRŐPOHARAT.

Mérő? Pohár?

Átmegyek a konyhába, hogy végignézzek a poharakon. Két méretet látok – egy kisebbet a gyümölcsleveknek, egy nagyobbat a víznek. Minél tisztább, annál jobb, gondolom, ahogy a nagyobb pohárért nyúlok. A mosókonyhában beletöltöm a mosószert a gépbe, majd a biztonság kedvéért rálocsolok még egy kicsit. Lezárom a fedelet és megnyomom a nagy zöld gombot. A masina rázkódva életre kel, hogy morogva és gurgulázva teleszívja magát vízzel.

Ahogy nekidőlök, eltölt a végtelen elégedettség. Alig várom, hogy eldicsekedjek Delilának, milyen jól boldogulok egyedül.

Akkor is ilyeneken jár az eszem, amikor a pólómra

jókora adag víz loccsan. Megpördülök és döbbenten meredek a mosógépre, amelynek torkán csak úgy dől kifelé a hab. Riasztó módon prüszköli magából a buborékokat, miközben a tajték a padlóra árad. Próbálom felmerni a tenyeremmel, hogy átlapátoljam az üres szárítógépbe, de szánalmas kudarcot vallok. Mostanra már a tornacipőm is eltűnt a fehér habtengerben, mely a mosókonyhából kezd kiönteni az előtérbe.

Rohanok a telefonhoz, hogy útközben háromszor is elcsússzak és elessek. Mire odaérek, mintha buborékruha lenne rajtam – még a kagylót is alig tudom úgy megtartani, hogy ki ne csússzon a kezemből. Felötlik bennem, hogy én leszek az első, aki szappanhabban leli halálát.

Delila a második csengetésre felveszi.

– Hála az égnek! – nyögök fel. – Vészhelyzetben vagyok.

– Mi történt? – kérdezi.

– Felrobbant a mosógép.

– Várjunk csak! Mi van?

– Én csak próbáltam kimosni a ruháimat, mire…

– Mindjárt ott vagyok – szakít félbe.

A telefon elnémul a fülemen. Elfordulok, próbálom betájolni magam a mosókonyha irányába. Az előtérben egész habfolyam hömpölyög. Belegázolok, és utat török magamnak a buborékok árjában, hogy felkapaszkodjak a gépezet hátára, mely megvadult paripaként ágaskodik alattam. Talán elég lecsukni a tetejét, hogy ne prüszköljön

ennyire…

Delila tizenöt perccel később így talál rám: még akkor is úgy kapaszkodom a mosógépbe, mintha az életem múlna rajta.

– Mi a… – Mielőtt befejezhetné, elcsúszik és belevész a habtengerbe. Fehér szakállal és kalappal merül fel újra. – Olivér – csóválja nevetve a fejét. – Mennyi mosószert öntöttél bele?

– Egy pohárral.

– Mármint egy kupakkal?

– Milyen kupakkal? Fogtam egy poharat a konyhában és kész.

A fejéhez kap, majd a mosószeres flakonhoz, ami alig kéklik elő a pezsgő buborékok közül. Lecsavarja a tetejét és felém tartja.

– Ez egy kupak. Ez egy mérőpohár.

Jó, ha a százada belefér annak, amit én használtam.

Delila ugrik egy fejest, hogy lendületes karmozdulatokkal szétválassza maga előtt a tajtékot. Egy kivilágított panel felé nyúl, lenyom rajta egy gombot. A gépezet nyomban megszelídül. Megkönnyebbülten fújom ki a levegőt.

Delila haragos pillantásokkal méreget.

– Nem hiszem el, hogy ezt csináltad!

Vigyorogva felkanalazok egy maréknyi habot, hogy az orra hegyéhez érintsem.

Letörli, és úgy tesz, mint aki iszonyú bosszús, de utána

ő is belenyúl, hogy összekenje vele az arcomat. Nevetve vívunk szappanhabcsatát, majd omlunk egymás karjába, ahogy elcsúszunk a síkos padlón. Megcsókolom, vagy talán ő csókolt meg engem – a lényeg, hogy teljesen körülvesz minket a buborék-selyemgubó, és néhány pillanatig egyikünk sem törődik a rendetlenséggel.

A valóság végül mégis beszivárog a gondolataimba, amikor Delila ízébe kezd belevegyülni a mosószer keserűsége. Ahogy felülök, őt is magammal húzom.

– Hogyan szabadulunk meg ettől a… szóval ettől? – Kétségbeesetten mutatok körbe a habmocsáron.

Delila kutatni kezd a szekrényben, míg végül előás egy kék vödröt. Felkanalaz vele egy ölre való habot, majd utasít, hogy öntsem a fenti fürdőkádba. Ő is ugyanezt teszi, a nagy fazékkal, amiben Jessamyn a spagettit szokta főzni. Apránként hordjuk el a terhelő bizonyítékot, hogy odafent addig folyassuk rá a hideg vizet, míg el nem tűnik a lefolyóban.

Végül egy törülközővel felmossuk a padlót és letisztítjuk a falakat, amitől a ház furcsamód sokkal tisztábbnak tűnik, mint előtte. Kimerülten rogyunk a padlóra.

– Szerintem legyünk hálásak, hogy nem próbáltál meg grillezni – sóhajt fel Delila.

Haja mostanra kiszabadult a lófarokból, míg lassan száradó pólója a bőréhez tapad. A kalamajka ellenére úgy gondolom, hogy életemben nem láttam nála szebbet.

Kezem a tarkójára siklik, hogy közelebb vonjam magamhoz.

– Tudod, a pupillád annál nagyobbra tágul, minél közelebb vagy hozzám. Ez azt jelenti, hogy szeretsz.

– Vagy csak elzárod a fény útját.

Elnevetem magam.

– A barátnőm reménytelenül romantikus. – Előrehajolok, hogy megcsókoljam, amikor két nagy szatyorral hirtelen betoppan Jessamyn.

Delilával szétrebbenünk és távolabb húzódunk.

Jessamyn homlokráncolva néz minket. Még most is csuromvizesek vagyunk.

– Hát veletek meg mi történt?

Előveszem legtündöklőbb mosolyomat.

– Kitakarítottuk a házat!

* * *

Egy hét középiskola az alábbiakra tanított meg:

1. Jobb saját ebédet vinni, mint megenni a kétes állagú masszát, amit az ebédlőben szoktak adni.
2. A tanulószobában igazából senki sem tanul.
3. Tornán mindig ugyanaz a hat fiú viszi a prímet, akik úgy küzdenek, mintha az életük múlna rajta, legyen szó kidobóról vagy kosárról.
4. Mindenkinek van saját telefonja, mégse használja senki telefonálásra.

5. Létezik valami Facebook, ami a nevével ellentétben se nem arc, se nem könyv.

Megfigyeltem, hogy az iskola nem annyira az évfolyamok, mint inkább a személyes tulajdonságok alapján osztható fel.

Vannak fiúk, akiknek minden órára magukkal kell vinniük a hokiütőjüket, mintha a családi címert hordoznák. Némelyik diák úgy jegyzetel, mintha regényt akarna írni az anyagból; mások a tollat se veszik kézbe, inkább a körmüket festegetik és saját tükörképükben gyönyörködnek, míg a tanár beszél. Mutatványosok egy csoportja az udvaron tart előadásokat: kerekes deszkákkal csúszkál a korlátokon vagy átugrál a betonpadokon. Némelyek úgy néznek ki, mint az éjszaka szülöttei – sápadtak, akár a holdvilág, fekete a hajuk és a szemhéjuk, és koponya alakú ékszereket viselnek. Más lányokra csak pironkodva tudok nézni – olyan kevés ruhát viselnek, hogy már rákérdeztem Delilánál, az udvari bordélyban dolgoznak-e.

Ugyanakkor mindezek – a könyv szereplőivel ellentétben – sosem vegyülnek egymással. Olyanok, mint Jessamyn salátáiban az olívaolaj, a citromlé és a borecet. Ha elkeverik őket, ideig-óráig talán összeállnak, de utána nyomban szétválnak.

Nem igazán értem. Annyi itt az ember, egyik izgalmasabb, mint a másik – miért érnénk be azzal, hogy

a saját fajtánkkal keveredünk? Ha én is azt tenném, amit a többiek, sosem ismerkedem meg Charlie-val, aki beszervezett a vívócsapatba, sem Darrellel, aki házi készítésű ujjbábukat árul, hogy segítsen az ugandai gyerekeknek, sem Tinával, akinek a télen születik kisbabája. Nem lépek be a színjátszó körbe, a frizbicsapatba meg a Sárkányok és Tömlöcök Társaságába (ahová amúgy elsőre beillettem). Engem nem zavar, ha a másik képregényekről, akciós rúzsokról vagy arról mesél, hány touchdownt csinált hazai pályán – egyszerűen imádom hallgatni.

Talán emiatt van, hogy könnyen átjárok az egyes csoportok közt, mégsem érzem, hogy mások ítélkeznének felettem. Próbálok mindenkitől tanulni.

Ma algebrán Mr. Elyk beszél a központi felmérőről, amit szombat délelőtt írunk – azon a napon, amikor másként nem szoktunk iskolába jönni; amit másként Delila karjában szoktam tölteni. A feladat nem tűnik túlzottan bonyolultnak: nem kell mást tennünk, csak a helyünkön ülni, és kisatírozni a köröket egy kettes ceruzával. Amikor már vagy ötödször hallom ezt, kezdek elkalandozni: sellőket és kalózhajókat rajzolgatok a füzetem margójára. Hirtelen egy ceruza landol előttem, s ahogy felnézek, a balról ülő vézna srác felém mutatja a számológépét. A kijelzőn számokat látok:

51818

Alig láthatóan megvonom a vállam.

Raj elvigyorodik, és megpördíti a számológépet, hogy a számok fejjel lefelé álljanak.

8181S

– Bibis – mondja ki némán Raj, és kuncogni kezd.

Hangosan felnevetek, mire Mr. Elyk felém fordul.

– Valamit szeretnél megosztani velünk, Edgar?

Elmosolyodom.

– Csak alig várom a felmérőt, ez minden.

Felsóhajt.

– Tudom, tudom, a vizsgát mindenki utálja, de ez ugyanúgy az élet kellemetlen velejáróra mint a fogselyem vagy az anyós.

Megszólal a csengő, mire Rajhoz fordulok.

– Mást is le tudsz írni?

– Holnap megmutatom, hogyan rajzolj egy meztelen nőt a Wordben.

Matek után Delilával találkozunk a szekrényénél. Ahogy közeledik, a számológépemet bújom.

– Mint egy igazi gyík – jegyzi meg. – Szünetben is matekozik.

Büszkén mutatom felé a számológépem kijelzőjét.

170

– Hadd találgassak! Ez volt a számod a vártömlöcben?

Megfogom a kezét, hogy együtt fordítsuk felfelé a számológépet.

– Milyen menő már? – Büszkén kihúzom magam. – Számokkal is le tudom írni a nevem!

Delila elmosolyodik.

– Látom, tényleg bejön az algebra.

– Várj, még nincs vége.

Visszaveszem a számológépet, beírom a BILIS-t, és azt is megmutatom neki.

– Pfű – forgatja a szemét. – A dedóban érzem magam.

– Én is! – kiáltok büszkén. – Hát van ennél jobb érzés?

Delila lekapcsolja a számológépet.

– Hallgatnom kellett volna a dzsinnre – jegyzi meg. – Vigyázz, mit kívánsz…

* * *

A mesében számtalan sereg nézett farkasszemet Piróval, a sárkánnyal. Meglett férfiak reszkettek kocsonyaként és sírtak az anyjuk után, amikor a lángok a pajzsukat nyaldosták. Sokan Istenhez fohászkodtak, és abban a biztos tudatban rogytak térdre, hogy véget ért földi életútjuk.

Na, ez a rettegés semmiség ahhoz képest, ami a köröttem ülő diákok arcán tükröződik, amikor Mr. Elyk nekiáll kiosztani a központi felmérőt. A mögöttem ülő pomponlány görcsösen nyel egyet, mintha a reggelije arra készülne, hogy újra körülnézzen a világban. Raj a

biztonság kedvéért elemet cserél a számológépében. Még Chris is sápadtnak tűnik.

– Nem értem, minek ez a nagy pánik – súgom oda neki. – Csak annyi a dolgunk, hogy besatírozzuk a köröket.

– Nem ezzel van a gond, hanem hogy megtaláld a helyes választ, aminek a körét besatírozod. Ezen a felmérőn múlik, hogy bekerülsz-e a Harvardra, vagy életed végéig sütheted a krumplit.

– Elég a beszédből! – szól ránk Mr. Elyk. – Kezdünk.

Kézbe vesz egy lapot, hogy felolvassa, amit rányomtattak. Mindenféle szekcióról, szintidőről és pontrendszerről mesél, ami számomra alkímia. A körökre meredek, amelyek eldöntik a sorsomat.

– Most pedig mindenki nyissa fel a borítékot – emeli fel a hangját Mr. Elyk –, és lásson munkához!

Teszem, amit mond, és megnézem a kis füzet legelső kérdését.

> Halloweenkor Mr. Smith sosem farag 2 kilogrammnál könnyebb vagy 10 kilogrammnál nehezebb sütőtököt. Ha x az olyan sütőtökök kilogrammban kifejezett tömege, amiket nem használ, az alábbi egyenlőtlenségek közül melyik fejezi ki x valamennyi lehetséges értékét?

a) $|x - 2| > 10$
b) $|x - 4| > 6$
c) $|x - 5| > 5$
d) $|x - 6| > 4$
e) $|x - 10| > 4$

Minek farag sütőtököt olyan, akinek még rendes mérlege sincs? Ha folyton x-et mutat, ideje lenne venni egy másikat.

Nyilván ez is beugratós kérdés. Úgy döntök, hogy akkor használom ki legjobban a rendelkezésre álló időt, ha olyan képet satírozok a körökből, ami kellemes a szemnek.

Azt kell mondanom, hogy a végeredmény kész mestermű. Nemcsak egy tűzokádó sárkányt vagyok képes kirajzolni, de a hozzátartozó sárkányölő lovagot is.

– Tegyétek le a tollat! – rendelkezik Mr. Elyk. Vetek egy pillantást Rajra, aki még pislogni is elfelejtett.

– Most jöhet a következő szekció – hallom.

Elégedetten veszem kézbe a ceruzát. Jöhet a palota.

* * *

Hétfőn reggel elkísérem Delilát az iskolai könyvtárba, ahol segít visszapakolni a könyveket a polcokra. Kézen fogva megyünk végig a folyosón, ami visszafogott viselkedésnek számít az olyan párokéhoz képest, mint

BrAngelo, akik szinte párzás közben navigálnak végig az épületen, hogy vakon nekiütközzenek a szekrényeknek és a halálra vált elsősöknek.

A suliban még mindig a rettegett vizsgáról folyik a társalgás.

– Nem is volt olyan szörnyű – mesélem Delilának. – Nem akarok kérkedni, de a sárkányom tényleg kreatív.

– Ez valami metafora?

– Nem. Sárkányt rajzoltam. Szó szerint.

Nevetésben tör ki.

– A pályaválasztási tanácsadóban dobnak majd egy hátast. – Elengedi a kezem, hogy inkább belém karoljon, és szorosan magához vonjon. – Szóval… arra gondoltam…, hogy még sosem volt igazi randink.

– A mamád meghívott vacsorázni.

– Az végképp nem számít randinak.

– Akkor mire gondoltál?

– Hát… – Ahogy Delila felnéz rám, mintha a nap bukkanna elő a felhők mögül. – Esetleg…

– Hé, Edgar – hallom, s ahogy megfordulok, az iskolai hokicsapat kapitányát látom elhaladni. Delila feje felett adunk egymásnak egy öklöst. – Kösz, hogy segítettél irodalomból. Tökre átmentem.

– Szívesen! – Visszafordulok Delilához. – Hol is tartottunk?

– Szóval arra gondoltam, elmehetnénk egy klassz étterembe, mint a…

Hirtelen James bukkan fel előttünk.

– Jössz a pénteki gyűlésre, Edgar?

Bólintok.

– Ki nem hagynám. Hozom a rágcsát.

– Szupi. – James csak a legutolsó pillanatban vesz tudomást Delila jelenlétéről. – Hé! – biccent felé, mielőtt hátat fordít.

Delila ujjai megfeszülnek a karomon.

– Szóval… – Zajosan kifújja a levegőt. – Arra gondoltam, talán kipróbálhatnánk valami kínai kaját a…

– EDGAR! – Kuncogó lányok fognak minket körül, csak úgy záporoznak felém a kérdések. Hogy lehetsz ennyire penge töriből? Szerinted levágassam a hajam? Egyszer megmutatod, hogy kell firzbit dobni? Tényleg együtt táboroztál Harry Styles-szal?

Érzem, ahogy Delila körmei a bőrömbe vájnak.

– Majd később dumálunk, lányok. – Elfordulok, hogy teljes figyelmemet Delilára árasszam. – Oké, hol tartottunk?

– Én a terveimet ecseteltem – felel feszült hangon. – Te autogramot osztottál.

Teljesen összezavarodva nézem, ahogy befordul a könyvtárba. Az a gond, hogy Delila elhozott a világába – de ez most már az én világom is.

* * *

Pingree kisasszony unszolására beléptem a színjátszó körbe, ami napközben az iskola nagytermében szokott összejönni. Minden héten más színmű jeleneteit adjuk elő. Múlt hétfőn Tennessee Williamst. Ezúttal Shakespeare-t.

Meg kell vallanom, Shakespeare sokkal közelebb áll hozzám.

– A Rómeó és Júlia olyan darab, amihez mindnyájan tudunk kapcsolódni: adott két kamasz, akik csak egymásra tudnak gondolni, a körülmények tragikus összjátéka folytán mégsem lehetnek együtt. Edgar – fordul felém Pingree kisasszony –, lennél ma te Rómeó?

Nem nagy meglepetés. Én vagyok az egyetlen fiú a színjátszó körben.

– Óriási örömömre szolgálna – felelem, mire Pingree kisasszony a szívéhez kap.

– Helyes. Ki legyen a mi tragikus sorsú Júliánk?

A tizenöt lány keze egyszerre lendül a magasba.

– Claire, szívem – választ egyet Pingree kisasszony. – Vállalod?

Claire-nek turcsi orra és felhőnyi vörös haja van, míg a kedvenc pulcsiján egy flitterekből kirakott egyszarvú látható. Ahogy feláll, képtelen a szemembe nézni és abbahagyni a vihogást.

Mielőtt azonban felléphetne a színpadra, Allie McAndrews félresöpri az útjából.

– Helyet a profinak!

Claire után nyúlok, hogy felsegítsem, de Allie olyan

erővel ránt magával, mint egy feldühödött manó. A színpad közepén oldalra veti fénylő haját, mielőtt igézően felnéz tömött pillái alól.

– Készen állsz?

Vetek egy részvéttel teli pillantást szegény Claire felé, aki még most is próbál talpra állni, azután megköszörülöm a torkom.

– Szentségtelen kézzel fogom ez áldott / Szentséges oltárt, ezt a lágy kacsót / De ajkam – e két piruló zarándok – / Jóváteszi s bűnöm föloldja csók.

Azért ez jellemző. Ez a legromantikusabb jelenet a világirodalom legromantikusabb darabjából, és ki a partnerem? Delila legszörnyűbb rémálma.

Veszek egy nagy levegőt. Elvégre éveken keresztül színleltem, hogy őszintén szeretem Szerafimát. Annál rosszabb ez se lehet.

Mélyen belenézek Allie McAndrews szemébe, miközben magam elé képzelem Delilát. Ahogy Allie kezéért nyúlok, úgy teszek, mintha ő lenne életem nagy szerelme.

– Zarándok, a kezed mivégre bántod? / Hisz…

– Jámbor! – súg Pingree kisasszony.

– …jámbor áhítat volt az egész – folytatja Allie. – A szent kezét is illeti zarándok…

Megemelem kezem, hogy tenyerünk egymáshoz simuljon.

– És csókolódzik akkor kézbe kéz… – fejezi be

megigézve.

Ahogy előrelépek, gyengéden félresimítok egy tincset az arcából. Hangom szinte a suttogásig halkul.

– Szentnek s zarándoknak hát nincs-e ajka?

Allie meredten néz. Szájtátva.

– Te jössz! – szisszenek rá.

Pingree kisasszony olvasni kezdi a szövegét:

– Van, ámde…

– Van, ámde – mondja utána Allie – csak imádkoznak vele.

Felnyögök.

– Ó, szent, kezed ajkad kövesse, rajta / Halld meg imám, ne lökj pokolba le.

A tekintete áhítatos, fénylő, reménykedő.

– A szent csak áll, bár hallja az imát.

Tenyerembe fogom arcát.

– Állj – mormolom – s a jutalmat én veszem ím át.

Lehajolok, behunyom a szemem, és megcsókolom.

Amint az ajkunk egybeforr, a nagyterem ajtaja kinyílik, hogy a bevetülő éles napfény nyomban magára vonja figyelmemet. S a fényben ott áll Delila, teljesen megsemmisülten.

Elfordul, s miközben még mindig a karomban tartom Allie-t, szaladni kezd.

– Delila! – Leugrok a színpadról, hogy utána rohanjak.

* * *

Delila nyomában loholok a folyosón, el a tornaterem mellett, ki a hátsó ajtón, egészen a néptelen parkolóig. Csak idekint sikerül megragadnom a karját.

– Hadd magyarázzam meg… – esengek.

Dühödten pördül felém.

– Nem! Ez itt nem a mesekönyved. Nincs olyan, hogy becsukod, és elölről kezdhetsz mindent.

– Én csak játszottam a szerepem. Miért más ez, mint amikor a mesében naponta meg kellett csókolnom Szerafimát?

– Akkor nem volt választásod. Most csak annyit kellett volna tenned, hogy nemet mondasz. – Könnyes a szeme. Mardos a lelkifurdalás, ha belegondolok: még sosem ríkattam meg Delilát. – Hogy tehetted ezt velem? És éppen vele?

– Nem tettem semmit. Ez csak színészkedés. Semmit sem jelentett.

– Hát, kívülről nem úgy tűnt – vitázik Delila. – Nagyon is valóságos volt.

Ahogy a csalódottság felbuzog bennem, kipirul az egész arcom.

– Épp ez a színjátszás lényege.

Megvetően felhorkan.

– Tudod, csak azért mentem a nagyterembe, mert furdalt a lelkiismeret amiatt, ahogyan a könyvtárnál bántam veled, de már látom, hogy nincs miért bocsánatot kérnem. Menj csak vissza Allie-hez. Valld be, hogy

szívesebben lógnál vele.

Bármennyire is szeretném helyrehozni a dolgot, nem értem, mit követtem el.

– Az ég szerelmére, Delila, hányszor kell még elmondanom? Ő csak egy barát.

– Agyafúrt szuka! Te még nem ismered. Egyszer azt mondta, hogy az új hajamtól nem tűnik olyan pufóknak az arcom.

– De hát ez bók!

– Nem is volt új hajam! – kiált Delila összeszorított fogakkal. – Julesról meg azt terjesztette, hogy hermafrodita. Amikor az egyik barátnőjét anorexiával kezelték, utána azt mondta neki, hogy most már elmehet kirakati modellnek a duciboltba.

– Ugyanolyan előítéletes vagy, amilyen ő – mutatok rá. – Próbáltad valaha is kibővíteni az egyszemélyes baráti köröd, vagy legalább adni neki egy esélyt? Lehet, hogy nem is akkora szörnyeteg, amekkorára felfújod. Talán csak beszélned kéne vele…

Delila szemében megcsillannak a könnyek.

– De ti nem csak beszéltetek – suttogja, mielőtt faképnél hagy.

* * *

A nap hátralévő részében nem teszek mást, csak visszajátszom magamban a veszekedésünket. Se nem

látok, se nem hallok. Lehet bármilyen zsúfolt a folyosó, ahogy végigmegyek rajta, kongóan üresnek érzem.

Otthon, amikor Jessamyn azt firtatja, milyen volt a napom, szótlanul elmegyek mellette és bezárkózom a szobámba, hogy kirekesszem a külvilágot.

Nem először vannak gondjaim, de most először nem tudom megosztani őket senkivel. A múltban Frocli és Matilda királynő volt a bizalmasom, de hiába van a birtokomban a mesekönyv, tudom, hogy hozzájuk nem fordulhatok. Boldogan élnek, többé nem osztoznak velem a gondjaimon.

Álmomban vadul hánykolódok. Delila mindenütt ott van könnytől csillogó szemével és reszkető hangjával. Csalódottságával, amikor ráébredt, hogy nem az vagyok, akiben reménykedett.

A könyvben minden olyan egyszerű: szerelmes leszek és megcsókolom a királylányt, aki feltétel nélkül viszontszeret. Soha semmiért nem kell bocsánatot kérnem.

Hirtelen megértem Froclit, aki tényleg mindennel próbálkozott, csak hogy megnyerje Szerafima szívét. Már tudom, milyen érzés, ha egyszerűen nem vagy elég jó.

Bárcsak valaki visszalapozna a közös mesénkben, hogy újra elölről kezdhetnénk: Egyszer volt, hol nem volt…

* * *

Amikor felriadok, a takaró összegabalyodva hever a lábamnál. Hajam csatakos a verítéktől, ujjaim görcsösen markolják a lepedőt, és semmi sem változott. Delila messzebb van tőlem, mint valaha.

Helyre kell tennem ezt. Felpattanok az ágyból, hogy leüljek a számítógép elé. Kis zöld kört látok Delila neve mellett. Sietve lenyomom a HÍVÁST, majd várom, hogy az arca kitöltse a képernyőt.

Helyette kis ablak jelenik meg: HÍVÁS VÉGE.

Mielőtt még egyszer próbálkozhatnék, a kis kör eltűnik Delila neve mellől.

Kezembe temetem az arcom. Nélküle mi értelme ezen a világon lenni?

Oké, gondolom, szedd össze magad, Olivér! Teljesen normális, hogy el vagy keseredve. Még sosem találkoztál ezzel a problémával – ez egészen más, mint kiszabadulni egy könyvből, látni a betűk szárát magad felett a levegőben, vagy tintát vérezni. Ez most totál átlagos probléma, akármelyik srácot érintheti, aki összebalhézik a barátnőjével. Nem vagy egyedül!

A ház sötét, pedig még nyolc óra sincs. Jessamyn hagyott vacsorát a konyhai pulton, de nem vagyok éhes. Újra felbaktatok, hogy megálljak a hálószobája előtt. Lassan nyitok be, hátha már alszik.

Az ágy szélén ücsörög. Amikor meghallja az ajtó csikorgását, megpördül, és a szemét törölgeti.

Hátrahőkölök. Annyira csak a saját bajommal

törődtem, hogy eszembe sem jutott, talán másnak sem felhőtlen az élete.

– Te… minden rendben?

– Jól vagyok. Csak megfájdult a fejem, ez minden. – Kiprésel magából egy mosolyt. – Szükséged van valamire?

– Nem, nem. Beteg vagy. Békén hagylak.

Nem ismerem túl jól Jessamyn Jacobsot, de abban a pillanatban törékenynek és elgyötörtnek látszik.

– Jó éjt, Edgar – sóhajt fel.

– Jó éjt… anya. – Elkezdem behúzni az ajtót, de a legutolsó pillanatban még egyszer bekukkantok. – Próbáld ki a piócákat – javaslom segítőkészen. – Velem csodát tesznek.

* * *

– Haver… mi ütött beléd? – kérdezi Chris. – Már vagy negyedórája bámulod azt a lombikot.

– Tegnap összevesztünk Delilával – felelem lassan, miközben kimérem a sósavat. Ránk hagyták, hogy egyedül fejezzük be a kísérletet. Próbálom betűről betűre követni az utasításokat, mert amilyen szétszórt vagyok, másként talán felrobbantanék valamit.

Delila ma reggel nem várt rám az iskolánál. Sem a szekrényemnél.

Chris felém nyújtja a csepegtetőt.

– A lányok könnyen begőzölnek. Mind egyformák. Adj

neki néhány napot, hogy lehiggadjon, azután megbocsátja, bármit követtél el. – Vet felém egy pillantást. – Amúgy mit csináltál?

– Megcsókoltam Allie McAndrewst.

Chris összerezzen.

– Akkor felejtsd el, tesó. Sosem fogad vissza.

– Kösz a lelki támaszt – motyogom.

– Öreg, de tényleg, mit gondoltál?

– Csak szerepet játszottam – védekezem.

– Felőlem hívd, ahogy akarod. – Chris kajánul elvigyorodik.

– A színjátszó körben. Delila a lehető legrosszabb pillanatban toppant be.

Megcsóválja a fejét.

– Nem tudom, mit mondhatnék, ember. Megértem, ha nem repes az örömtől.

Odaadom neki a párologtató edényt, hogy a Bunsen-égő fölé tartsa.

– Akármit megtennék, csak visszakapjam.

– Hát, hacsak nincs egy időgéped, nem fog megtörténni. Igazából itt egy látványos gesztusra lenne szükség. Valamire, ami elfeledteti vele, amit látott.

– Nem értem.

– Kényeztesd kicsit. Vegyél neki virágot. Borulj térdre előtte. Vallj szerelmet. Nem láttad a Szerelmünk lapjait?

Kétkedő pillantást vetek rá.

– Az ilyesmi tényleg működik?

– A csajok zabálják – biztosít róla Chris.

A párologtató edény lehűl, tiszta fehér kristályok, apró kis gyémántok maradnak az alján. Fura belegondolni, hogy egy savból ilyen szépség születhet.

Chrisnek talán igaza van.

Talán még van számomra remény.

Bárcsak ehhez is lenne leírás, amit követhetnék! Mennyivel egyszerűbb volna…

* * *

– Mi a baj? – kérdez rám Jessamyn a vacsoránál.

– Semmi. – A villámmal tovább kergetem a borsószemeket.

– Azt látom, hogy nem eszel. Legalábbis nem annyit, mint szoktál…

Leteszem az evőeszközt.

– Te veszekedtél valaha… apával? – kérdezem.

– Nem – felel Jessamyn rezzenéstelen arccal. – Mi úgy éltünk, mint Barbie és Ken. – Mielőtt megkérdezhetném, kikről beszél, folytatja. – Naná, hogy veszekedtünk, szívem. Minden pár veszekszik. Aki kapcsolatban él és sosem veszekszik, az valamit nagyon rosszul csinál.

– Delila látott egy másik lánnyal csókolózni – bukik ki belőlem.

Félrenyeli a vizet.

– Mi? Egy lány már nem is elég?

– Nem úgy volt, ahogy gondolod – hűtöm le. – Egy

színdarabban történt.

– Akkor is az ő pártját kell fognom…

Kezembe temetem az arcom.

– Én bocsánatot kérnék, de esélyt sem ad rá.

Jessamyn tekintete ellágyul.

– Egyszer vettem egy nagyon menő tűsarkút. Szatyrostul betettem a szekrénybe. Este, lefekvés előtt látom ám, hogy eltűnt. Kérdezem apádat, nem látta-e valahol, mire azt feleli: „Ó, arra gondolsz, amit az adományok közé tettél?” Merő jó szándékból az észak-koreai árváknak adta a Jimmy Choo-mat. – Megcsóválja a fejét, ahogy elmerül az emlékben. – Egy álló hétig nem szóltam hozzá.

– Azután? Mi történt?

Elvigyorodik.

– Vett nekem egy még drágább topogót.

– Nem hinném, hogy egy cipő ezt megoldaná – sóhajtok fel komoran.

– Nem a cipő a lényeg – vágja rá Jessamyn. – Arról van szó, amit jelképez. Az az egyetlen szó, hogy sajnálom, néha csodákra képes.

– Csak ha meghallgatják az embert…

– Adj neki egy kis időt. Majd meghallgat.

– De nekem fáj, hogy nem hozhatom rendbe.

– Nos – sóhajt fel Jessamyn –, képzeld el, neki mennyire fájt, hogy valaki mással látott.

Felnézek.

– Talán igazad van.

– Még szép, hogy igazam van. – Megtörli száját a szalvétával. – Örülök, hogy ezt megbeszéltük. Máskor csak végigmorgod a vacsorát.

Mosolyra húzódik a szám.

– Kösz, anya.

– Nincs mit, Joseph.

– Joseph? – ismétlem.

Így hívták Edgar apját. Láttam róla fényképeket, rajtuk a nevével és a dátummal. Kiköpött Móric király.

Jessamyn megdörgöli a halántékát.

– Atyavilág, kezdek öregedni. – Elmosolyodik. – Adj neki egy napot. Nemsokára megint egymást fogjátok falni.

Összerezzenek.

– Te jó ég, anya!

Elneveti magát.

– Végre az az Edgar, akit ismerek és szeretek!

Hát, legalább valaki szeret.

* * *

Minden apró részletet elterveztem.

Pingree kisasszony engedélyével megszállom a színjátszó kör jelmeztárát, hogy kiválasszak egy nem túl passzentos, de azért elfogadható hercegi tunikát, koronát és csizmát. Az oldalamon műanyag kard. Beslisszolok a biosztanterem melegházába egy ollóval, és lemetszek egy

tucatnyi tulipánt, hogy tetszetős bokrétába kössem, mielőtt még rajtakapnának. Azután büszkén betoppanok az ebédlőbe, hogy teljes figyelmemmel Delila felé forduljak.

Érzem, ahogy mindenki engem néz. Suttogásuk úgy leng körül, akár a pókháló, amit könnyedén félresöprök az utamból. Az asztalához lépek, fél térdre ereszkedem, és felé nyújtom a virágokat.

– Úrnőm – szólítom meg –, két szemed, akár az ikercsillagok életem egén. Hangod lágyabb a vörösbegy énekénél. Te vagy a szívem dobbanása, éltető vérem!

Azt hiszem, egész jól megy. Az ebédlő ünneplésben tör ki, és két piros folt jelenik meg Delila orcáin. Chris jól mondta: ezzel biztosan visszanyerem a kezét. Melyik lány ne akarna egy ilyen gáncstalan lovagot?

– EDGAR! EDGAR! EDGAR! – kántálja az ebédlő kölcsönvett nevem.

A két kis lázrózsa szirmokat bont, hogy Delila egész arca rákvörös legyen. Nem néz a szemembe, s ha jól látom, egyre mélyebbre süllyed az asztal alá.

Még most sem vette el a bokrétámat, ezért megrázom az orra előtt. Tovább térdepelek, ahogy megköszörülöm a torkom.

– Te vagy a lélegzet a tüdőmben, te vagy a…

– Elég! – Jules a semmiből bukkan fel, hogy bársonygalléromnál fogva talpra rángasson. – Húzd el a királyi beled a barátnőm közeléből.

Megragadja a tunikámat, megpördít, és az ebédlő ajtaja felé taszít. Épp hogy nem esek hasra. A hangok sokáig kísérnek: Szép próbálkozás, tesó. Máskor több szerencsét. Én igent mondtam volna!

Rádöbbenek, hogy még mindig szorongatom a virágokat. S máris kezdenek elhervadni.

* * *

Nekidőlök a szekrényemnek és próbálom megérteni, hogy ronthattam még tovább a helyzetet.

– Ide az kell, hogy elkápráztasd az eszeddel – közli velem Raj. – Tudod, melyik a testünk legnagyobb nemi szerve? – Megkocogtatja a fejét. – Az agyunk.

– Nem hinném, hogy Delila valaha is hallani akarna rólam, Raj…

– Figyelj! Csak odalépsz hozzá, és azt mondod: biztos ezüst, ittrium és arzén van benned, azért vagy ilyen AgYAs. – Amikor értetlen tekintettel nézek rá, összeráncolja a homlokát. – Vágod? A vegyjelek. Ha összeolvasod őket… Mindegy, hagyjuk.

Felé fordulok.

– Vesztél már így össze a barátnőddel?

Raj megvonja a vállát.

– Nos, amennyire tudnom… mármint… szóval az ilyenek be szoktak jönni.

– Volt már egyáltalán barátnőd?

– Nem is tudom. Amikor hatodikban leestem kötélmászás közben, pont Charlotte Tazinskin landoltam, és közben egy pillanatra összeért a szánk. Ez jó egynek?

– Nem, Raj. – Felsóhajtok. – Még félnek se.

Kezembe temetem az arcom, és behunyom a szemem, ezért nem látom Allie közeledését. Leguggol mellém és ujjával megemeli az állam, azután végigméri a jelmezemet.

– Úgy látszik, nemcsak én várom, mikor lesz újra színjátszó kör – dorombolja.

Eltolom magamtól.

– Nem, Allie. Az a helyzet, hogy szerintem kilépek. Inkább elmegyek focizni vagy valami, ahol nem kell találkoznom a másik nem képviselőivel.

Elmosolyodik.

– Ne mondd, hogy az egész csak színjáték volt, Edgar. Éreztem valamit, és tudom, hogy te is.

– Nem, én ennyire jól színészkedem. És Delilával vagyok. Sajnálom, ha bármit tettem vagy mondtam, amitől másképp gondoltad.

Ahogy megvillan a szeme, a sellőket juttatja eszembe.

– Igazán? – Egyre hűvösebb a hangja. – Szóval azt választod ez helyett? – Feláll, hogy végigsimítson a csípőjén. – Csak megsajnáltalak, mert még új vagy, de ha ki akarod rekeszteni magad a jobb társaságból, rajtam ne múljon.

Csípőjét ringatva elindul, tűsarkai élesen kopognak a

kövezeten.

Csak egy pillanat múltán jut eszembe, hogy Raj még ott ül mellettem. A padló fogta meg az állát.

– Te most szakítottál Allie-vel? – hebegi. – Teljesen elment az eszed?

* * *

James a Másság Elfogadásáért-gyűlés vége felé megszólít.
– Nagy siker volt az Oreód. Morzsa se maradt belőle.
– Kösz – felelem szórakozottan. Mióta Allie lerohant, csak azon jár az eszem, hogyan tudnék egy percre kettesben maradni Delilával, és rendesen bocsánatot kérni anélkül, hogy Jules lehajítana a lépcsőn.

– Azt rebesgetik, ma az ebédlőben teljesen átmentél Rómeóba. – James közelebb hajol. – És, bejött?

– Azt hittem, egy nemes gesztussal visszanyerhetem a szívét…

– Létezik olyan, hogy túl nemes gesztus – véli James. – Szerintem túltoltad a dolgot.

Mégis mit hittem? Delila nem szeret középpontban lenni. Akkor voltunk a legboldogabbak, amikor kettesben lehettünk, és a könyvön keresztül beszélhettünk.

– Nem hinném, hogy lesz második esélyem. Szerintem soha többé nem akar látni.

– Nem te mondtad, hogy semmi sem állhat két ember útjába, ha szeretik egymást? És mi áll a te utadba?

Felnézek Jamesre, ahogy kezdem megérteni.

– Én.

– Akkor talán ahelyett, hogy kiadod magad valaki másnak, megpróbálhatnál önmagad lenni. Végtére is, beléd szeretett, nem?

Lassan kezd tisztulni a köd. Már látom, hol szúrtam el. Jamesnek igaza van – de nem csak az ebédlőben színészkedtem. Azóta szerepet játszom, hogy idekerültem.

Nem tudom, hogyan kérnek bocsánatot más srácok, miután összebalhéztak a barátnőjükkel. Már azt sem tudom, ki a barát, és ki az ellenség. A középiskola kapcsolatrendszere totál káosz számomra.

De azt tudom, mitől élhetünk boldogan, amíg meg nem halunk.

DELILA

LENNÉK INKÁBB SZIBÉRIÁBAN, és fagynának le egyenként a tagjaim. Társalognék a csótány barátommal egy szigorúan őrzött fegyintézetben. Vagy forognék nyárson a pokolban. Bárhol szívesebben volnék, mint a suli ebédlőjében, ahol mindenki rajtam nevet.

Olyan, mintha lángolna az arcom. Bár igazi lángok lennének, hogy itt helyben elhamvadjak!

Önkéntes testőröm, Jules csípőre tett kézzel áll, és kész megmotozni bárkit, aki a közelembe merészkedne. Nem mintha bárki megpróbálná. Mindenki Olivérnek tapsol,

ahogy nevetséges jelmezében levonul a színről.

– Mindig is színészkedett – mutat rá Jules. – Talán nem akart szántszándékkal beálázni…

– Már nem vagy a legjobb barátom? – mordulok rá. – Kinek az oldalán állsz?

– A tiéden, nyilván. Csak azt mondom, hogy kicsit elnézőbb is lehetnél. Mióta van itt a suliban, kábé egy hete? Az elsősök évekig szoktak szívni, mielőtt kezdik kiismerni magukat.

Belenézek a szemébe.

– Megcsókolta azt a lányt, aki kacagva táncolna a síromon. Sőt, iskolai bált szervezne a síromra.

– A kreatív ötletért akkor is jár a jópont – véli Jules.

Olivér persze kreatív, hisz az volt már a könyvben is. Mindig előállt egy új ötlettel, valahányszor rányitottam a mesét; mindig kitalált valami őrültséget, hogyan oldhatna kereket és lehetne velem. Kár, hogy azóta minden más lett.

Ő is más lett.

Míg a mesében élt, azt hittem, Olivér mindenkinél jobban ért. Megszoktam, hogy csak lapokra van tőlem, arra viszont nem készültem fel, hogy testestül-lelkestül velem legyen. Hogy érezzem a jelenlétét, mielőtt még látnám. Hogy úgy illatozzon a bőre, akár a frissen nyomott könyv tintája. Hogy a forróság a fülembe szökjön, valahányszor kimondja a nevem. Ha a könyvbéli Olivér elrabolta a szívem, úgy a 3D-s Olivér teljes súlyával

rátelepedett.

Ki hitte volna, hogy ekkora szívás, amikor valóra válik a legnagyobb álmunk? Igazság szerint határtalanul boldognak kellene lennem. Életemben először van barátom, akit őszintén kedvelek, aki őszintén kedvel, s még csak nem is képzeletbeli. Csakhogy ezen a tökéletes királyfin, aki korábban az enyém volt, most már osztoznom kell az egész világgal. Oké, talán nem kéne így meglepődnöm, hogy hozzám hasonlóan mindenki odavan Olivérért, de ettől még nem fáj kevésbé.

A néhány hétben, mióta Olivér a sulinkba jár, még olyan elsősök is akadtak, akik utánozni kezdték – klasszikus farmer, egyszerű póló, bőrtatyó. Minden szaván kölykök csüngenek. A lányok bármekkorát kerülnek, csak hogy „véletlenül" beleütközzenek. Tudom, nem akar népszerű lenni – hogy mindenki úgy kövesse, mint papírsárkányt a farok –, de azt hittem… a való világban egy meseszereplő éppoly különc és kívülálló lesz, mint én. Ami persze nem gond, mert itt leszünk egymásnak.

Ehelyett ő a sulink Zac Efronja, és meg maradtam totál senki.

Olivér ezt nem érti, ő nem jár olyan régóta suliba, mint én. Azt hiszi, az élet kész Disney World – varázslat vár minden sarkon. Nem érti, hogy minél tovább lóg a menő kölykökkel, annál nehezebb lesz velem maradnia.

Nem mintha mostanában erre bátorítanám.

Hallottam már, hogy a szeretet átalakulhat egész mássá, de sosem gondoltam, hogy ez lesz belőle: féltékeny szörnyeteg. Még nekem se tetszik, aki lett belőlem. Neki miért tetszene?

Épp elég fárasztó nézni, ahogy mindenki akar belőle egy kis részt – egy mosolyt, egy szót, egy ötöst –, mikor azelőtt csak az enyém volt. Nem tudom lerázni magamról az érzést, hogy addig aprózza szét magát, míg végül semmi sem marad nekem. Erre besétálok a nagyterembe, és ott találom, ahogy Allie McAndrewsszal csőrözik. Olyan borzongás futott végig rajtam, mint még sose. Egy autó érezheti így magát, amikor rádöbben, hogy balesetet fog szenvedni. Mintha kidobtak volna a csónakból a cápáktól hemzsegő vízbe, csak hogy rájöjjek: még úszni sem tudok. Akárhányszor is bizonygatja Olivér, hogy az a csók nem jelentett semmit, hogyan bízhatnék benne? Honnan tudhatnám, hogy nem akkor színészkedik, amikor velem beszél?

Olyan világból jön, ahol le vannak osztva a lapok. Számára az egész könyvben csak egyetlen lány jöhet szóba: Szerafima – már csak azért is, mert nincs más. Most viszont attól rettegek, hogy az a csók ráébresztette: nem én vagyok az egyetlen lehetősége.

S ha Allie McAndrewshoz mérnek, abból csak vesztesen kerülhetek ki. Mindig.

Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy a sótartóra koncentráljak, de a szemem sarkából így is látom Allie-t,

amint a sleppjével épp felém tart. A lányok úgy csüngnek rajta, mint a karácsonyfadíszek, melyek csodálatossá teszik a legegyszerűbb fenyőt is. Behúzom a vállam, és próbálom emlékeztetni magam, hogy függelékek nélkül ez a bajos csaj sem több, csak… egy bajos csaj.

A Chanel parfüm és az önelégültség felhőként öleli körül, ahogy megáll előttem.

– Jaj, ne, Allie – nyög fel Jules. – Valaki nyitva hagyta a ketreced?

Allie olyan pillantást vet felé, ami a svédacélt átvágná, mielőtt felém fordul.

– Hé, Debóra! – köszön.

– Delila. – Ez komoly? Tényleg nem tudja a nevem, miután eltörtem a térdét és az orrát? Nehéz eldönteni, hogy szándékosan ennyire könyörtelen, vagy csak szimplán ostoba.

Mosolyával felfedi tökéletes fogsorát. Nyilván fogfehérítős még a rágója is.

– Ijesztő rémálmom volt az éjjel – sóhajt fel. – Képzeld, rólad álmodtam. – Ahogy felkacag, nevetése végighullámzik a kíséretén.

Jules szánakozó pillantást vet rá.

– Még ijesztőbb belegondolni, hogy az ilyen embereket hagyják szaporodni.

Allie ügyet sem vet rá. Tekintete lézerként hasít felém.

– A fiúd ügyesen csókolózik – közli édes hangon.

– Oké, ennyi – pattan fel Jules. – Kopj le, Allie.

Allie a fejét forgatja, közben mindenkire néz, csak Julesra nem.

– Hallod? – kérdezi. – Ilyen, amikor senkit se érdekelsz.

Ő és a kísérete olyan összhangban távozik, mintha minden lépést előre megterveztek volna.

– Ne is hallgass rá! – huppan vissza mellém Jules. – Francot se számít, mit mond.

Bólintok, és próbálok kierőszakolni magamból egy mosolyt, de a lelkem mélyén attól tartok, Allie-nek van igaza. Senkit sem érdeklek.

Még Olivért sem.

* * *

Sosem felejtem el a reggelt, amikor Olivér kiszabadult a könyvből – amikor ráeszméltünk, hogy végre együtt vagyunk, de már nem kétdimenziósan vagy egy tündérmese foglyaként. Wellfleetben, Jessamyn Jacobs tornácának lépcsőjén ültünk, és Olivér úgy szorongatta a kezem, mint egy kislány a madzagot, nehogy elrepüljön a léggömbje. Tényleg azt hittük, hogy a nehezén már túl vagyunk – hogy Olivér kiszabadításának gyötrelmei messze meghaladnak minden nehézséget, amivel ezek után találkozhatunk. Nem számított, hogy Jessamyn Wellfleetben lakott, több mint háromszáz kilométerre New Hampshire-től. Nem számított, hogy Olivérnek egész hátralévő életében Edgar Jacobsnak kell lennie. Nem

számított, hogy a mamám élethosszig tartó szobafogságra ítélt, amiért elszöktem otthonról. Semmi sem számított, amíg ott ülhettünk azon a lépcsőn és foghattuk egymás kezét.

Akkoriban még ő is ezt érezte.

Az első bökkenővel akkor szembesültünk, amikor Olivér ideköltözött, és kiderült, hogy nemcsak nincs jogsija, de még azt sem nagyon tudja, mi az autó. Jó lelkiismerettel nem ültethettük be a volán mögé – annak biztos katasztrófa lett volna a vége –, de azt sem engedhettük, hogy ha Jessamyn el akarja vitetni magát a boltba, rájöjjön, hogy a fia miért mond nemet. Végül azt adtuk be neki, hogy Olivér lelkes környezetvédő lett, aki egymaga akarja megmenteni az egész bolygót, ezért bármi áron csökkenti az ökológiai lábnyomát. Közben rám hárult, hogy megtanítsam biciklizni.

Először leeresztettem az ülést, hogy a lába leérjen a földig.

– Ülj le – utasítottam. – Ne tedd a lábadat a pedálra, csak lépegess előre!

Olivér a szemét sem tudta levenni az aszfaltról.

– Mennyivel könnyebb lovagolni – mormolta maga elé. – Egy ló magától is megtartja az egyensúlyát.

– Igazából háromkerekűvel kéne kezdened, de azt nem gyártanak a méretedben. – Kivártam, amíg felnézett rám. – Csak bízz bennem, oké?

Végül kezdte ellökni magát a talajtól, egy-egy

pillanatra már siklott is. Mellette szaladtam, mert nem engedett el, de három métert se tehettünk meg anélkül, hogy ne dőlt volna el. Ilyenkor mindig a karomban kötött ki.

– Nem értem – nevettem, amikor már vagy tizenkettedszer történt meg. – Tornyokra másztál fel, lapokon ugráltál át. Ez miért nem megy?

Csak megrázta a fejét, de nem tudott a szemembe nézni.

– Én sem értem…

– Próbáld tovább – biztattam. – Ezúttal el foglak engedni.

Felkapaszkodott a biciklire, néhányszor bizonytalanul megforgatta a pedálokat, azután, mintegy a gravitációval dacolva, oldalt bukott a nyeregből. Ahogy elterült, egész súlyával rajtam landolt. Rázkódott a válla, a nyakamba temette arcát.

Letoltam magamról, hogy lássam, hol sérült meg.

– Na, mi a baj?

Amikor végül lehemperedett rólam, úgy nevetett, hogy levegőt is alig kapott.

– Sajnálom. Nem tudtam megállni. Már elsőre ment volna, de annyira tündér vagy, amikor így felhúzod magad.

Akkor még úgy tűnt, sosem tudnék rá igazán haragudni. Mikor lett vége a románcnak?

Fekszem az ágyon és bámulom a mennyezetet, az

oldalamon Hapcival. A mamám szerint hiába ő kapta ajándékba, ez a kutya igazából hozzám tartozik. Vigyáz az ágyamra, míg napközben suliban vagyok, és feltétel nélkül rajong értem.

Legalább valaki.

Alig egy napja ugyanitt feküdtem, csak még Olivér karjában, amikor megjött az üzenet. Ahogy levette és kinyitotta a könyvet, a vér megdermedt az ereimben. Ha képes újra magába szippantani csakis azáltal, hogy emlékezteti, ki volt azelőtt? Ha a lapozás önmagában felér a búcsúzkodással?

Egyik szereplő sem vallotta be, hogy ő küldte volna azt a kétségbeesett segélykérést.

Pedig valaki megtette.

Olivér is tudja, de úgy döntött, nem foglalkozik vele, mekkora szüksége van rá könyvnek.

Talán fél, hogy le kell mondania a szabadságáról és visszatérnie a könyvbe? S ha fél, azért van, mert nem akar itt hagyni… vagy csupán itt akar lenni?

Tényleg fura, hogy miután látta az üzenetet, nem sokat rugózott rajta. Elvégre nem is olyan régen ugyanilyen kétségbeesett segélykérést küldött ő is.

Nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy talán csak felhasznált a céljaira; hogy csak eszköz voltam – egy kéz, amibe belekapaszkodhat. Ha azt is csak eljátszotta, hogy fontos vagyok neki, mert így elérhette, amit akart, de most, hogy már itt van, feleslegessé váltam számára?

Megint ez a szó. Eljátszotta. Színészkedett.

Összeszorul a torkom. Tényleg annyira vágytam a szeretetre, hogy könnyedén rászedhetett?

Bár sose ismertem volna meg! Akkor nem tudnám, milyen rettenetesen tud hiányozni.

Csilingel egyet a laptopom, a kijelző életre kel. Egy csörgő telefon animált ikonja jelenik meg, alatta a névvel: GÁNCSTALAN LOVAG.

Ezt is én adtam neki.

Az oldalamra fordulok, hogy a billentyűzetért nyúljak és elutasítsam a hívást. Kétlem, hogy Olivér bármi olyat mondhatna, amitől jobban érezném magam. Azt se tudom, én mit mondhatnék neki. Úgy tűnik, minél nyomorultabbul érzem magam, annál inkább eltaszítom magamtól, mintha csak meg akarnám könnyíteni, hogy lemondjon rólam.

Amennyire ismerem magam, máris sikerült úgy elidegenítenem, hogy ezzel vége.

Talán haragszom rá, de önmagamra még jobban.

Összegömbölyödök és a mellkasomhoz préselem felhúzott térdemet, úgy zokogok. Nem csak sírdogálok egyet – megszakad a szívem, miközben a testnedvek egyszerre patakzanak a szememből, az orromból és a számból. Hogy teljes legyen a kép, Hapci is vonítani kezd.

Kirobban az ajtó, a mamám beront rajta, és megragadja a vállam.

– Mi a baj? – Olyan a hangja, mint a hűsítő víz. – Beteg

vagy? Fáj valamid?

Bekucorodok a karjába, mint kiskoromban, amikor még szörnyetegnek láttam a vihart, aki döngő léptekkel tart a szobám felé, és útközben fákat tapos el. Forró és püffedt az arcom.

– Ezt most nagyon elszúrtam.

– Segítsek elásni a hullát? – kérdi a mamám.

Elhúzódom tőle és felnézek az arcába.

– Mi? Ne.

– Akkor nincs komolyabb baj. – Félresimítja a hajam. – Köze van ennek egy bizonyos hímnemű egyedhez, aki manapság sokat lóg errefelé?

– Csúnyán összekaptunk, és hiába próbálja helyrehozni a dolgot, gyakorlatilag lekoptatom magamról, csak mert én vagyok a világ legnagyobb idiótája, és most már én leszek a világ legnagyobb szingli idiótája is…

A mamám karja megfeszül a vállamon.

– Szinglinek lenni nem a legnagyobb tragédia.

– Te könnyen beszélsz. Neked ott van Greg.

– Évekig nem volt senkim. Egyedül te. Nem is kellett más.

– Ez annyira szánalmas! – Arccal a párnára vetem magam. – Én leszek a csaj, aki a mamáját viszi a szalagavatóra.

– Nem hinném – kockáztatja meg a mamám. – Szerintem még rengeteg srác lesz az életedben, mielőtt rátalálsz az Igazira.

– Nekem nem kell más. Nekem csak Ol… – Észreveszem magam. – Nekem csak Edgar kell.

A mamám hirtelen elkomolyodik.

– Delila – mér végig –, te tényleg szerelmes vagy belé.

De miért ilyen fájdalmas a szerelem?

Amikor annyira szükségünk van a másikra, hogy lélegezni sem tudunk nélküle? Amikor legszívesebben megölnénk valakit, mert az is felér egy kisebb halállal, ha a másik egy pillantást vet rá? Amikor minden percben vele lennénk, miközben tudjuk, hogy ezt senkitől sem lehet elvárni?

Amikor rábízzuk valakire a szívünket, pedig a hatalmában áll összetörni?

Újabb könnycseppek peregnek végig az arcomon.

– Mit számít ez? Úgysem hiszem, hogy még látjuk egymást…

– Tudod – néz el mellettem a mamám –, ebben azért nem lennék olyan biztos.

Felkel az ágyról, magához hívja Hapcit, s ahogy arrébb lép, meglátom Olivért az ajtóban.

– Én kopogtam, de senki sem nyitott ajtót… ezért bejöttem. Rosszkor tettem?

– Pont időben – feleli a mamám, mielőtt távozik. Majd némi habozás után visszafordul, megragadja a gombot, és becsukja az ajtót.

Felülök és kinyitom a számat, de Olivér felemelt kézzel belém fojtja a szót.

– Ne mondj semmit! – Az ágy felé indul, de egy lépésnyire megtorpan. – Próbáltál átformálni, hogy átlagos középiskolás legyek, de amikor kiadom magam annak, minden széthullik, mert nem vagyok átlagos középiskolás. Királyfi vagyok. Mindig is az voltam, s bármilyen világban élek, mindig az leszek. Tudom, hogy nem állnak jól a dolgaink, de mi ketten akkor is egymáshoz tartozunk.

Tesz felém egy apró lépést.

– Pontosan tudom, hol vagyunk. Már levágtam a sárkányt, felmásztam a toronyba, végeztem a gonosztevővel, és kockáztattam az életemet, csak hogy veled legyek. Most jön az idegtépő rész, amikor tűkön ülsz, mielőtt eljutsz a boldog véghez, ahol megkönnyebbülten fellélegezhetsz. – Az izmok megrándulnak a nyakán, ahogy nyel egyet, de még most se lép közelebb. – Ez itt még nem a vég. A tündérmesék sosem így érnek véget.

– Ha ez nem a vég, akkor micsoda?

A kezemért nyúl és talpra állít.

– Ez az a rész, ahol mélyen a szemedbe nézek – merül el a tekintetemben. – Ahol a karjaimba veszlek – húz oda a mellkasához –, s azt mondom: „Delila McPhee, teljes szívemből szeretlek.”

Ajkai ráforrnak a számra, hogy kiszippantsák belőlem a levegőt – s vele minden kételyt. Ujjai a hajamba túrnak, ahogy lázasan hozzám simul, én pedig elmerülök benne, mintha a belőle sugárzó hő felolvasztana minden

ellenállást.

Nem akármilyen csók ez. Egyszerre hullócsillag, tűzijáték és földrengés – olyan, amitől megáll az idő, hogy némán keringjünk kétszemélyes univerzumunkban.

Ez az igazi szerelem: amikor sosem mondunk le egymásról.

Csak annyi időre húzódom el, míg kimondom ezt:

– Olivér – sóhajtom –, én is szívből szeretlek.

Miért van, hogy a szerelem ilyen heves és erőszakos?

Belezúgsz valakibe.

Eltalál Ámor nyila.

Összetörik a szíved.

Egy külső szemlélő számára lehetetlenül fájdalmasnak tűnhet, mint ami nem is igazán éri meg. Mégis vállaljuk minden egyes nap. Sőt, még többet akarunk belőle.

Vajon miért?

Talán ha nem lenne veszélyes, nem is vágynánk rá így.

Talán könyörtelennek kell lennie, hogy működjön. Az emberek annyira sokfélék, hogy csak egy brutális természeti erő képes egymáshoz igazítani őket.

Tudod, mit mondanak: ami nem öl meg, az erősebbé tesz.

EDGAR

ELŐSZÖR NEM TŰNT FEL, de most már látom, mennyire ismerős Orbánc viskója.

Szinte tökéletes mása annak a maine-i rönkkunyhónak, amit a mamámmal egyik nyáron kibéreltünk. Nem volt áram, és a zuhanyzóban lakott egy csészealj nagyságú pók, akit egész héten nem mertünk elzavarni. Orbánc ajtajában ugyanúgy van egy Gandhira emlékeztető csomó, mint ott Maine-ben. Akárcsak a rönkkunyhó teteje, Orbánc viskójáé is megereszkedett, mintha be akarna rogyni.

Déjà vu-ként tekintek ezekre a rejtett kis részletekre, melyek mindenütt ott vannak a mesében. Be kell vallanom, örömmel látom őket. Olyan, mint amikor a mamám kis cetliket hagyott az uzsonnás dobozomban, hogy tudjam: akkor is gondol rám, amikor éppen nincs velem.

Elhagyom a lapot Orbánc otthonával, és átkelek a partra, ahol hirtelen Fuszekli nyargal felém, hogy csak előttem fékezzen le.

– Ez katasztrófa! – jajveszékel. – Szörnyűség! Itt a világvége!

Fel se nézek rá, úgy vigasztalom.

– Pompásan festesz, Fuszekli. – Megszoktam már alacsony önbecsülésének drámai megnyilvánulásait. Paripa létére képes rezgő kocsonyává silányulni egyetlen nem létező ránc vagy pattanás látványától.

– Most nem rólam van szó – horkan fel. – Jesszusom, tényleg ennyire el lennék keveredve saját magammal? – Elgondolkodik. – Várjunk csak, ti mind ezt gondoljátok rólam?

– Erre most nincs időm – nyögök fel. – Hol van Frocli? Mindenki csak rá vár.

A parton mindenki egybegyűlt a szokásos reggeli olvasópróbára – épp csak a hangadó hiányzik.

Fuszekli a szemét forgatja.

– Pontosan erről akartam beszélni. Frocli nem hajlandó elhagyni a kutyaházat. Én tényleg tudok egy s mást arról, amikor valaki bezárkózik az istállójába, mert ilyen külsővel nem merészkedhet emberek közé, de…

Rajmund kapitány közbelép.

– Elnézést, amiért hallgatóztam, de ha Froclit megint a bolhák gyötrik, megkérhetem a sellőket, hogy dobjanak össze egy jó sós-moszatos pakolást.

Fuszekli felsóhajt.

– Ehhez több kell egy wellness-hétvégénél…

Zajosan kifújom a levegőt.

– Rendben. Pontosan hol van?

– Elnézést? – Megfordulok, amint valaki megkopogtatja a vállam. Matilda királynő szabadkozva mosolyog. – Nem

akarlak megzavarni, drágám, de tájékoztatnál engem és a többi szereplőt a fejleményekről? Szörnyű meleg van ebben a galaktikus űrpáncélban, és mindenki kezd kissé paprikás lenni.

Felpattanok a rönkre, ahonnét Frocli szokott szónokolni a stábhoz.

– Hölgyeim és uraim… s persze manók! Adódott némi technikai nehézség. Kis türelmet kérek. – Leugrok a tönkről, hogy felpattanjak Fuszekli hátára. – Oké, járjunk a végére.

A palota mögött áll a királyi istálló, a pávák pajtája és a madárdúc, ahol két olvasás között a mese utolsó oldalán felreppenő galambok tengetik mindennapjaikat. Ide, a konyha hátsó ajtajához ragasztottak egy viktoriánus stílusú miniatűr lakóházat, lila falakkal, fehér zsalukkal és virágládákkal. E díszes kutyaól funkciójára nem utal más, csak a bejárat helyére szerelt lengőajtó.

Amikor először jelentem meg a könyvben, Matilda királynő felajánlotta, hogy a palotában külön hálókamrát biztosít Frocli számára – elvégre most már ő is ember. Néhány éjszakát ott aludt, de előbb leköltözött a földre, majd úgy döntött, mégiscsak otthonosabban érzi magát a saját óljában.

– Frocli! – kiáltok be, miközben bekopogok a kutyaház oldalán. – Mi a baj?

– Ne gyere be, Edgar! – jajdul fel. – Most egyedül szeretnék lenni.

– Nem tudok segíteni, ha nem árulod el, mi történt.

Frocli habozni kezd.

– De csak ha nem kezdesz el szőrözni…

Összenézek Fuszeklivel, aki csak megvonja a vállát. Már ha egy ló képes megvonni a vállát.

– Persze. Majd próbálom szőrmentén kezelni a dolgot, csak gyere ki és beszéljük meg.

Meglendül a kis ajtó, ahogy Frocli kimászik és felegyenesedik előttem. Szőrös a karja; arcán is jókora pofaszakállat visel.

– Komolyan mondtam, hogy nem akarok semmi szőrözést.

Fuszekli levegő után kap.

– Szent Kleofás!

– A kutyafarkad…? – kérdem reménykedve.

– Az is megvan.

Próbálom megemészteni a dolgot.

– Ez még nem a világvége – döntöm el. – Ezen segíthetünk!

Fuszekli közel hajol és lehalkítja a hangját.

– Sziporkának van igazi brazil gyantája. – Zavartan lesüti a szemét. – Nem mintha nekem valaha is szükségem lett volna rá, vagy ilyesmi.

– Nézzük a napfényes oldalát – vetem fel. – A füleid még nem nőttek ki.

– Csak várd ki a végét – mordul fel Frocli komoran.

– Figyelj, előttünk nincs miért szégyenkezned. Barátok

közt vagy, közülünk senki sem fog megszólni emiatt.

Frocli a fejét rázza.

– Nem akarom, hogy Szerafima így lásson.

Fuszekli könnyekben tör ki.

– Ez a valaha volt legtragikusabb szerelem. Mint Kleopátra és Marcus Antonius. Püramosz és Thiszbé. A Szépség és a Szörnyeteg.

A fogamat csikorgatom.

– Ezzel nem segítesz, Fuszekli. Szedd össze magad, és mondd meg Orbáncnak, hogy a viskójában találkozunk.

Fuszekli tovább szipákol.

– Rendben. – Leszegett fejjel poroszkál el.

Frocli vállára teszem a kezem.

– Nem mintha először látna kutya képében…

– De csak azután figyelt fel rám, hogy ember lettem – panaszolja fel Frocli. – Az nem lehet, hogy újra átnézzen rajtam!

– Nem is fog – ígérem. – Gondom lesz rá.

Frocli megvakarja a füle tövét.

– Tudom, hogy Olivért nem könnyű pótolni, de… igaz barát vagy, Edgar.

Mielőtt átjöttem a könyvbe, többnyire a szobámban, a számítógépem előtt gubbasztottam, híján minden emberi társaságnak. Baráti viszonyt legfeljebb az online csatákban harcoló idegenek avatárjaival ápoltam, így merőben új érzés, hogy valakivel nemcsak együtt lógok, de a segítségemet kéri – sőt, őszintén hisz abban, hogy

változtathatok a dolgokon. Hirtelen szükségét érzem, hogy semmiképp ne okozzak csalódást.

– Te is igaz barát vagy, Frocli. – Közben arra gondolok, hogy talán nagyobb szükségem van rá, mint neki énrám.

* * *

Végül nem jutok el Orbánc viskójáig. Félúton járhatok, amikor a könyv hirtelen feltárul, én meg addig bukfencezek az oldalak között, míg homokkal teli szájjal ott nem fekszem Örökkön-örökké Parton. Persze a többiek is mind itt vannak, hiszen kinyílt a könyv, viszont feltűnik, hogy Frocli egy nagy szikla mögött bujdokol, és tetőtől talpig bebugyolálja magát Naspolya egyik köntösébe. Miután leporolom magam, várakozóan nézek fel, hogy a vékony filmrétegen át meglássam a fölénk tornyosuló Olivért és Delilát.

– Ezt még szoknom kell – mordulok fel. – Lehetnétek egy kicsit finomabbak is…

Olivér haragosnak tűnik.

– Akkor talán nem kellene félbeszakítanod minden alkalommal, amikor…

– Olivér! – szól rá Delila. Alig észrevehetően megrázza a fejét, hogy belefojtsa a szót. – Újabb üzenetet kaptunk.

Megbillenti a könyvet, mire nagyot fordul a világ.

– Az ég szerelmére… – nyögök fel. – Vannak itt, akik nem ilyen bánásmódhoz szoktak…

Delila szobája jelenik meg, a foltvarrott takarón egy kutyával, aki Frocli távoli rokonának is elmenne. Az ágy felett pedig ott lebeg egy sor fénylő betű: SZÜKSÉGEM VAN RÁD.

A könyv újra megpördül. Olivér újra fenyegetően fölénk tornyosul, és olyan erővel markolja a lapokat, hogy a világ határai meggörbülnek.

– Ki a felelős ezért? – teszi fel a kérdést, hogy hangja bezengje az egész partot.

Mindenki kelletlenül forgatja a fejét, míg várja, hogy valaki előlépjen. A kíváncsiság futótűzként terjed. Talán Frocli az, aki reméli, hogy régi barátja megmenti, mielőtt végleg visszavedlik kutyává? Vagy Szerafima, aki hiányolja igaz (hamis) szerelmét? Vagy Rajmund kapitány emlékeztet az éves fogorvosi felülvizsgálatra? Matilda királynő nem tudja elengedni képzeletbeli fiát? Netán Naspolya véletlenül a varázsvásznára festette titkos vágyát?

Ha közelebbről megvizsgáljuk a dolgot, kiderül, hogy mindenkinek van oka Olivér visszatérésében reménykedni.

Körbenézek a stábon.

– Szóval? Ki az? Ki küldözgeti az üzeneteket?

Néma csend.

– Rendben – csattan fel Olivér. – Ha senki sem hajlandó önként bevallani, majd én kiderítem. Edgar, Naspolya! Találkozunk a 6. oldalon.

Ezúttal repülőstarttal indulok, s mint egy szellem, úgy hatolok át az oldalakon, amikor Olivér és Delila visszalapoz a könyvben. Zihálva landolok Naspolya odújában, ahol feldöntök egy rakat vásznat. Valamennyin Matilda királynő arcképét látom. Naspolyához fordulok.

– Haver, ez már beteges.

Naspolya megvonja a vállát.

– Ne engem hibáztass! Ilyennek írtak.

Az odú sötét, szűkös kis barlang, amit faggyúgyertyák világítanak be. Pókok rejteznek a szikla hasadékaiban, patkányok surrannak a döngölt padlón. Mintha minden nedvességet izzadna. A háttérben hallani is a függő cseppkövek szüntelen csöpögését.

Míg várunk, hogy Naspolya előkerítse a vásznat, felnézek Olivérre.

– Mi van a mamámmal? – kérdezem.

– Eszméletlen finomakat főz – élénkül fel Olivér.

– Nem… úgy értem, mi van vele?

– Kicsit fáradtnak tűnik.

Megvonom a vállam.

– Mindig fáradt. Ha nem iszik meg napi öt kávét, egy földönkívülivel élsz, aki megette, hogy átvegye a helyét.

Naspolya hirtelen felbukkan, hogy felállítsa a varázsvásznat. A háttér Delila szobájának tökéletes mása. Középen pedig ott az üzenet, amit Olivér mutatott.

Naspolya leemeli a vásznat az állványról. Megrázza, mintha mágneses rajztábla lenne, de persze nem történik

semmi.

– Hmm – tűnődik el. – Itt valami nem stimmel.

Visszateszi a vásznat a helyére, majd fog egy ecsetet, terpentinbe mártja, és átfesti a betűket. Egyik hurok a másik után oldódik fel.

– Ott is eltűnt? – néz fel Olivérre.

Olivér elfordítja a fejét.

– Igen – felel megkönnyebbülten –, de ez nem válasz a kérdésre, hogy ki festette oda. Valakinek a könyvből segítségre van szüksége, és én nem élhetek félig ebben a világban, félig ott. Most már te vagy a hercegük, Edgar. Neked kell gondoskodnod róluk.

Arcom kipirul a haragtól. Amikor Frocli a segítségemet kérte, azt gondoltam, végre kezd megtörni a jég… végre kezdek a közösség része lenni… de a tény, hogy Olivér újabb üzenetet kapott, azt jelzi, hogy ha megteszek egy lépést előre, nyomban visszalépek hármat. Ha valaki, ő igazán tudja, milyen nehéz létezni ebben a könyvben. Tényleg nincs rá szükségem, hogy kioktasson a felelősségről – főleg azok után, amit tettem érte.

– Igazán? Valóban én vagyok a hercegük? Talán nekik is elmondhatnád. Talán akkor nem tőled kérnének segítséget.

Olivér egészen közel hajol a könyvhöz, úgy kiabál velem.

– Ne engem hibáztass, amiért benned nincs meg, ami a főszerephez kell…

– Mindketten hagyjátok abba – avatkozik közbe Delila. – Elég ebből az állandó vetélkedésből.

– Öö… – köszörüli meg a torkát Naspolya. – Szerintem ezt látnotok kell.

Követem a tekintetét. A vásznon ecset, ceruza, sőt látható művész híján is újra kirajzolódnak a betűk: SZÜKSÉGEM VAN RÁD.

Naspolyához fordulok.

– Ezt te csinálod? Valami varázslat?

– Nem csinálok semmit – esküdözik.

Miközben nézzük, a betűk belemosódnak a vászonba, majd eltűnnek, mint a láthatatlan tinta. Egy pillanattal később újraírják magukat, azután ismét eltűnnek, s ez ismétlődik újra meg újra.

– Olivér! – sikít Delila. – Segíts!

Naspolyával elszakadunk a vászontól, hogy lássuk, amint a fekete hurkok és betűszárak megszállják Delila szobáját. A mi világunkból talán eltűnnek, de az övében már úgy rajzanak, mint a denevérek. A kutya az ágyon csahol, ahogy próbál beleharapni az osztódással szaporodó szavakba. A betűk belegabalyodnak Delila hajába, az arcát csipdesik. Olivér próbálja lebirkózni őket, de a csuklójára tekerednek és elrántják a karját, szinte gúzsba kötik. S egyre csak újabb szavak jelennek meg, lebegnek a köztük lévő térben, míg már feketéllik tőlük a levegő. Kezdenek elveszni bennük.

Naspolya felkapja a vásznat, és a barlang

sziklafalának csapja, amitől félbetörik a keret. A csizmájával még a közepébe is beletapos.

Abban a pillanatban minden betű lehullik a padlóra Delila szobájában, hogy Olivérrel bokáig álljanak a tintában.

– Ez meg mi volt? – zihálja Delila.

– Senki se küldött üzenetet – mormolom. – A vászon önmagára írt.

– Nem a vászon az. – Megpördülök Frocli hangjára. Négykézláb lép be az ajtón. Időközben teljesen visszaváltozott kutyává. Leül a hátsó lábára, és szomorú kutyaszemekkel néz fel a könyv szélére, hogy a tekintete találkozzon Olivérével. – A könyv próbálja helyreállítani magát.

Olivér arcára kiül a döbbenet.

– Frocli – suttogja. – Miért nem mondtad el?

Frocli leszegi a fülét.

– Azt reméltem, ha nem mondom ki hangosan, nem is történik meg.

– Én meg azt, hogy Orbánc segíthet rajta – szúrom közbe. – Egy próbát megér, nem igaz?

Olivér megpróbálkozik egy bátorító mosollyal, de Frocli már beletörődött a sorsába.

– Talán mind csak áltatjuk magunkat – sóhajt fel. – Talán egyikünk sem adhatja ki magát másnak, mint ami.

Olivér átkarolja Delila derekát.

– Akárhogy legyen, nem adjuk olcsón a bőrünket.

* * *

Orbánc hajléka iszonyú zsufis, ha betuszkolunk két embert, egy kutyát és egy lovat. Miután Olivér és Delila ragaszkodik hozzá, hogy jelen legyen, amint kutyátlanítani próbáljuk Froclit, a lehetőségek korlátozottak: olyan oldalt kell választanunk, ahol az összes szükséges szereplő a megfelelő helyen tartózkodik. Az eredeti tündérmese 32. oldalán Olivér, Frocli és Fuszekli elmegy Orbánc viskójába, hogy a varázsló beavathassa Olivért a jövőjébe. Nos, én egy kicsit felturbóztam a jelenetet. Nálam Orbánc öreg viskója tudományos csúcslabor, ahol antigravitációs főzetek és szintetikus földönkívüli DNS-ek készülnek.

Felettem meghallom Olivér elégedett füttyentését.

– Tetszik, ahogy kipofoztad a helyet.

Frocli a munkaasztal alatt járkál.

– S ha nem válik be? – teszi fel a kérdést.

– Akkor kipróbálunk valami mást – von vállat Olivér. – Nem igaz, Orbánc?

A vén varázsló, aki immár laborköpenyt és szemüveget visel, helyeslően bólint.

– Lássuk, mit tudunk.

Előás egy régi fóliánst, ami már az érkezésem előtt is szerepelt a mesében, hogy lefújja a port a borítójáról, és elkezdje böngészni az oldalait.

– Láthatatlanság… nem, nem… Mérgezett alma… ez

sem az… Tökhintó… más se hiányozna…

Csörömpölés hallatszik a helyiség túlsó végében. Amikor odakapjuk a tekintetünket, Fuszekli kecsesen átlép egy halom törött üvegen.

– Bocsi – szabadkozik. – Az én hibám. Nincs véletlenül valamid lószemölcsre?

Öt szempár mered rá haragosan.

– Semmi? Nem időszerű? Oké, vettem. – Meghunyászkodva lehajtja a fejét.

– Á, azt hiszem, találtam valamit, ami működhet – élénkül fel Orbánc. Feltolja a szemüveget a homlokára, hogy alóla előtűnjön egy másik, még erősebb lencse. – A Kívánj Egyet-varázs. Személyenként csak egyszer lehet felhasználni.

Olivérnek az álla is leesik.

– Várjunk csak, ez most komoly? Egész végig a birtokában voltál?

Orbánc felsandít rá.

– Csak olvastam róla, hogy felhasználták, még kisfiú koromban, és akkor is katasztrofálisak voltak a mellékhatások. Egy Midász nevű fickó azt kívánta, hogy minden képzeletet meghaladóan gazdag legyen, és arannyá váljon minden, amihez ér. Azután csak nézett, amikor aranyszoborrá változtatta az egész családját. Te Delilának akartad adni a szívedet, fiam. Amennyire tudjuk, könnyen lehet, hogy neki két szív vert volna a mellkasában, te meg holtan rogytál volna össze.

– Hát ez mesés – nyög fel Frocli. – Úgy érzem magam, mint egy kísérleti nyúl.

– Az is jobb, mint a kutya – jegyzi meg Fuszekli, majd felnéz, és összerezzen Frocli pillantásától. – Még nem vicces?

Orbánc járkálni kezd a laborban. Mindenféle fiolákat kap fel, hogy beleürítse őket egy titán öntőformába.

– Kétségbeesés – nevezi meg az egyik tartalmát. – Vágyakozás. Csipetnyi csillagpor. – Belepottyant egy négylevelű lóherét. – Némi szerencse. – Végül beleszór egy kevés ezüstport. – Halvány remény.

Amint az anyag elegyedik az edényben lévő folyadékkal, az máris fortyogni kezd.

Sűrű kék füst száll fel és alkot áttetsző függönyt, melyre a legapróbb betűkkel ezt írták:

> FIGYELMEZTETÉS
> Használat előtt kérje ki varázslója vagy kuruzslója tanácsát. Tizenkét éven aluli gyermekeknek nem adható. Mellkasi fájdalom, szájszárazság vagy harmadik szem kinövése esetén azonnal hagyjon fel a használattal. Jelen készítmény nem szerelmi varázsital, így az érintett másik fél vonzalma nem garantált. A készítmény nem használható egyidejűleg a Bosszú Bóléval, máskülönben súlyos mellékhatások léphetnek fel. Mindig vigyázzon, mit kíván – válasszon óhajt felelősséggel!

– A készítmény klinikai tesztjei során nem végeztek állatkísérleteket.

– Ha még sosem tesztelték állatokon, honnan tudjuk, hogy működni fog? – kérdezi Frocli.

Orbánc komor pillantást vet rá.

– Nem tudjuk.

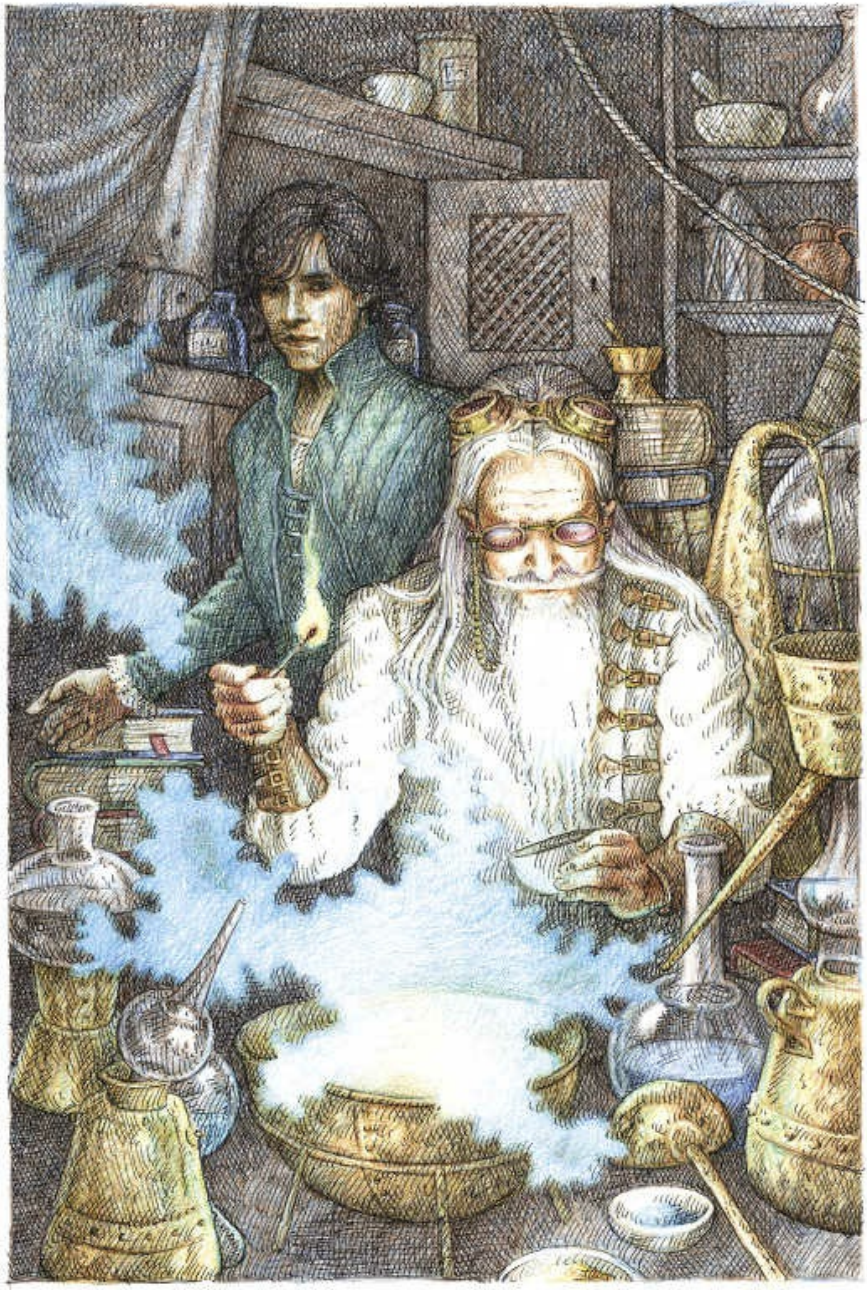

– Nem kell ezt tenned – óvja Froclit Delila. – Szerintem

tökéletes vagy így is.

– Sajnos nem mindenki gondolja így.

Olivér a könyv felé nyúl, majd megdermed, amikor rájön, hogy már nem tudja megpaskolni barátja fejét.

– Te is tudod, Frocli, hogy nemcsak egy királykisasszony van azt életben.

Frocli szúrós pillantást vet rá.

– Komolyan, Oli? Van több is?

Olivér Delila keze után nyúl.

– Nem – vallja be. – Nincs más.

– Akkor öntsd azt a vackot a tálkámba – bátorodik fel Frocli.

Orbánc kitölti a keveréket egy tálba, amit letesz a padlóra. Frocli óvatosan közelíti meg, minthogy a folyadék a saját fényével izzik. Felnéz rám.

– Ha nem működne… megmondod neki? Megmondod Szerafimának, hogy én megpróbáltam?

Bólintok. A kék köd körülveszi Frocli arcát. Behunyja a szemét, közelebb hajol, azután megtorpan.

– Olivér? – kérdi cérnavékony hangon. – Te mit csinálsz, amikor rettegsz?

Olivér mélyen a szemébe néz.

– Eszembe jut, hogy a legjobb barátom mindig mellettem van. Akkor már nem is olyan rémisztő az egész.

Frocli lehajtja a fejét és belenyal a varázsitalba.

A padló rázkódni kezd alattam, mintha a falak is kezdenének összezáródni, pedig tárva-nyitva a könyv. A

robaj fülsiketítővé erősödik, hogy már azt se halljuk, amikor Delila és Olivér a nevünket kiáltja. A laboratórium elnyúlik és kifacsarodik, mintha valaki kifordítaná, azután a könyv éles csattanással összezárul. Vakítóan éles fehérség villan, amitől Orbánc laborjának összes üvegcséje szétrobban.

Betelelik egy időbe, amíg tisztulni kezd a látásom. Felnézek a lapszélre, de Olivér és Delila mostanra eltűnt. Orbánc a hátán fekszik, a lencséi megrepedtek. Ahogy felül, fájdalmasan tapogatja meg a fejét. Fuszekli – bármennyire lehetetlennek tűnjék is egy ló esetében – magzati pózban kucorog a mosogatóban.

Arrafelé fordulok, ahol Froclinak lennie kéne, de nem látom.

Szent ég! Hát mégis működött?

– Hol van? – néz körül Orbánc is.

– Szállj ki abból a mosogatóból, Fuszekli, mielőtt még leszakad. Át kell vágtatnunk az oldalakon, hátha… – Mielőtt befejezhetném, Orbánc laborköpenye, amit a robbanás ereje félrehajított, hirtelen mocorogni kezd.

Felé kúszom, hogy félrerántsam.

A Delila szobájában látott kutya vidáman csóválja a farkát. A nyelve kilóg, ahogy esetlenül formálja a szavakat.

– Szia, Hapci vagyok – mutatkozik be. – Te vagy az új legeslegjobb barátom?

OLIVÉR

A KÖNYV SZÓ SZERINT kiugrik a kezemből, hogy elmerüljön a Delila szobáját beborító tintatengerben. Ahogy lehajolok, hogy kihalásszam, a fekete betűk angolnaként tekergőznek az ujjaim körül.

– Öö… Olivér – hallom meg Delilát. – Van itt egy kis bibi.

Felnézek, miközben lerázok magamról egy U-t, ami próbálja befúrni magát az ingujjamba. Delila meredten nézi az ágyon fekvő kutyát.

Aki nem Hapci.

Ha nem nézném meg tüzetesebben, talán fel sem

tűnne. Csakhogy ez a kutya valamivel nagyobb és idősebb, ráadásul a foltjai is átrendeződtek. A nyakörvén a királyi címert látom.

– Frocli? – kapok levegő után.

Frocli szóra nyitja a száját, de csak elhaló nyüszítés tör fel belőle. A szeme elkerekedik a rémülettől.

– Nyugi, nagyfiú – csitítgatom. – Nem kell kapkodni, csak próbáld szép lassan újra.

Ezúttal nagyot vakkant.

– Oké – jut levegőhöz Delila. – Most már hivatalosan is kitör a frász. Hogyan jutott ki a könyvből? És mi lett Hapcival?

Frocli a torkát kapirgálja, mielőtt fejest ugrik az összegabalyodott szavakba. A betűk szerteszét fröcskölnek, ahogy eltűnik a felszín alatt. Végül felbukkan, Delila íróasztala felé kacsázik, és felugrik a székre. Itt ráharap egy ceruzára, és megtartja a fogai között, hogy bizonytalan betűket firkantson az első üres lapra.

CSERE

Mindketten közelebb lépünk az asztalhoz, hogy elolvassuk a választ.

– De hogyan? – kérdezi Delila.

Frocli újabb üzenetet körmöl.

KÍVÁNSÁG

– Azt hittem, újra ember akarsz lenni – ráncolom a homlokom. – Mi az ördögöt kívántál?

Frocli leül a hátsó lábára, hogy meleg kutyaszemeivel felnézzen rám. Ahogy felveti az orrát, keservesen vonítani kezd.

– Nem értem…

– Ugyanaz történt, mint veled és Edgarral – magyarázza Delila. – Ahhoz, hogy elhagyhasd a könyvet, keresned kell magad helyett valakit, aki eléggé hasonlít, hogy a könyv is elfogadja. Máskülönben visszaír mindent a régire.

– Szóval Frocli tényleg itt van? És itt is marad? – Lelkesen ölelem magamhoz. Ennél jobb már nem is lehetne. Most már tényleg minden megvan, amit valaha akartam.

Frocli újra körmölni kezd a ceruzával.

HANG?

Delilával összenézünk.

– Megbocsátasz egy pillanatra? – Félrevonom Delilát, és közelebb hajolok hozzá, hogy Frocli ne hallhasson. – Csak van valami, amit tehetünk.

– Olyan, mint A kis hableányban – feleli. – Elcserélte a hangját a hercegére.

– De ő nem sellő. Mi a csudáról beszélsz?

– Bocs, Olivér, de ebben a világban a kutyák nem beszélnek. – Vet egy pillantást az íróasztal felé. – Már az is csoda, hogy írni tud.

– Hazaviszem magammal – jelentem ki. – Otthon majd kitalálunk valamit.

– Nem viheted el. Nem a te kutyád. Kis szerencsével a mamám elhiszi róla, hogy Hapci. Inkább azzal segítenél, ha meggyőznéd, hogy kevésbé legyen emberi, amíg nem találjuk meg a módját, hogy visszajuttassuk.

– Várjunk csak. Miért akarna visszamenni?

– Mert nem tartozik ide.

Habozni kezd.

– Ezzel az erővel én sem.

Megragadja a csuklómat, hogy magához rántson.

– Ne mondd ezt! Te oda tartozol, ahol én vagyok.

Kisimítok az arcából egy tincset, mielőtt ajkaira préselem a szám.

Éles vakkantások hallatszanak. Frocli felül Delila íróasztalára, úgy próbálja magára vonni a figyelmem, s közben lendületesen csóválja a farkát.

– Rendben – köszörülöm meg a torkom. – Figyelj, Frocli, meg is van, mit csinálunk.

Mielőtt folytathatnám, kopogtatás hallatszik. Delilával megdermedünk.

– Egy pillanat! – kiált Delila, majd sziszegve fordul felém. – Ezt fel kell takarítanunk!

Lenézek a hálószobát elárasztó betűkre.

– Mégis hogyan?

Vadul kapkodja a fejét.

– A gardrób – dönti el, azzal lapátolni kezdi a szavakat. Ernyedten nyúlnak el a karján, mintha csápjaik lennének, és olajos foltokat hagynak maguk után.

– Hallottam Hapci ugatását – mondja Mrs. McPhee a zárt ajtó másik oldalán. – Minden rendben?

Lerántom a lepedőt az ágyról, és elkezdem egy halomba söpörni rajta a betűket. Frocli is leugrik az asztalról, hogy a fogával megragadja és közelebb húzkodja a csücsköket, így könnyebben összekötöm őket.

– Csak meglátott egy mókust – kiált ki Delila a mamájának.

Együtt birkózzuk be a gigászi batyut a szekrénybe, míg végül be tudjuk csukni az ajtót, ha a teljes súlyunkkal nekitámaszkodunk. Mire végzünk, mindketten fújtatunk és kipirulunk.

Frocli felpattan az ágyra. Delila már az ajtó felé indul, amikor felfigyelek egy kóbor N-re a padlón. Felkapom és betuszkolom a párnahuzatba, aztán Delila visszafordul és meggyőződik róla, hogy minden készen áll. Csak ekkor tárja ki az ajtót és mosolyog sugárzóan az édesanyjára, aki tetőtől talpig végigméri, mielőtt felvont szemöldökkel felém fordul.

– Látom, kibékültetek – jegyzi meg. Nyilván rákvörös az arcunk.

Delila mamája megpaskolja a combját.

– Gyere, Hapci. Ideje vacsorázni.

Frocli a füle botját sem mozgatja.

Megköszörülöm a torkom.

– Gyerünk, Hapci. Légy jó kutya.

Frocli olyan pillantást vet rá, amivel sárkányt lehetne

vakítani, mielőtt leugrik az ágyról és vonakodva odasomfordál Delila mamájához. Ahogy elindulnak, Delila mamája a gombért nyúl, azután – mint aki meggondolta magát – mégis nyitva hagyja az ajtót.

– Hol van a könyv? – kérdezi Delila, mihelyt a mamája eltűnik a színről. – Nem láttam, amikor összetakarítottunk.

– Én sem. – Elkezdjük felforgatni a szobát, hogy felkutassuk a mesekönyvet, amit utoljára a betűtenger nyelt el. – Ott van! – kiáltok, amint kiszúrom a fiókos szekrény alatt, és letérdelek, hogy felvegyem.

Delila kitépi a kezemből, és tüstént felüti ott, ahol tartottunk. Naspolya, Edgar és Fuszekli felnéz ránk a laborból. Eléggé megviseltnek tűnnek.

– Láttátok Froclit? – kérdi nyomban Edgar. – Fuszekli végigvágtázta az egész könyvet, de nincs sehol.

– Itt van velünk – feleli Delila. – Ti nem találkoztatok a kutyámmal, Hapcival?

A neve hallatán Hapci kiugrándozik a munkapad alól, a szájában teniszlabda helyett egy vegyület makettjével. Miután nyálasan a földre pottyantja, lelkesen csóválni kezdi a farkát.

– Helló, legkedvesebb gazdám! Találtam egy labdát. Ez a legjobb labda. Te meg óriás lettél.

– Te jó Isten! – nyög fel Delila.

– Ja – vágja rá epésen Edgar. – Ezért külön is köszi.

– Hogyan vegyük rá őket, Orbánc, hogy újra helyet

cseréljenek?

A vén varázsló megcsóválja a fejét.

– Nem tudom – vallja be. – Nagy hirtelen csak komplikált eljárások jutnak az eszembe. Attól félek, ha megpróbálkoznék egy újabb varázzsal, Froclival együtt véletlenül téged is beszippantanálak a könyvbe.

A szívem kihagy egy ütemet a gondolatra, hogy elveszíthetek mindent – ezt a világot, ezt az életet, ezt a lányt –, csak mert Frocli meggondolatlanul kívánt valamit. Viszont azért akart idejönni, hogy a segítségemet kérje. Hogyan lehetnék olyan önző, hogy megtagadom tőle?

A csillagok között szeretnék járni, de sosem jutok el oda, mert valaki más álma visszarángat a földre.

Orbánc felnéz ránk.

– Kell egy kis gondolkodási idő.

– Örülök, hogy mind együtt vagyunk – jegyzi meg Hapci. – Mennyi barát, és mind csak az enyém. – Edgar lábához veti magát és áthemperedik a hátára. – Megvakargatnád a hasam, legeslegújabb gazdi?

Edgar felsóhajt, ahogy szúrós pillantást vet Orbáncra.

– Tényleg ne tartson túl soká…

Óvatosan becsukom a könyvet, és visszateszem Delila polcára.

– Ha Orbáncnak igaza van, nem kérhetem Froclitól, hogy ekkora áldozatot hozzon.

– Hogy érted? – ráncolja a homlokát.

– Ha mindketten itt maradunk, soha többé nem

láthatja Szerafimát. Soha többé nem beszélhet. Örökre kutya marad.

Delila arca rezzenéstelen, mintha porcelánból lenne, ami bármelyik pillanatban megrepedhet.

– S azzal mi van, amit neked kéne feladnod? – teszi fel a kérdést.

Még csak bele sem merek gondolni, hogy elveszíthetem. Ha ez az ára, tudom, hogy sosem megyek vissza.

* * *

Mire hazaérek, már besötétedik, de a konyha ablakából fojtottan izzó meleg fény szűrődik ki. A napnak ebben a részében Jessamyn általában vacsorát főz – zöldséget aprít vagy húst pácol, mielőtt megsüti –, most azonban nem látni sehol. Miután a garázsban hagyom Edgar biciklijét, belépek a házba.

– Anya? – Későn jut eszembe, hogy talán ma is korábban lefeküdt, ha visszatért kínzó fejfájása.

Ekkor érzem meg a csípős szagot.

Berontok a ködben úszó konyhába. A füst a sütőből gomolyog. Felkapok egy konyharuhát, hogy kinyissam az ajtaját, majd köhögni kezdek, amint a füst az arcomba csap. Látom az üszkös széndarabot, ami a vacsorám lett volna. Felhúzom a rolót, hogy beengedjem a hűvös, tiszta esti levegőt, ám ahogy teszek egy lépést hátrafelé, hirtelen

elbotlok.

A padlón, feje körül a vértócsa sötét glóriájával, Jessamyn fekszik.

Térdre rogyok, megmarkolom a vállát, és belekiáltok az arcába.

– Jessamyn! Jessamyn!

A szemhéjai megrebbennek, mielőtt egész testében összerándul.

– Edgar… hívd a kilenc-tizenegyet.

Felpattanok, miközben egész testemben remegek. Jessamyn vére a bőrömre tapad, s nem olyan vér, mint amivel a mesében találkoztam, hogy eltűnjön, ha behunyom a szemem. Lenézek mozdulatlan testére.

– KILENC-TIZENEGY! – kiáltozok ökölbe szorított kézzel. – KILENC-TIZENEGY! HOL VAGY?

Semmi se történik.

– Edgar… – suttogja. – A telefon…

Felkapom a kagylót és lenyomom a gombokat. Szinte azonnal válaszol egy hang.

– Kilenc-tizenegy, milyen vészhelyzet van?

– A mamám – felelem. – Vérzik.

– Hol tartózkodik?

– Otthon. Oak Hill Road harminckilenc.

– Az édesanyja reagál bármire? – kérdezi a nő.

– A padlón fekszik. Nem tudom, mi történt vele. Nem voltam itt.

– Eszméleténél van?

Vetek egy pillantást Jessamynre, aki újra behunyta a szemét.

– Nem tudom. Néha beszél, néha nem.

A szívem úgy zakatol, hogy alig hallom a nő válaszát.

– Oké, figyeljen rám. Most egy pillanatra félreteszem. Útnak indítok egy mentőautót, azután visszajövök és vonalban maradok, amíg oda nem ér.

Letérdelek. Félek megérinteni Jessamynt, de ugyanúgy félek attól is, hogy magára hagyjam. Bárcsak itt lenne Delila – ő biztos tudná, mit kell tenni! Bárcsak Edgar lenne a helyemben.

Akárki más, csak ne én.

– Ott van még, uram? – kérdezi a nő. – A mentő már elindult. Önt hogy hívják?

– Olivér. – Páni rémületemben túl későn eszmélek rá, hogy rossz nevet mondtam be. – Edgar.

– Hallja a szirénát, Olivér Edgar?

Mintegy varázsütésre, a sziréna felsikolt a házunk előtt, azután határozott dörömbölés hallatszik.

– Itt vannak.

– Nyissa ki az ajtót – utasít a nő. – Ők majd gondoskodnak az édesanyjáról.

Nem nekem kellene? Nem ezt ígértem Edgarnak?

A két egyenruhás férfi pillanatokon belül egy guruló ágyra emeli Jessamynt, hogy berakja egy jókora furgon hátuljába.

– Utánunk tudsz jönni a kórházba? – kérdezi egyikük.

– Én nem… nem tudok vezetni… – hebegek.

– Akkor ülj be előre – biccent, mielőtt beugrik hátra, Jessamyn mellé.

Villódznak a vörös fények, ahogy a furgon végigszáguld a félreeső utcákon. Végül eljut egy épülethez, ahol még sosem jártam. SZENT BRIGITTA EMLÉKKÓRHÁZ, olvasom a homlokzatán.

A férfiak berontanak az épületbe Jessamynnel, aki még mindig a guruló ágyhoz van szíjazva. Mögöttük szaladok, ahogy áttörnek a kétszárnyú ajtón, de itt egy kék pizsamát viselő nő megállít.

– Te vagy a fia?

– Igen. – Próbálok átlátni az üvegen, miközben Jessamyn egyre távolabb és távolabb kerül.

– Oda nem mehetsz be. Az orvosok segítenek a mamádon, de addig kikísérlek a váróterembe, és nemsokára kimegy valaki, hogy tájékoztasson. – Gyengéd pillantást vet rám. – Van valaki, akit szeretnél értesíteni?

– Igen – felelek habozás nélkül. – A neve Delila McPhee.

* * *

Szorosan magához ölel, és olyan görcsösen fogja a kezem, hogy mindenki azt hiheti, egymáshoz vagyunk nőve.

– Még sosem éreztem hasonlót – suttogom. – Tényleg halálra rémültem.

Delila felnéz rám.

– Minden rendben lesz, Olivér.

– Sosem lehetsz biztos benne – mutatok rá. – Azt hittem, jó dolog, ha az ember nem tudja előre, mi történik a következő percben, de talán mégsem. – A falnak támasztom a hátam és behunyom a szemem. – Olyan haszontalannak érzem magam…

– Olivér!

– De tényleg. Nem tudtam, mit csináljak, amikor rátaláltam. Nem tudtam se a doktorokról, se a kórházról. Mi lett volna, ha nem ébred fel?

– Felhívtál volna engem.

Felé fordulok.

– Nem lehetsz ott mindig, hogy helyre tedd, amit elszúrok. Nézzünk szembe a ténnyel, Delila: nem vagyok Edgar. Nem kell hozzá sok idő, hogy ezt más is észrevegye.

Visszatér a váróterembe a pizsamás nő – igazából orvosi köpenyt viselt, amint azt Delila elmondta.

– A mamád látni szeretne – mosolyodik el.

Delila megszorítja a kezem.

– Mondtam. Itt várlak.

Követem a nővért a hófehér folyosón, majd belépek egy jobbról nyíló szobába, ahol félrehúzza a rózsaszín függönyt. Jessamyn párnákkal alátámasztva, sápadtan és törékenyen fekszik az ágyon. Kötést látok a halántékán.

– Anya… – suttogom, mire kitárja felém a karját.

Megkönnyebbülten omlok az ölelésébe. Talán nem az édesanyám, de e pillanatban nagyon is úgy érzem.

– Mi történt? – kérdezem fojtott hangon, ahogy pöttyös hálóköntöséhez préselem az arcom.

– Jól vagyok, Edgar. Elájultam, ez minden, és közben véletlenül bevertem a fejem.

– Elájultál? – ragadom ki a legfontosabb szót. – Miért? Beteg vagy?

– Annyi dolgom volt, hogy elfelejtettem enni – legyint Jessamyn az aggodalmamra. – Tudom, nagy butaság tőlem, de már nincs semmi baj.

– Akkor hazamehetünk?

Egy ilyen nap után – a könyvből érkezett üzenet, Frocli érkezése és Jessamyn sebesülése után – másra se vágyom, csak hogy minden a régi legyen.

– Bent kell maradnom éjszakára. Ez az előírás.

– Itt maradok veled – bólintok. – Legfeljebb hiányzom egy napot a suliból.

– Ilyen könnyen nem úszod meg a tanulást – mosolyog bágyadtan Jessamyn. – Különben is, hihetetlenül unalmas lesz. Az orvosok mindenféle vizsgálatokat végeznek, közben meg végig szappanoperákat fogok nézni. Habár… hé, hogyan jutsz haza?

– Delila kint van a váróteremben. Majd ő hazavisz.

Megkönnyebbülten omlik a párnáira.

– Szerinted a mamája megengedné, hogy ma éjjel ott aludj? Jobban érezném magam a tudattól, hogy nem vagy egyedül.

– Biztos.

A szeme lassan lecsukódik.

– Jó – sóhajt fel. – Szeretlek, Edgar.

Odahajolok, hogy megcsókoljam az arcát, de már alszik.

– Sajnálom, hogy nem vagyok olyan fiad, amilyet szeretnél – suttogom, mielőtt kisurranok a szobából.

* * *

Esetlenül állok Delila mellett, míg az anyja a kezembe nyom egy halom törölközőt.

– Köszönöm, Mrs. McPhee.

– Szívesen, Edgar. Itt maradhatsz nálunk, amíg csak kell. – Egy pillanatra elhallgat. – S ha tehetek bármit a mamádért, kérlek, csak szólj.

Biccentek, bár el nem tudom képzelni, hogy Mrs. McPhee, aki egész álló nap dolgozik, mikor tehetne bármit is.

A vendégszobában helyez el, így három ajtó választ el Delilától. A tudattól, hogy ilyen közel van, iszonyú nehéz lesz elaludnom.

– Jó éjt – köszön el Mrs. McPhee. Már indulni készül, amikor Frocli besurran a lábai között és felugrik a keskeny ágyra. – Hapci! – szól rá. – Le onnan!

– Jaj, ne, hadd maradjon! Nem bánnám, ha ma éjjel lenne mellettem valaki.

– Inkább a kutyám, mint a lányom… – mormolja

halkan Mrs. McPhee.

– Anya! – méltatlankodik Delila.

– Köszönj el szépen, Delila! – A mamája karba tett kézzel vár, és egyértelművé teszi, hogy sehová nem megy nélküle. Be kell vallanom, ez kicsit rosszul esik – de persze nem tudja, hogy a lánya udvarlója vérbeli királyfi, aki sosem keltené rossz hírét az igaz szerelemnek.

Delila odahajol, hogy gyors puszit nyomjon az arcomra.

– Aludj jól – suttogja, mielőtt követi a mamáját.

Bokszeralsóra vetkőzöm és becsusszanok a takaró alá. Frocli felül és felveti a fejét, közben a fülét vakargatja.

– Szép kis pár vagyunk – sóhajtok fel. – Vak vezet világtalant. Talán a sok jó helyett, amit annak köszönhetünk, hogy elszabadultunk a meséből, kicsit odafigyelhetnénk a mellékhatásokra is. Te nem tudsz beszélni, én meg nem tudok végigcsinálni egy napot anélkül, hogy ne okoznék valami galibát. – Lelki szemeim előtt felvillan, ahogy Jessamyn ott feküdt a padlón. – Meg se moccant – suttogom. – S az a sok vér… Itt tényleg minden más. Megmaradnak a következmények. Nem elég lapozni egyet, hogy begyógyuljon minden seb. Az ég szerelmére, a mese csúcspontján Naspolya kerek kilenc emeletet zuhan, még sincs rajta egy karcolás sem, miután becsukják a könyvet. Itt véreznek a sebek és törnek a csontok. Nincs második esély.

Frocli kinyitja a száját, mintha válaszolni készülne, de csak halk nyüszítés tör fel a torkán.

– Megígértem Edgarnak, hogy vigyázok helyette Jessamynre. Nos, nyilván pocsék munkát végzek. Amint Edgar is megtudja, biztos vissza akar majd csinálni mindent. Amit Delila nem viselne el.

Frocli a karomra fekteti a mancsát. Egy hosszú pillanatig csak nézzük egymást, és még az sem számít, hogy nem tud beszélni, mert mintha a fejébe látnék. Olivér, akarja mondani, holnap majd mindent más színben látsz.

Hanyatt fekszem és a fejem alá csúsztatom a kezem. Frocli összegömbölyödik mellettem, és belefúrja magát a takarómba.

Tökéletes életet képzeltem magamnak. Azt gondoltam, ha kiszabadulok a könyvből, valóra válik minden, amiről valaha álmodtam. Csakhogy ez nincs ingyen. Ami valakit boldoggá tesz, másvalakit csalódással tölt el. Néha eltűnődöm: ha Matilda királynő vagy Rajmund kapitány látna a suliban, az új ruhámban és az új barátaimmal, rám ismerne egyáltalán? Akarnám, hogy rám ismerjen?

Odakint ezüstösen fénylik a hold sarlója. Az árnyak minden éjjel felfalják egy szeletét, míg végül semmi sem marad, csak egy üres héj. Ugyanezt érzem: mindennap elveszítek valamit önmagamból.

Frocli hortyog álmában, de a lába még most is jár, mintha Szerafimát kergetné. Óvatosan hátravonom a takarót és kicsusszanok alóla, hogy végiglopózzak a folyosón, míg a sötétben ott nem állok Delila ajtaja előtt.

Amilyen csendesen csak tudom, benyitok és besurranok.

A hátán fekszik, sötét haja legyezőként terül szét a párnán, ahogyan a sellőké a víz alatt. Bőre visszatükrözi a holdfényt, a takaró összegabalyodva hever a lábánál. Óriási pólót visel, ami szinte az egész testét elborítja.

Amikor mindennap látod a napkeltét, idővel megszokod. Elfelejted, milyen harsányan elevenek a színek, s hogyan áradnak szét a hegyek mögül, hogy bearanyozzák a tengert.

Miután minden napomat Delilával töltöm, már el is feledtem, milyen hihetetlenül gyönyörű.

Lassan felnyílik a szeme, azután felpattan, szinte lebeg az ágy felett.

– Banyek, Olivér! – szisszen fel. – A frászt hoztad rám!

Hátralépek.

– Én… sajnálom. Nem akartalak megijeszteni. Én csak… miért bámulsz így?

– Hát… nem nagyon van rajtad ruha…

Ahogy lenézek, rá kell döbbennem, hogy elfelejtettem felöltözni, mielőtt elhagytam a szobámat.

– Sajnálom, én… megyek…

– Ne! – Delila nagyot nyel. – Jó így. Nagyon jó.

Leplezem a mosolyom, ahogy leülök az ágyára.

– Nem tudtam elaludni.

Delila arrébb húzódik, hogy helyet csináljon maga mellett. Odabújok hozzá, vele szemben. Alig néhány centi

választ el minket.

– Amikor nem tudnak elaludni, sokan a bárányokat számolják – tudom meg.

Összeráncolom a homlokom.

– De kinek van egy egész csordája a házban?

– Átvitt értelemben gondoltam. A lényeg, hogy számolgass valamit. Kiskoromban a mamám azt mondta, számolgassam az áldásokat az életemben.

Elgondolkodom egy pillanatra. Azután áthemperedek, hogy a matrachoz szegezzem Delilát. Érzem, ahogy felgyorsul a szívverése. Miközben összefűzzük ujjainkat, belesúgok a fülébe.

– Első áldás: a kezed. – Utána csókot lehelek a szemhéjára. – A második: a két meseszép szemed. – Ujjaim végigcsusszannak a karján, majd be a túlméretezett póló alá, hogy szétterüljenek a csípőjén. – A harmadik… a lágy bőröd.

Ajkaim felsiklanak a kulcscsontjáról az állára, mire felsóhajt.

– A negyedik: az izgató hangod.

Hüvelykujjam követi alsó ajkának vonalát.

– Az ötödik… az ennivaló szád.

És megcsókolom.

Ajkai mozognak az enyém alatt, mintha ugyanazt a titkot rebegnék. Csak akkor húzódom el, amikor kifogyunk a közös levegőből – csak ekkor temetem arcomat a nyakába.

– Annyira szeretlek…

Ujjai gyengéden időznek el a vállamon.

– Amikor ezt mondod… mintha szárnyalnék.

Nyögve fordulok az oldalamra és simulok hozzá. Karom a dereka alá siklik, hogy szorosan magamhoz vonjam.

– Sosem engedlek lezuhanni – ígérem.

* * *

Két nappal azután, hogy Jessamyn hazatért a kórházból, „indiaival” ünneplünk, ami egy sor fenséges étel valami távoli vidékről. Bár neki nincs túl nagy étvágya, én nem tudom abbahagyni a falatozást.

– Még életemben nem ettem ilyen finomat – törlöm ki a tányéromat, miután az utolsó falatot is a számba lapátoltam.

– Hát – tűnődik el Jessamyn –, valahányszor indiait akarok rendelni, te mindig késhegyig menő harcot folytatsz a kínaiért.

– Talán fejlődik az ízlésem.

– Hm – vonja fel a szemöldökét. – Ki vagy te és mit csináltál a fiammal?

Megdermed a vérem. Mivel árultam el magam?

Azután Jessamyn elneveti magát.

– Ez azt jelenti, hogy most már kelbimbót is főzhetek?

Mi a csuda lehet az a kelbimbó? Kipréselek magamból

egy mosolyt.

– Csak haladjunk kis lépésekkel – javaslom.

Elnézem, ahogyan Jessamyn tölt magának még egy pohár vizet. Azóta gondosan figyelem, hogy hazatért – mintha üvegből lennének a csontjai, és a legkisebb ütéstől szilánkokra törne. Pedig a kis kötést leszámítva teljesen olyan, mint máskor.

Csak abban nem vagyok biztos, hogy az milyen.

Tudom, hogy el kéne mondanom Edgarnak, mi történt az édesanyjával – hogy kórházban töltötte az éjszakát. Nem is akarom elhallgatni előle, de tényleg, csak kivárom, amíg hozzátehetem a jó hírt, hogy már sokkal jobban van.

Száz százalékig biztos akarok lenni ebben.

Jessamyn elkezdi becsukni a kis dobozkákat, amikben az étel érkezett.

– Mit szólnál, ha vacsi után megnéznénk egy filmet? Akarsz választani?

A nappali egyik polcán kis dobozkák sorakoznak, bennük olyan korongokkal, amelyek – miként Orbánc jövőbelátó főzete – mozgóképeket vetítenek a képernyőre. Megnéztem néhány ilyet Delilával. Szórakozottan lépem túl a robotos és űrlényes filmeket, amelyek szép számmal akadnak, míg végül ráakadok egy emészthetőbb darabra.

Odaadom a filmet Jessamynnek, aki elveszi, majd gúnyosan elmosolyodik.

– Nagyon vicces.

– Mi? Nekem érdekesnek tűnik.

– A herceg menyasszonya? Amikor legutóbb ezt javasoltam, azt mondtad, előbb fűrészelnéd le a lábad egy rozsdás kanállal.

– Aha… én csak azt gondoltam, hogy neked tetszene. – A lélegzetem is visszafojtom.

Gyengéden elmosolyodik.

– Az én önfeláldozó fiam…

Letelepszünk a kanapéra, közvetlen egymás mellé. Jessamyn mindkettőnknek mer egy kanál fagylaltot. (Ilyen, valljuk meg őszintén, a mesében sincs. Most már tudom, honnan ered az „elolvadok tőle” kifejezés.)

– Alig tudom elhinni, hogy egy év múlva már a főiskolán leszel – tűnődik el Jessamyn.

Szörnyülködve fordulok felé.

– S ha én nem akarok elmenni innen?

– Edgar… tízéves korodtól arról álmodsz, hogy majd a Dél-Kaliforniai Egyetemen tanulsz videojáték-programozást.

Hála eddigi tanulmányaimnak, tudom, hogy Kalifornia olyan távol esik New Hampshire-től, mint a királyság legtávolabbi csücske. Ha belegondolok, hogy már azt is alig tudtam elviselni, amikor Delila itt élt, én meg Cape Codban…

– Nem hagyhatlak itt.

Jessamyn magához ölel.

– Ezt már átbeszéltük, Edgar. Nem kell aggódnod miattam. Engem az a tudat tesz boldoggá, hogy követed az

álmaidat.

Csakhogy az álmaim megváltoztak, mióta nem vagyok Edgar.

Miután nem tudom, mit mondhatnék, felkapom a kanalat, és lapátolni kezdem a csokoládés fagyit.

Már felemésztem szinte az egész tányérnyit, amikor rádöbbenek, hogy Jessamyn úgy néz rám, mint aki életében először lát.

– Mikor lettél te balkezes? – kérdezi.

* * *

– Mit csináljak? – kérdezem Delilát, miközben fel-alá járkálok a szekrényem előtt. – Tudja, hogy nem vagyok a fia. Az ég szerelmére, el akar küldeni Kaliforniába… – Amikor Delila nem biztat a támogatásával, és meg sem próbál bátorságot önteni belém, felé fordulok. – Veled meg mi van?

Delila megdörgöli a szemét. Úgy fest, mint akit egész éjszakára bezártak egy kalózhajó fedélközébe, bár ezt inkább nem mondom el neki.

– Jó, ha két órát aludtam – feleli. – Frocli nem hajlandó kutyakaját enni, ami azt jelenti, hogy nekem kell főzni az ízlése szerint, miután a mamám lefeküdt. Amellett horkol is. Mármint szuper hangosan. És valahányszor próbálom visszavenni tőle a takarómat, még meg is rúg.

– Mi? – kapom fel a fejem. – Várjunk csak, veled alszik?

Az ágyadban?

– Igen, ahogy Hapci is. Emlékszel? Nem te vagy az egyetlen, aki másnak adja ki magát…

– Láttam, mit viselsz alvás közben.

– Az egy állat, Olivér!

A fogamat csikorgatom.

– Hát ez az.

A vigyor szétárad Delila arcán.

– Úgy látom, valaki féltékeny. – Közelebb hajol hozzám. – Mondjak még valamit? Láttam tök pucéran!

Összeráncolom a homlokom.

– Nem vicces. – Becsapom a szekrényajtót. Már két nap telt el Frocli érkezése óta. – Hallottál valamit Orbánc felől?

– Nem. Froclival az este kinyitottuk a könyvet, de még mindig a megoldáson dolgozik.

Ahogy mérlegelem a dolgokat, Delila oldalra billenti a fejét.

– Min gondolkodsz?

– Hogy addig is vehetnénk Froclinak egy babanadrágot.

– Tuti, hogy a mamám rögtön kiszúrná. De most komolyan, Olivér. Nem az esetem.

Hajszálnyival megenyhülve hajtom le a fejem.

– Akkor talán te felvehetnél egy nadrágot…

Delila épp készül kioktatni, de félbeszakítja Chris, aki be akar jutni a szekrényébe.

– Annyira örülök, hogy mind a ketten itt vagytok –

szólít meg minket. – Kéne a tanácsotok.

Delilához fordul.

– Megvan a barátnőd, Jules?

– Ja, mi van vele?

– Szóval arra gondoltam, hogy talán elhívnám…

Delila szeme elkerekedik.

– Komoly?

– Ja, csak van valami. A frászt hozza rám.

– Mivel?

– Épp tegnap láttam, amikor a tanulószobán megríkatta Mrs. Jacont. Azt mondta neki, hogy szégyent hozott a női nemre, amikor felvette a férje nevét.

– Jules néha nagyon kemény, de van benne gyengédség. Kétszer is elsírta magát a Titanicon.

– Én négyszer… – mormolja Chris.

– Talán megejthetnénk az udvarlást közösen.

– Haver – rázza a fejét Chris –, én aztán fel nem veszek egy olyan tunikát…

– Rendes randira gondol – magyarázza Delila, mire bólintok. Lassan elmosolyodik. – Szóval végre rászántad magad, hogy elhívj?

Megvonom a vállam.

– Hát, ha már pucéran feküdtem az ágyadban…

Delila eltátja a száját, míg Chris szemöldöke csillagászati magasságokba szökken.

– Azt hiszem, ideje távoznom – menekül el a folyosó felé.

Delila sóhajtva csóválja meg a fejét.

– Azt hiszem, ideje kicsit elbeszélgetnünk.

* * *

Delila suli után hazafuvarozza Julest, hogy összeszedjen ezt-azt a dupla randi előtt. Azután továbbmegyünk Delilához, míg Jules a hátsó ülésen fortyog.

– Ennél bénább ötletet életemben nem hallottam. Tényleg nem tudom, miért mentem bele.

– Mert nem akarsz úgy meghalni, hogy csak a macskáid vesznek körül – felelem.

– Te nem tudod, milyen az átlagom – csóválja a fejét Jules. – Desszertre hűlt helye lesz.

– Talán Chris a ritka kivétel – vetem fel.

Jules felhorkan.

– Te könnyen beszélsz. Szerencséd van, már megtaláltad álmaid asszonyát.

– Igazából ő talált meg engem. – Delila elkapja a tekintetem, mire széles mosolyt küldök felé.

– Ez tényleg nagy segítség – nyög fel Jules. – Már csak be kell tuszkolnom Christ egy mesekönyvbe, hogy utána kiszabadítsam.

– Ez részletkérdés. – Delila beáll a garázsba. – A lényeg, hogy sosem tudod előre, ki az igazi.

– Igaza van. Ha én is feladom, sosem néztem volna fel, amikor Delila kinyitotta a könyvet. Akkor pedig sosem

tudtam volna meg, hogy képes meghallani. Csak légy önmagad. Vagy inkább önmagad szelídített változata.

– Ez meg mi a francot akar jelenteni? – csattan fel Jules.

Felé fordulok és felhúzom a szemöldököm.

– Aha. Értem. Próbálok visszavenni kicsit. – Jules kiszáll az autóból. – Nem én tehetek róla, ha másokat riaszt a rendkívüliségem.

Elnézzük, ahogy a csomagjával megindul felfelé. Delila a tenyerembe csúsztatja a kezét.

– Igaza van. Tényleg szerencsések vagyunk.

Ha Delila aznap nem nyitja ki a könyvet? Ha nem nézek fel?

S ha ez sem állandó?

Ha csak azért vagyunk szerencsések, hogy utána még szerencsétlenebbek lehessünk?

Apró csókot nyomok a feje búbjára.

– Tudom.

* * *

Butaságnak tűnik, Delila mégis ragaszkodik hozzá, hogy csak Julesszal együtt tudnak előkészülni a dupla randira. Azt mondja, ez olyan lányos dolog, amit úgysem értenék. Ezért van, hogy Jules egy bőröndben annyi ruhát hoz, ami egy hónapra elég, pedig csak egy éjszakára marad. Engem a nappaliba száműznek, ahol Frocli társaságában

várakozom. Odafentről szórványos sikongatás hallatszik. Nem tudom biztosan, hogy sminkelnek-e, ahogy Delila mondta, vagy valamiért kikaparják egymás szemét.

Megszólal a csengő, mire Delila lekiált a fürdőből.

– Kinyitnád?

Chris áll a küszöbön, kezében nagy csokor virággal.

– Ó – nyúlok a bokrétáért. – Köszi. Nagyon restellem… én semmit se vettem neked…

Chris kitépi kezemből a virágokat.

– Én se neked – közli. – Ez Julesé.

Beterelem a nappaliba.

– Delila szerint mindjárt kész vannak. Ez úgy egy órája volt…

Chris meglapogatja a hátamat.

– Ez rendes tőled, ember. Nem gondoltam volna, hogy lesz egy ilyen jó haverom, amikor ideköltöztünk. – Frocli vicsorogva pattan le a kanapéról, hogy Chris lábszárába mélyessze a fogait. – Mi a…

Megragadom a nyakörvét.

– Ne! – ripakodok rá. – Rossz kutya! – Frocli vinnyog, ahogy elrángatom Christől, és karba veszem, hogy a legtávolabbi székbe fektessem. Úgy teszek, mintha megpaskolnám a feje búbját. – Ő csak egy haver – suttogom. Majd hangosan: – Ül.

Frocli megmorog.

– Minden rendben? – kérdezem Christ.

– Na, pont ezért vannak macskáim – feleli.

Hirtelen léptek hallatszanak, amint Delila és Jules leereszkedik közénk. Jules most is a védjegyévé vált bakancsot viseli, de hozzá olyan egyszerű fekete ruhát, amin meglepő módon nincs se szegecs, se koponya, se biztosítótű.

Deliláról viszont le se tudom venni a szemem. Csillogó fehér ruha van rajta, melynek könnyed anyaga szinte körüllengi vonalait. A mély kivágás felfedi mellkasán a szeplők csillagképeit. A haja komplikált fonatba csavarva, amiből csak néhány kósza tincs maradt ki. Önkéntelenül is arra gondolok, milyen tökéletesen állna neki egy gyémánttiara.

– Jól nézel ki – bólint elismerően Chris.

– Olyat mondj, amit nem tudok – vágja rá Jules.

– Öö… én… ezt hoztam… – Átadja a bokrétát.

– Ó… kösz a legyilkolt növények tetemét.

Delila megköszörüli a torkát.

– Jules!

Jules a szemét forgatja.

– Akarom mondani: hű, annyira csodálatosak! – Azután hozzám fordul. – Edgar! Elcsöppen a nyálad.

Próbálok elszakadni Delilától, miközben a lányok a bejárati ajtó felé indulnak. Chris elkapja a karom.

– Máris utál.

Belegondolok.

– Nem hinném. – Megvonom a vállam. – Jules egyszerűen ilyen.

* * *

Delila olyan éttermet választott, amit mintha egy mesekönyvből vágtak volna ki. Az asztalok egy fás ligetben állnak, amit hunyorgó fényfüzérek világítanak be. Kis tűzrakó helyeket látok elszórtan, és keményített fehér köténytt viselő szolgák várják a parancsainkat.

Amikor az asztalunkhoz érünk, kihúzom Delila székét.

– Űrnőm – mormolom, mire sugárzóan elmosolyodik.

Chris, aki már épp készül leülni, felpattan, és kirántja Jules székét. Jules, aki félig már rajta ül, bosszús pillantást vet rá.

– Azt gondolod, hogy egyedül még leülni is képtelen vagyok?

– Ne… nem – hebegi Chris. – Nagyon is képes vagy mindenre. – Beletemetkezik az étlapba.

– Miféle hely ez, Delila? – sóhajt fel Jules, miután szembesül a választékkal. – Kandírozott zeller és citromfüves-verbénás sörbet? Létezik egyáltalán ilyen szó?

– Fogd be – szisszen rá Delila. – Ez az egyetlen menő hely, ahol vega kaja is van.

– Te vegetáriánus vagy? – kérdezi óvatlanul Chris.

Jules kihúzza magát.

– Nem támogatom az ártatlan állatok lemészárlását, csak mert a bugrisok nem tudják elképzelni az életüket aktív szén nélkül… igen, mondhatjuk, hogy az vagyok.

– Aktív szén? – hebegek.

– A steakre és a hamburgerre gondol – fordít Delila. – Szeret drámázni.

– Drámázni? – hördül fel Jules. – Mit gondolsz, honnan jön a hús?

Hunyorogni kezdek.

– A hűtőből? – A palotában minden csak… van. Ideát Jessamyn egy különleges üzletbe jár, ott veszi meg a hozzávalókat.

– Tehenekből – közli Jules. – A hús tehenekből jön.

Elkerekedik a szemem.

– Micsoda? – nyögök fel. Elfordulok, hogy Delila fülébe súgjak. – Név szerint ismerem a királyság összes tehenét. Te hagytad, hogy megegyem a háziállataimat?

– Az a Cape Cod elég fura hely lehet – jegyzi meg Chris, mielőtt Juleshoz fordul. – Hát, tudod, mit mondanak a vegetáriánusokról. Csak olyan vegánok, akik megrekedtek a fejlődésben. – Elmosolyodik. – Én már tizenkét éves koromban továbbléptem.

– Ne már! – szökik fel Jules szemöldöke. – Te vegán vagy?

Chris hátradől a helyén.

– Egy csomó minden van, amit nem is sejtesz rólam.

– Nos – mosolyodik el Jules most először –, akkor szerencse, hogy előttünk áll az egész éjszaka.

* * *

Nem gondoltam volna, de Jules és Chris egész étkezés alatt összedugja a fejét, hogy mindenfélékről társalogjon, a legjobb tudományos-fantasztikus könyv-adaptációktól az iskolai étrend intézményes elnyomó rendszeréig. Chris éppen a különféle csillagképekről mesél, amiket esténként a távcsövén át szokott nézegetni.

– Az ott a Kassziopeia. – Megfogja és felemeli Jules kezét, hogy rámutasson. – Az pedig a Nagy Kutya. Könnyű megismerni, mert a Szíriusz is odatartozik. – Mélyen belenéz Jules szemébe. – Az az éjszakai égbolt legfényesebb csillagképe.

– Úgy látszik, sikerült megtörnie az ellenállását – súgja nekem Delila.

– Engem már az is meglep, hogy Jules az esete – súgok vissza. – Meglep, hogy Jules bárkinek az esete.

Delila felkacag, mire a pincér visszatér, hogy kis ezüsttálcán egy matekdolgozatot tegyen elém.

– Köszönöm – mondom udvariasan –, de inkább desszertet kérnék.

– Ez a számla – tudom meg Delilától.

Hirtelen minden értelmet nyer – a ropogós bankók is, amiket Jessamyn indulás előtt a markomba nyomott, mondván, hogy a fiúnak illik fizetnie.

Chris előveszi a tárcáját.

– Osszuk el – javasolja, ahogy átfutja a papirost.

Kivárom, amíg Chris pénzt helyez a kis tálra, majd kiszámolok ugyanennyit. Azután felállok, kihúzom Delila

székét, és felkínálom neki a kezem.

Chris ráadja Julesra a kabátját.

– Tudok egy tuti vega pékséget – közli Chris. – Isteni a répatortájuk.

Eszembe jut a desszert, amit végül nem kaptam meg.

– Csodásan hangzik – felelem.

– Nem! – Delila szúrós pillantást vet rám. – Ideje hazamennünk.

– De a répatorta…

Belém karol.

– Majd otthon sütök neked – ígéri, mielőtt alig hallhatóan hozzáteszi: – Hadd legyenek egy kicsit egyedül. – Chrishez fordul. – Gondolom, később majd hazahozod Julest?

– Naná – vigyorog Chris.

Kisétálunk a parkolóba, ahol nézzük, amint Chris kocsiján elhajtanak.

– Olyan gyorsan felnőnek… – tréfálkozik Delila, mielőtt megragadja a kezemet. – Gyere! Talán beszélhetünk Orbánccal, mielőtt Jules hazaér.

Vonakodva hagyom, hogy az autója felé húzzon.

– De a répatorta…

Amikor hazaérünk Delilához, szinte miénk a ház – Mrs. McPhee, aki előttünk ment el, még mindig dr. Ducharme társaságát élvezi. Frocli fogad minket az ajtóban, hogy zavarba ejtő színpadiassággal a tudtunkra adja: szüksége van az utca felőli sövény magányára. Utána mindnyájan

a konyhába gyűlünk, ahol Delila hiába túrja fel a szekrényeket a desszert után. Végül valamilyen port önt egy tálba, ráüt két tojást, hozzáad egy kanál olajat és némi vizet. Állítása szerint ebből egyszer emészthető sütemény lesz. Amíg a keverék a sütőben pirul, Delilával azt találgatjuk, hogyan boldogulhat Jules és Chris.

– Erre azért nem számítottam – vallja be Delila. – Az utolsó srác, aki iránt Jules halvány érdeklődést mutatott, nyaktól lefelé kitetováltа az egész testét, és egy vándorsólymot tartott a lakásában. Hozzá képest Chris egész… tűrhető.

– A vonzalmakban nincs sok logika – vigyorgok Froclira. – Még olyanról is tudok, akinek Szerafima a gyengéje.

Frocli a válla felett végigmér, miközben rám morog.

Amikor megszólal a csengő, Delila kiveszi a sütőből a kotyvalékot. Kimetsz egy kockát és felém nyújtja, míg én a pultra támaszkodom. Talán nem répatorta, de el kell ismernem, hogy mesés az illata.

– Most boldog vagy? – kérdezi.

Leteszem a sütit, hogy felkapjam Delilát. Végül a konyhai pultra ültetem, én pedig a lábai közé állok. Előrehajolok, s addig csókolom, míg rám fonja karját, és Frocli ugatni kezd.

– Nagyon boldog – felelem.

Frocli mostanra a fogai közé kapta az ingemet, úgy próbál elrángatni. Delila megadóan feltartja a kezét.

– Oké, oké. Szobára megyünk. – Lepattan a pultról, hogy odavessen Froclinak is egy darabka sütit. – Ha már itt tartunk, bekukkantunk a könyvbe is.

Erről eszembe jut, hogy még mindig nem beszéltem Edgarnak a mamájáról.

Frocli bevágtat Delila szobájába, elrugaszkodik hátsó lábáról, és lerántja a könyvet a polcról. Farkát csóválva viszi oda Delilának.

– Köszönöm – törölgeti le Delila a nyálat a gerincről. – Akkor most keressük meg Orbáncot.

Kinyitom a könyvet, de meglepetésemre senkit sem ott találok, ahol lennie kéne. Nekünk mindig készen kellett állnunk a jelenésre, valahányszor egy Olvasó felbukkant, most mégis olyan, mintha lazsáláson kapnám a szereplőket. A 11. oldalon, az Elvarázsolt Erdőben, a tündérek egymás haját fonják. A 31-en a manók nem bajlódnak azzal, hogy újjáépítsék a hidat. A sellők még csak nincsenek is a 27-en, ehelyett ott süttetik magukat Örökkön-örökké Parton.

Kiderül, hogy míg a könyvben voltam, és minden ment, mint a karikacsapás, az egészet csak Frocli erélyes fellépésének köszönhettem. Ahogy vetek felé egy pillantást, a fejét csóválja és a szemét forgatja, mintha csak azt mondaná: amatőrök.

Belelapozok a mesébe, próbálom előkeríteni Edgart, de sehol sem látom, ami különösen aggasztó, hiszen főszereplőként mindenhol ott kéne lennie. Előkerül

viszont Fuszekli, aki az Unikornisok Mezején Hapcival ejtőzik, és csak nézi az elvonuló felhőket.

– Fuszekli – szólítom meg, mire méltóztat patára állni.

– Hé, Oli – nyerít. – Nem is hallottuk, hogy jössz.

Hapci felül, és örömében szinte az egész testét csóválja.

– Ő az új legeslegjobb barátom. Ekkora kutyát még sosem láttam. – Fuszeklihez fordul. – Szeretlek.

Fuszekli sütkérezik a figyelmében.

– Hát még én téged!

– Az ég szerelmére – nyögök fel. – Hol van Edgar?

– Nem tudom, Oli. Egész nap nem láttam.

– Akkor ki irányítja a könyvet?

Fuszekli felnyihog.

– Szerintem senki. Mióta Frocli lelépett, mindenki a maga gazdája.

Frocli haragosan vakkant egyet, hogy magára vonja Fuszekli figyelmét.

– Hé! – válaszol amaz. – Egész jól nézel ki. Szóval nem igaz, amit mondanak, hogy odakint mindenki felszed legalább öt kilót…

– Hol találjuk Orbáncot? – szakítom félbe.

– Ó, épp a rendes fogászati ellenőrzésen van – feleli Fuszekli.

– Kösz. Kapaszkodj meg a haverodban. – Hapci a mancsával átöleli Fuszekli hátsó lábát, míg átlapozok a 37. oldalra, ahol Rajmund kapitány Orbánc fölé hajol, aki kényelmesen hátradől egy űrsikló parancsnoki ülésében.

– Üdv, cimbora – szólal meg Rajmund kapitány az orvosi maszk mögül.

Orbánc szólni próbál, de a szájából mindenféle eszközök állnak ki.

– Még egy pillanat… ez az. Most már öblíthetsz. – Rajmund kapitány odatartja az edényt Orbáncnak, aki felfedi vakítóan fehér mosolyát.

– Hiányolunk, Olivér. Ezek az űrszékek messze kényelmesebbek, mint a régi hintaszékek a kalózhajón.

– Orbánc – veszi át a szót Delila. –, sikerült intézned valamit?

Orbánc megrázza a fejét.

– Ez az első szabad percem, mióta legutóbb kinyitottad a könyvet, és már kétszer áttetettem az időpontot. Minden erőmmel rajta vagyok. – Gyors pillantást vált Rajmund kapitánnyal. – A könyv nem veszi jó szívvel ezeket a változásokat – vallja be. – Kezd magába omlani.

Rajmund kapitány közbeszúrja:

– S ezt vedd szó szerint.

– De hogyan? – kérdezem.

Orbánc felül, miközben letépi nyakából a papírelőkét.

– Olyan hasadék nyílt Örökkön-örökké Parton, ami még az Elvarázsolt Erdő fáit is elnyeli. Öt tündérlakra máris keresztet vethetünk.

– Tegnap Piró barlangjának egy része is beomlott. Kész szerencse, hogy épp nem volt otthon.

– A könyv nem írja helyre magát, ahogy szokta?

– Épp ez a gond, cimbora – felel Rajmund kapitány. – Azóta nem hajlandó visszaváltozni, hogy Frocli elment.

– Mintha olyan sokat veszített volna – tűnődik el Orbánc –, hogy már feladta a reményt.

– Ti meg kivel trécseltek?

Delilával mindketten megdermedünk Jules hangjára. Ahogy Chris kabátjában belép a szobába, Orbánc és Rajmund kapitány rémülten néz össze. Egyikük se tudja, mit csináljon. Általában, ha Olvasó érkezik, jelet kapnak – kinyílik a könyv, Frocli parancsokat vakkant –, most azonban senki nincs a helyén, hogy folytassa a sztorit.

– Semmi gond – nyugtatja meg őket Delila, mielőtt a mellkasához szorítja a könyvet. – Emlékszel, Jules, amikor azt meséltem, hogy tudok beszélni a könyvem szereplőivel?

Jules résnyire szűkíti a szemét.

– Igen.

– Akkor azt mondtad, hiszel nekem.

– Ja… mi mást mondtam volna a legjobb barátomnak? Ha azt meséled, hogy a Holdon voltál cserkésztáborban, arra is csak bólogattam volna.

– Nos, az a helyzet, hogy nem hazudtam. – Elfordítja a könyvet, hogy a képek szembeforduljanak Julesszal. Rajmund kapitány és Orbánc esetlenül integet.

Jules kikapja a könyvet Delila kezéből.

– Ilyen nincs – mormolja, miközben átforgatja és rázogatja.

– Legyen már elég! – nyög fel Orbánc.

– Hol vannak az elemek? – Jules bekukkant a hátsó borító alá. – Ez valami új generációs e-könyv-olvasó, vagy mi?

Felállítja a könyvet, mire Orbánc és Rajmund kapitány tehetetlenül zuhan az alsó sarokba.

Az oldal hirtelen felemelkedik, pedig Jules hozzá sem ér. A könyv önmagától lapoz hátrafelé, ahogy átfordul a következő lap, majd a következő is – egyre sebesebben.

– Mi történik? – suttogja Delila.

Sejtelmem sincs. Ilyet még én sem láttam.

A lapozás meg se áll a legelső oldalig, az impresszumig. Ez fehér folt számunkra – jobbára üres tér, csak a betűk kis felhői vetnek árnyat a földre –, ami messze-messze esik a többi oldaltól. Itt nincsenek se hegyek, se fák, se folyók – semmi, amiért érdemes lenne idejönni. A szereplők elfeledkeztek még a létezéséről is.

Jules csillogó szemmel néz fel.

– Ez az este egyre izgalmasabb lesz… – suttogja, és abban a pillanatban eltűnik.

EDGAR

KI FOGOM NYÍRNI.

Két nap telt el Frocli távozása óta – azóta hiába próbálom levakarni magamról ezt a hülye kutyát, aki szó szerint árnyékként követ mindenhová.

– Szeretem a kekszet – sóhajt fel Hapci, ahogy mellettem lépked, és szinte vibrál az elégedettségtől. – Delila mindig ad kekszet. Az a kedvenc ételem. Te szereted a kekszet? Szerezhetnénk egy kis kekszet.

– Hol kell kivenni belőled az elemet? – nyögök fel.

Gyorsítok, hátha így elmarad mellőlem.

– Mi lenne, ha játszanánk egyet? – jut eszembe.

– Játszani? Imádok játszani!

– Szupi! – felelek maró gúnnyal. – Ezt úgy hívják: Számold Meg a Palota Szobáit.

– Ó, remek mókának hangzik! Lehetne frizbivel? Imádom a frizbit. – Leül a hátsó lábára, hogy a változatosság kedvéért a nyelvét öltögesse. – Egyszer megettem egy cipőt – vallja be.

– És?

– Kihánytam.

Lassan bólintok.

– Öö… oké. Szóval, játszunk? Háromra indulsz, bejárod

a palota összes szobáját, azután visszajössz ide és elmondod, hány van. Készen állsz?

Egy… kettő… mehetsz!

Hapci nem mozdul.

– Most meg mire vársz?

– Nem mondtad, hogy három.

– Az ég szerelmére! – sóhajtok fel. – Három. – Ekkor kilő a lépcsőház felé, és ahogy befordul a sarkon, körmei a kőpadlót kaparásszák.

Tüstént az ellenkező irányba indulok, hogy bezárkózzak a seprűs kamrába. A sötétben azon tűnődök, meddig kell itt bujdokolnom, amíg Hapci feladja a keresésemet. Amennyire látom, legfeljebb egy-két tizedmásodpercig képes koncentrálni bármire, de nem lehetek elég óvatos. Esküszöm, annak a nyamvadt kutyának valami radar van a fejében – valahányszor azt hiszem, hogy sikerült elszöknöm előle, valahogy mindig előbukkan a semmiből, és a farkát csóválja.

Ahogy a szemem hozzászokik a sötétséghez, összehajtott lepedőkkel és törülközőkkel megrakott polcot látok. A lepedőkre kis lila virágokat nyomtak. Olyanokat, mint a mamám ágyneműjére.

Kinyílik az ajtó, mire nagyot ugrik a szívem. Attól félek, Hapci máris rám talált, de csak Matilda királynő néz rám pislogva.

– Ó, helló, szívem! Odaadnád azt a felmosót?

Odaadom. Várom, mikor kérdez rá, hogy mit keresek a

seprűs kamrában fényes nappal, de vagy nem érdekli a dolog, vagy errefelé ez bevett gyakorlat.

– Mulass jól! – bólint. – Majd szólj, ha megéheztél…

– Pszt – sziszegek rá. – El akarok bújni Hapci elől.

– Á, már értem. Hát, sok sikert.

Mielőtt azonban becsukhatná az ajtót, akkora csörömpölés hallatszik, hogy a palota beleremeg. Ahogy kilépek a kamrából, Hapci ücsörög a folyosón behúzott farokkal.

– Történt valami a konyhában – suttogja. – De nagyon szeretlek ám!

* * *

Könnyebb kidolgozni a győztes stratégiát Zorg ellen, mint elvonni Hapci figyelmét, hogy legalább egy kicsit leszálljon rólam.

– Hapci! – Meglebegtetem előtte a játékot, amit a tündérek készítettek botokból, makkokból és szalmából. – Hozd vissza!

Olyan messzire hajítom, amennyire tudom, szinte egész a margóig.

– Ez az, ez az, ez az! – kiáltozza Hapci, ahogy utánaered. Egy pillanattal később visszatér, a játékkal a szájában. Lázasan rázza a fejét, ahogy ledobja a mancsai közé. – Mindennél jobban szeretem ezt a játékot – harapdálja elérzékenyülten. – Annyira szeretem, hogy

legszívesebben megenném. – Rágcsálni kezdi. – Imádom… imádom… imádom… Jaj, ne, meghalt. – Hátralép a halom forgácstól, ami nem is olyan rég a kedvenc játéka volt, és kétségbeesett pillantást vet rám.

– Oké – sóhajtok fel. Teljes fél percig kitartott. Talán ha kifárasztanám? – Nincs kedved futni egyet?

– Senki sem fut nálam gyorsabban – bólint Hapci, azzal kilő a következő fejezet felé. Utána kocogok, ahogy előreront, mert időnként visszanéz és meggyőződik róla, hogy még ott vagyok. Szagot fogott, céltudatosan kanyarog az Elvarázsolt Erdő fái között. Kutyaúszással átkel a tengeren, köröket fut Orbánc laborjában. Végül a Tűtorony tövében szuszogva megtorpan. – Ez nagyon jó volt. Csináljuk még egyszer! Kicsit se vagyok álmos. Soha többet nem akarok aludni – Azzal az oldalára fordul, és hortyogni kezd.

Felsóhajtok.

– Végre! – Talán egy perc sem kell, hogy feléledjen. Addig találnom kell valami mást, amivel elvonhatom a figyelmét. Tekintetem az előttünk magasodó toronyra vetül.

A kutyák nem tudnak falat mászni.

Megkapaszkodom a sziklában, ami a torony felé ágaskodik, próbálom megvetni a lábam és felhúzni magam. Ahogy felfelé araszolok, leküzdöm feltörő rosszullétemet, ami hullámokban tör rám, ha csak lenézek a kavargó tengerre.

Végül elérem a torony nyitott ablakát, ami mögött a mesében Szerafima raboskodik. Egy fejessel beugrok rajta, hogy nem túl kecsesen landoljak a padlón.

Hála istennek, gondolom. Egy kis békesség.

– Te meg mit keresel itt? – A fojtott hang a szoba túlsó végéből, egy halom takaró alól érkezik.

Hunyorogva kémlelem a sötétséget.

– Szerafima?

Még sosem láttam ilyennek. Pongyolát visel két különböző zoknival. Olyan a haja, mintha kis erdei teremtmények fészkelnének benne. Abban is biztos vagyok, hogy napok óta nem zuhanyozott.

– Öö… jól vagy?

– Nem – jajdul fel és könnyekben tör ki. – Nem tudom, mi történik velem. Esténként senki sem hagy csokit a párnámon. Sehol sem találom a papucsomat. Nem vár reggeli az ajtó előtt. S már az idejére sem emlékszem, mikor mondták utoljára, hogy milyen szép vagyok.

Hirtelen eszembe jut, amiről egyszer Frocli beszélt: hogy neki kell megvetnie Szerafima ágyát, s ily módon elhitetnie vele, hogy igazi királykisasszony. Hát ez a szerelem? Még a téveszméiben is támogatni a másikat, ha ez teszi boldoggá?

– Tudod, mire van szükséged? – kérdezem. – Egy kis levegőváltozásra. Én is próbálok megszabadulni attól a kutyától…

Szerafima még hangosabban jajdul fel.

– Hiányzik Frocli!

– Hidd el, nem te vagy az egyetlen – mormolom. – Figyelj, nem tudsz valami jó rejtekhelyet ebben a könyvben?

Abbahagyja a sírást és pislogni kezd, azután felemeli a lepedő sarkát, hogy belefújja az orrát.

– Hadd gondolkodjak. – Kicsusszan az ágyból és a spanyolfal mögé vonul. Elvörösödve fordulok félre, ahogy leveti a hálóköntöst, és meglátom pucér sziluettjét. Egy pillanattal később megjelenik ráncos, foltos ruhájában, az egyik lábán kék, a másikon zöld cipellőben. Rendezetlen, csálén álló kontyba próbálta fogni a haját, de a legtöbb tincse így is szanaszét áll. – Jól nézek ki?

– Öö… persze. Naná.

Megereszkedik a válla.

– Már úgyse számít. Már úgysem akarok tetszeni senkinek.

Kikémlelek az ablakon, és látom, ahogy Hapci mozgolódni kezd.

– Sietnünk kell! Kérlek, mondd, hogy nem kell lemásznom.

– Én csak ki szoktam ugrani.

– Megbuggyantál?

– Ez még Naspolyának is megy, pedig ő tényleg olyan, mint egy óriáscsecsemő. – Felkapja a szoknyáját, hogy átvesse lábát az ablakpárkányon. Azzal mosolyogva kiveti magát.

– Szerafima! – sikoltok fel. Csak egy pillanatig habozok, míg lenézek a sziklákon megtörő hullámokra, és testére, ami zuhanás közben egyre kisebb lesz. Azután utána vetem magam.

Hősnek lenni hatalmas szívás.

Míg a föld riasztó ütemben közeledik, arra gondolok: hát így halok meg. Felvillan előttem mindaz, ami a legjobban fog hiányozni: a mamám, az új Star Wars-film bemutatója, a spagettis húsgombóc…

Mintha gumikötélen lógnék, megállok a levegőben, pont egy centivel azelőtt, hogy becsapódnék a sziklákba. A bungee jumpinggal ellentétben a kötél nem ránt vissza azonnal – mozdulatlanul lebegek, majd ahogy elfordítom a fejem, látom, hogy Szerafima is ezt teszi, mielőtt kecses ívben meghajol, és lábujjhegyre állva felegyenesedik.

– Mire vársz? – néz vissza rám. – Tapsra?

Veszek egy nagy levegőt, ahogy épen és biztonságban landolok.

– És most?

– Gyere utánam! – Szerafima megfogja a kezem, és szaladni kezd, át az oldalakon, amíg egy hóval borított tundrára nem jutunk. Legalábbis annak tűnik. Nincs itt semmi, ameddig a szem ellát – igaz, nincs hideg sem.

– Hol vagyunk? – kérdezem.

– A címoldalon túl – válaszol Szerafima. – Még csak egyszer jártam itt.

Teszek egy lépést előre, mire az egész testem jobbra

dől. Csak rézsútosan tudok haladni. Ahogy felnézek, a lelógó betűszárak a fejemet söprik.

Hát persze. Dőlt betűs szöveg.

Szerafima is csak küszködve tudja megőrizni az egyensúlyát. A némaság fülsüketítő, mintha légüres térben lennénk.

– Tökéletes. Hapci itt sosem fog rám találni. – Hangom úgy visszhangzik, mintha egy kanyon mélyéről beszélnék. – Hogy bukkantál rá?

– Véletlenül. Egyszer volt egy… szóval, pattanásom. Nem hagyhattam, hogy Olivér úgy lásson, ezért világgá mentem, amíg végül itt kötöttem ki. Csak hogy tudd, nem könnyű ám mindig tökéletesnek lenni. – A figyelmét egy kis karika vonja el, valamivel távolabb. – Az mi lehet?

Mint egy csatornafedél. Szerafima átlósan közelíti meg, s ahogy felé oldalaz, hirtelen kicsúszik lába alól a talaj. Cipellője nem tapad rendesen, ezért megállíthatatlanul siklik a lejtőn a tűhegynyi tintafolt felé.

– Segíts! – sikolt fel. – Edgar! – Belevájja körmeit a végtelen semmibe.

Óvatosan megvetem az egyik lábam, mielőtt közelebb araszolnék. Rettegek, hogy én is bármelyik pillanatban lecsúszhatok. Itt semmi nem jelzi előre az álnok lejtőket. Sikerül közelebb kerülnöm és kinyújtanom felé a kezem.

– Szerafima! – kiáltom. – Kapaszkodj belém!

Felém nyúl, ujjai átsiklanak a kezemen – ennyi elég is ahhoz, hogy előrebukjak. Szerafimát, aki előttem

bucskázik, már be is szippantja a fekete örvény. Kinyújtom a kezem, hogy fogást találjak, s közben rádöbbenek, hogy a kavargó örvény egy C betű, körötte karikával.

Belehullok egyenesen a szerzői jogot jelző ©-be.

A hátamon landolok, köröttem a legkülönfélébb tárgyak dombjaival.

Vannak itt varázsitalos üvegcsék, kardok és vértek. Egy leopárd aranyszobra, zöld smaragdszemekkel. Egy babahordozó, egy rablánc és egy halom matrac; egy üvegcipellő, egy csodalámpa és egy piros köpeny. Egy rokka kereke meg egy óriáspaszuly, aminek a tetejét sem látni. Halmokban hevernek az aranypénzek és kincses térképek; sorsukra hagyott biciklik és félig felfújt léggömbök, köztük fekete boszorkánykalpaggal. Az egyik falon mérföldnyi hosszú könyvespolc húzódik, tele bekötött kéziratokkal, felettük kis réztáblával: ALTERNATÍV BEFEJEZÉSEK. Kihúzok egyet, és beleolvasok az utolsó oldalba:

> Naspolya és Matilda királynő boldogan
> – és szeretetben – élt, amíg meg nem halt.

– Hű – fújom ki a levegőt, miközben a fejem forgatom.

– Edgar? – Szerafima hangja egy halom kalózkincs mögül sejlik elő. Félrehúzok az útból egy drágakövekkel teli ládát, hogy kiszabadítsam az összegabalyodott

igazgyöngy láncok közül. – Mi ez a hely?

– Szaknyelven húsvéti tojásnak hívják. A videojátékokban a programozók néha elrejtenek bennfentes poénokat és üzeneteket, amiket a játékosok megtalálhatnak. Innen érhetők el a titkos szintek és rövidítések. – Ámuldozva forgok körbe-körbe. – Szerintem ez egy kapu a mamám képzeletéhez. Itt van az összes sztori, amit elolvasott, mielőtt megalkotta ezt. Az összes fordulat, amit végül nem írt meg.

Tudom, ha megpróbálnám átrágni magam ezen az egészen, sosem érnék a végére. Ez a kincseskamra, bárhol is legyen a könyvben, éppoly végtelen, mint a mamám képzelete.

Szerafima egy szőrmebundáért nyúl, hogy felvegye.

Amint ez megtörténik, a kámzsa ráfeszül a nyakára, és két sárga szem izzik fel a bunda fején.

– Vedd le! – Próbálom lerángatni róla, de a bunda egyre szorosabban öleli magához. Végül hátrabukunk, hogy elterüljünk egymáson, és Szerafima térde beleálljon a mellkasomba. – Ne nyúlj semmihez! – figyelmeztetem. – Nem tudjuk, mik ezek, se azt, hogy mit tesznek a mesével, ha megbolygatjuk őket.

Csalódottan ráncolja a homlokát, ahogy összegabalyodott alsószoknyáival leszáll rólam.

Talpra vergődök, s ekkor észreveszem a festményt.

A király aranykoronát és hermelinnel bélelt bársonypalástot visel. Egyik kezében országalmát fog, míg a másikkal egy kisbabát dajkál.

Ismerem ezt a képet, csak legutoljára a mamám íróasztalán láttam. A férfi ott nem koronát viselt, hanem baseballsapkát. Királyi palást helyett Boston Red Sox-póló és farmer volt rajta, és országalmát sem tartott a kezében, csak egy baseball-labdát. A másik kezével pedig engem dajkált.

Nem tudok elszakadni apám arcától; talán ezért nem veszem észre, ahogy Szerafima egy újabb halom csetresz felé indul.

– Ó, milyen szép! – választ ki egy fedeles dobozkát, melynek tetejére ezüst betűkkel a Szíved Vágya szavakat írták.

Amikor felpattintja a fedelet, a dobozka tartalma

rózsaszín szájfénynek bizonyul.

– Ne, Szerafima! – ripakodok rá, de már késő. Belemártja ujját a rózsaszín kencébe, azzal az ajkához érinti.

Ekkor rángani kezd. Ahogy ajkai szétválnak, füst tör fel a torkából, hogy hat betűvé álljon össze:

FROCLI.

A füst örvényleni kezd, tetőtől talpig elborítja és magába burkolja. A nevét sikoltom és előrevetem magam, hogy kiszabadítsam.

Amint a minket körülvevő füst oszlani kezd, lemászom róla.

– Nincs semmi bajod? – kérdezem, azután leesik az állam.

Kék hajú, piercinges, katonai bakancsot viselő lány néz fel rám.

– Te meg ki az ördög vagy? – hördülök fel.

MÁSODIK RÉSZ

Hiszel a végzetben, Olvasó?

Hiszel abban, hogy valahol valaki előre eltervezett mindent? Hogy a sorsunk meg van írva a csillagokban? Hogy az életünk rögzített pályán halad?

Ha ez igaz, akár úgy is tekinthetünk magunkra, mint szereplőkre… az életünk pedig nem más, mint mese.

Persze abban is hihetsz, hogy vakon vágunk neki a jövőnknek, kalandról kalandra sodródunk, és lépteinket nem egy forgatókönyv irányítja, csupán a puszta véletlen.

De bármilyen ötletszerűnek és véletlennek tűnjék minden, az író talán pontosan ezt a hatást akarta elérni.

DELILA

AMINT JULES ELTŰNIK, hirtelen széllökés támad, ami megrázkódtatja a fiókos szekrényt, fellebbenti a lepedőt és leszaggatja a posztereket a falról. Valami az arcomba repül, mielőtt a földre pottyan. Érte nyúlok: egy ékköves tiara az. A következő pillanatban pedig, a padlón szétterülő tüll, selyem és szőke hajzuhatag kíséretében, megjelenik Szerafima.

Megragadom a vállát, és rázni kezdem.

– Mit csináltál a barátommal?

Elkerekedett szemmel néz rám.

– Én… én… nem tudom. Csak feltettem egy kis

szájfényt, azután hirtelen itt találtam magam. – Ahogy a tekintete átsiklik rólam Froclira, könnyekben tör ki. – Olyan rettenetes volt! Nélküled semmi nem működött. Még a szolgák is elhagyták a palotát. Senki sem gondoskodott rólam! – Hangja zavart suttogásba fullad. – Nekem kellett kifésülnöm a hajam…

Frocli válasz gyanánt felnyüszít, mire Szerafima bólint.

– Kedves, hogy ezt mondod, de tudom, hogy nem nézek ki olyan makulátlanul, mint szoktam.

– Várjunk csak – lép előre Olivér. – Te érted, amit mond?

Szerafima Olivér karjába veti magát, mire Froclival együtt mindketten ledermedünk.

– Oli! – kiált fel. – Hát te is itt vagy? Ez életem legszebb meglepetése! – Tapsikolva néz végig rajtunk. – Annyira hálás vagyok, hogy ezt összehoztátok. Nem is sejtettem. Még csak nincs is szülinapom… – Sugárzóan elmosolyodik. – Sose akarnék különb ajándékot!

– Ez minden, csak nem szülinapi parti – közli vele szárazon Olivér.

Frocli vakkant, mire Szerafima elpirul.

– Azt mondta, egy nappal sem tűnök idősebbnek tizenhatnál – fordít.

– Hogy tudsz vele beszélni?

– Jaj, Oli, mit hittél, mit csinálnak a királykisasszonyok a szabadidejükben? Egy toronyban élek! Négy évig egy sirály volt a legjobb barátom. Folyékonyan beszélek

állatul. Leszámítva a halakat. Azok folyton motyognak. – Felém fordul. – Engednél egy kis fürdővizet, szolgáló? Kimerítő út áll mögöttem.

– Nem, Szerafima. Ő Delila.

– Ó, értem! – Elmosolyodik. – Engednél egy kis fürdővizet, Delila? Kimerítő út áll mögöttem.

Karba teszem a kezem.

– Azt már nem. Nem vagyok a rabszolgád.

Frocli kiüget a szobából, s egy pillanattal később hallom, ahogyan csobogni kezd a víz a fürdőben. Farkát csóválva tér vissza.

– Hálás köszönetem, Frocli. – Felvont szemöldökkel fordul Olivérhez. – Jobban is betaníthatnád a személyzetet, Olivér…

Kiviharzik a szobából.

– Delila! – hallom. – Segíts levetkőznöm.

Dühödt pillantást vetek Olivérre.

– Kérlek – fogja könyörgőre. – Csak most az egyszer.

Követem Szerafimát a fürdőbe. Széttárt karokkal áll előttem. Fogcsikorgatva oldom meg a ruháját.

– Így már jó?

Szerafima megköszörüli a torkát. Nem visel mást, csak vékony alsóinget, de láthatóan ez is túl nehéz ahhoz, hogy egyedül vesse le. Ahogy kibújtatom belőle, anyaszült meztelenül pördül meg.

– Olyan kedves vagy! – Mielőtt elhátrálhatnék, átfon a karjával, hogy hálásan megöleljen.

Tényleg más sem hiányzott, csak hogy megtudjam: a barátom exe ruhátlanul is éppoly tökéletes, mint a csinos pofija alapján várnánk.

Magára hagyom Szerafimát a fürdőben (őt ismerve, remélhetően belefullad a kádba), és visszatérek a szobámba. Olivér mostanra előkeríti a mesekönyvet, ami az eltűnése előtti pillanatban Jules kezéből röppent ki. Az oldalak máris nyitva.

– Nem értem – hallom Olivért. – Mi az, hogy eltűntek?

Átkémlelek a válla felett, hogy lássam, amint Orbánc a fejét rázza.

– Mindenfelé kerestük őket. A tündérek és Fuszekli tűvé tettek minden oldalt, minden egyes margót, de sehol sem találkoztak velük.

– Mintha olyan hosszú könyv lenne – kotyogok közbe. – De tényleg, mennyire lehet nehéz megtalálni egy kék hajú punkot egy tündérmesében?

– Naspolya megfestette az ELTŰNT-plakátokat, a sellők búvár mentőcsapatba szerveződtek. Amint találunk valamit, ígérem, hogy ti tudjátok meg elsőnek.

– Mégis hogyan? – nyög fel Olivér elkeseredetten. – A varázsvászon szétszakadt.

– Az igaz – ismeri el Orbánc.

– Majd rendszeresen rátok nézünk – vetem fel.

Frocli felvonít.

– Mihez kezdesz Szerafimával? – fordít Orbánc.

Olivér összeráncolja a homlokát.

– Tényleg én vagyok az egyetlen, aki nem beszél kutyául?

– Csak próbáld elejét venni, hogy bajba kerüljön – folytatja Orbánc, mielőtt elvigyorodik. – Ebben azért nagy gyakorlatod van, nem igaz, Oli?

Olivér óvatosan becsukja a könyvet, míg Frocli az ajtót kaparássza, hogy kiengedjük. Nyilván őrt akar állni a fürdőszoba előtt.

– Ez nem fog menni, Olivér – rázom a fejem. – Nem lehet, hogy egy fura lány csak úgy felbukkanjon a szobámban, és a hangsúly a furán van. Mellesleg, mi a csudát mondunk Jules mamájának?

Olivér Jules telefonjáért nyúl, ami éppen töltődik.

– Miért ne szólhatna neki Jules? – teszi fel a kérdést. – Csak csináld, amit te is szoktál.

– Briliáns ötlet. – Kikapom kezéből a telefont, hogy ráírjak Jules mamájára.

Maradhatok Delilánál egész hétvégén?

Visszafojtott lélegzettel várom a választ. Egy perccel később meghallom a hangot.

Megcsináltad a házit?

JA, gépelem. J

NE MARADJATOK FENT SOKÁIG!

– Oké – bólint Olivér. – Egy gonddal kevesebb.

– Átmenetileg. Két napig jók vagyunk, de ha Jules azután se tér vissza?

– Visszatér – biztosít róla.

– Hát Szerafima? Hogyan magyarázom meg a mamámnak, hogy Jules és egy zakkant királykisasszony helyet cserélt egymással?

Hirtelen támad egy ötletem. Nem lesz egyszerű, de talán beadhatom a mamámnak – és mindenki másnak –, hogy Szerafima külföldi cserediák. Ez talán megmagyarázná, miért nincs fogalma semmiről, beleértve az amerikai életforma legelemibb dolgait.

Olivérhez fordulok.

– Majd mindenkinek azt mondjuk, hogy máshonnan való.

– Honnan?

Elgondolkodom. Melyik az a nyelv, amit az emberek a legkevésbé ismernek? Még csak az hiányozna, hogy valaki megpróbáljon kommunikálni Szerafimával az állítólagos anyanyelvén.

– Izlandról – döntöm el.

Olivér bólint.

– Tényleg úgy hangzik, mintha lenne ilyen.

– Mert van.

A folyosóról ugatás hallatszik, majd:

– Hahó, Delila! Várom a törülközőmet!

Olivérre sandítok.

– Én ezt nem csinálom. Egyszerűen nem vagyok hajlandó.

Beharapja az alsó ajkát.

– Értem. Persze én is segíthetek…

Olyan erővel lököm hátra, hogy megtántorodik.

– Ne is álmodj róla! – Már a küszöbről fordulok vissza. – Jobban teszi, ha hétfőre eltűnik.

* * *

Miután Olivér éjszakára hazamegy, és a mamám még mindig dr. Ducharme társaságát élvezi, nyerek egy kis időt, hogy csiszolgassak a sztorin, amivel majd bemutatom Szerafimát. Addig is hagyom, hogy Szerafima az alsóingére vegye a fürdőköpenyem. Abban a kiváltságban részesülök, hogy százszor is kifésülhetem a haját, miután meggyőzöm róla, hogy a hajkefém 100 százalék vadkanszőr, amilyet a toronyban használt, nem pedig egy 99 centes tucatáru a sarki drogériából.

– Rendben – sóhajtok fel. – Most már ideje ágyba bújni. – Felemelem Jules hálózsákját és odanyújtom neki, de áthullik a karjai közt. Sóhajtva terítem ki, merőlegesen az ágyammal. – Tessék – intek a hevenyészett ágy felé.

Szerafima megemeli a fürdőköpenyem szegélyét, s oly kecsesen lép a hálózsákra, mintha vörös szőnyeg lenne. Úgy is libben rajta végig, hogy utána habozás nélkül bevesse magát az ágyamba.

– Mennyeien puha – húzza fel állig a takarómat.

– Mennyeien – motyogom. Épp időben helyezkedek el a hálózsákban, hogy Frocli ugródeszkának használva fellendülhessen az ágyamra, Szerafima mellé.

– Próbáld kialudni magad – mormolom.

– Ó, én mindig jól alszom – biztosít róla Szerafima. – Ez a szépség elengedhetetlen feltétele. Te is aludj jól! – Vet rám egy pillantást. – Úgy látom, rád fér.

Frocli ásítva dörgölőzik a lábához.

– Annyira édes vagy – felel neki Szerafima –, de biztosan lehetnék sokkal szebb is, ha igyekeznék.

Újabb nyüszítő hang, majd egy halk vakkantás. Szerafima kuncogni kezd.

– Persze, hogy emlékszem. Rávetted a tündéreket, hogy írják fel a nevemet az égre, Matilda királynő pedig megsütötte a kedvenc almás pitémet, de nem árultad el neki, hogy Naspolya gyümölcsöséből loptad hozzá az almát. – Kinyújtja a kezét, hogy szórakozottan megpaskolja Frocli fejét. – S amikor keksszel készültem a születésnapodra, de szénné égettem az egészet, és te mégis megetted, mert nem akartad, hogy rosszul érezzem magam emiatt?

Frocli feljebb mászik az ágyban, hogy közel kerüljön Szerafimához és megnyalja az arcát. Szerafima egészen belepirul.

– Mindig is olyan jó voltál hozzám, Frocli – suttogja. – Hogy nem vettem észre, mielőtt eltűntél?

Frocli halkan nyüszít, mire megcsóválja a fejét.

– Sosem törődtem a kinézeteddel, mert mindig is tudtam. Te voltál az, aki az ágyamhoz hoztad a papucsomat, aki elkészítette a reggelimet, aki rendet

tartott a szekrényemben és kimosta az ágyneműmet. S ha kutya vagy? Na és? Melletted akkor is igazi királykisasszonynak érzem magam.

Talán nem kellene hallgatóznom, de nem tudom megállni somolygás nélkül. Úgy beszélnek, mint mi Olivérrel, amikor még egy könyv választott el minket egymástól, és a takaró alatt órák hosszat sugdolóztunk. Bárki számára úgy tűnhetett, mintha magamban beszélnék, csak mi tudtuk az igazat.

Arra alszom el, hogy Frocli teljes elégedettséggel és hamisítatlan boldogsággal csóválja a farkát.

* * *

A nap alig hagyta még el a horizontot, amikor egy fülsiketítő szopránra ébredek:

– Köszöntelek, tündöklő reggel… Mesés nap ez a mai… Daloljatok ti is… Erdők kismadarai!

Résnyire nyitott szememmel Szerafimát látom, ahogy táncol – igen, táncol! – a szobámban.

– Mi a frászt csinálsz? Hajnali fél hét van, ráadásul vasárnap!

– Ó, szép reggelt, jobbágy! Csak köszöntöm az új napot! – Az ablakhoz reppen, és az üvegre préseli a tenyerét. – Mily gyönyörű a reggel!

Fejemre húzom a párnát.

– Még éjszaka van. Feküdj vissza, Szerafima. Majd úgy

négy óra múlva csináld ezt.

– Nincs igazad. Egy igazi királykisasszony a nappal kel… – Szerafima leül az íróasztalomhoz, hogy ott folytassa a trillázást. Nem lehetetlen, hogy ez a legbosszantóbb hang a világon.

– Mi. A. Nyavalyát. Művelsz?

– Ha nem melegítek be rendesen, hogyan várhatod, hogy egész nap énekeljek?

– Nem várom, hogy egész nap énekelj! – csattanok fel.

Amint felemelem a hangom, Frocli megmorog. Szerafima bólint.

– Tudom. Hihetetlenül harsány.

– Még én vagyok harsány… – mormolom.

Felemeli kezét, hogy szétterítse vállán ezüstszőke hajának tömött függönyét.

– Azt gondoltam, szeretnék egy copfot, szépen összefonva, esetleg néhány mezei virággal.

Kikászálódok a hálózsákból, hogy marokra kapjam a haját.

– Megteszi a lófarok is.

– Ez teljességgel elfogadhatatlan – méltatlankodik Szerafima. – Meg is mondom Olivérnek, mennyire alkalmatlan vagy házicselédnek. Lófarok? Az istállóban lenne a helyed!

Ennyi. Nekirontok, talán fel is képelném, ha Frocli nem marná el időben a pólómat, hogy visszarántson.

Szerafima ezalatt sarkig tárja az ablakot, és derékig

kihajol.

– Köszöntelek, tündöklő reggel… Mesés nap ez a…

Rácsapom az ablakot.

– Nem! Te talán toronyban nőttél fel, de nekünk, jobbágyoknak vannak szomszédaink! – Felsóhajtok. – Inkább öltözz fel.

Frocli riadtan kapja fel a fejét. Összenézek Szerafimával, azután elkapom a nyakörvét és kirángatom az ajtón túlra, hogy a folyosón várjon. Kihúzom a fiókot, hogy elővegyek egy melltartót és egy bugyit.

– Próbáld fel ezeket – javaslom.

Szerafima kérdő tekintettel néz, azután a melltartóért nyúl, felhúzza a kontyára, majd összecsomózza az álla alatt, mint a főkötőt.

– Nem egészen. – Lerángatom a fejéről, és a saját pólómhoz szorítom, hogy lássa, mire gondolok. – Vedd le az inged, és ezt húzd fel oda.

Ezúttal teszi, amit mondok. Majd mosolyogva felém pördül. Szinte kibuggyan a melltartómból.

Felsóhajtok.

– Naná, hogy a didkód is nagyobb, mint az enyém.

Felásom a szekrényemet a legnagyobb pulcsim után, amit még kövér koromban hordtam.

– Inkább vedd le a melltartót, és húzd fel ezt. És menet közben majd tedd karba a kezed.

Ezután skype-olok Olivérnek, hátha felébred a jelzésre. Kialvatlan szemmel, kócos fejjel jelenik meg a képernyőn.

– Miért vagy ébren? – nyög fel.

– Mert Világszép Királykisasszony imád korán kelni. Ha átjössz, összeütök valami reggelit.

Szerafima hirtelen a laptopom fölé hajol, hogy a kijelzőhöz préselje tenyerét.

– Olivér! – hördül fel. – Olyan lapos vagy!

– Csak siess – könyörgök. – Oké?

Szerafima először nem hajlandó elhagyni a szobámat, mert képtelen elhinni, hogy a leggings alkalmas viselet egy hölgy számára. Végül az étel ígéretével tudom lecsalni a földszintre. Hétre elkészülök az omlettel, palacsintával, sült szalonnával és zabkásával, amit szép sorban be is fal. Tényleg tök üres lehet belül.

A mamám a vasárnapi öltözékében lép a konyhába: flanelblúzban és pizsamaalsóban.

– Milyen korai vagy – lepődik meg. Azután észreveszi Szerafimát. – Azt hittem, Jules alszik nálunk.

– Ja, nem. Emlékszel? Már meséltem neked Szerafimáról – hazudok folyékonyan. – Ő az a cserediák, aki néhány napig nálunk fog aludni. A múlt héten beszéltünk róla, mielőtt elmentél Greggel abba az étterembe. Nem hiszem el, hogy rám már oda se figyelsz!

– Nem… persze, már emlékszem – hebegi a mamám. – Csak elfelejtettem, hogy ezen a héten lesz. – Mosolyogva fordul Szerafimához. – Honnét… jössz… kedvesem? – artikulál lassan és hangosan.

– Izlandi, anya, nem süket.

Szerafima odafordul felé.

– Ő a fogadós?

– Fogadós… háztartásbeli… izlandiul szinte ugyanazt jelenti – hadarok.

Szerafima kinyújtja a kezét.

– Örömömre szolgál, hogy megismerhetem – közli ünnepélyesen.

A mamám elneveti magát.

– Hát még nekem. Üdv Amerikában! – Meglátja Froclit, aki összekucorodva fekszik Szerafima előtt, és a lábán pihenteti az orrát. – Hapci! Eredj onnan!

– Nincs semmi baj – nyugtatja meg Szerafima. – Froclival régi jó barátok vagyunk.

– Ez őrület – szúrom közbe. – Úgy látszik, Izlandon minden kutyát Froclinak hívnak. Az ember azt hinné, hogy totál zavaró, de így legalább senki se téveszti el.

– Meddig maradsz nálunk, Szerafima? – kérdezi a mamám.

– Nos, először vissza kell jutnom a könyvbe…

– … mármint a könyvelésre a suliban – igazítom ki. – Ott intézik a repjegyét. – Felállítom Szerafimát a helyéről. – Előtte még elugrunk plázázni. Vesz néhány emléktárgyat, meg ilyesmi.

Amint kimondom, belém villan, milyen remek ötlet. Szerafima nem lóghat örökké a túlméretezett Nantucket pulcsimban, azt pedig egyelőre nem tudjuk, meddig marad itt. Ha el akarom kerülni a kínos kérdéseket,

legalább arról gondoskodnunk kell, hogy úgy nézzen ki, mint aki idetartozik.

A mamám tölt magának egy bögre kávét, mielőtt leül Szerafimával szemközt.

– Mindig is el akartam utazni Izlandra. Úgy hallom, gyönyörű. Milyen érzés ott felnőni?

– Hát, egyedül élek egy tengerre néző toronyban – sóhajt fel Szerafima –, de legalább mindent látni: a kalózokat, a sárkányokat, a sellőket…

A csengő ment meg a küszöbön álló katasztrófától. A mamám ajtót nyit, és Olivér széltől kipirult arccal belép.

– Helló, Mrs. McPhee – köszön. – Hadd mondjam meg, hogy minden nappal egyre fiatalabbnak tűnik.

A mamám – a mamám! – elpirul.

– Hol teremnek az ilyen fiúk, Lila? – csóválja a fejét, ahogy kávésbögrével a kezében visszavonul az emeletre.

– Kösz – csókolom arcon Olivért. – Megmentettél egy kínos magyarázkodástól. Már épp készültem azt hazudni, hogy Izlandon forgatták a Trónok harcát.

– Mintha nálatok nem háborúznának a királyok…

– Oké, lapozzunk. Derítsük ki, mit lett Julesszal!

* * *

Amint kinyitom a könyvet, nagy megkönnyebbülésemre Edgart látom Örökkön-örökké Part kellős közepén. Mellette pedig ott áll Jules.

Legalábbis, remélem, hogy Jules az.

Mert egyáltalán nem úgy fest, mint a legjobb barátnőm. Először is, báli ruha van rajta. Még a védjegyévé vált Martens bakancsot is lecserélte egy balett-topogóra – Jules, aki azt mondja, hogy a balett csak ürügy az étkezési rendellenességekre. Kék hajában egy ezüst tincset is látok.

– Jules? – hebegem.

– Oké – mutat fel Olivérre. – Most már tényleg hiszek neked.

Szerafima toporzékolni kezd apró lábain.

– Az ott az én ruhám!

– Vegyél vissza, hugi – mordul rá Jules. – Az meg ott az én barátnőm.

Orbánc lép elő.

– Edgar elmondta, merre járt. Szerintem te is érdekesnek fogod találni.

Edgar felnéz ránk.

– Szerafima elvitt az impresszumba, hogy kicsit elmeneküljek a világ zajától.

– Én még sosem jártam az impresszumban – vallja be Olivér.

– Lehet, de most nem ez a lényeg. Míg ott voltunk, történt valami. – Habozni kezd. – Van egy kapu. Szerafimával belepottyantunk, s az alapján, amit láttam, egy titkos helyre vezet. Leginkább óriási ötletraktárra emlékeztet. Ott vannak a gondolatok, a képek és a

szereplők, akik megfordultak a mamám fejében, de végül nem kerültek be a könyvbe.

A mamám fejében. Olivérrel sietve összenézünk, ahogy eszünkbe jut Jessamyn.

Olivér megköszörüli a torkát.

– Van valami, amit el kell mondanom, Edgar. A mamád… szóval, elesett. Be kellett mennie a kórházba.

Edgarnak leesik az álla.

– De már rendben van? Mi történt?

– Elájult. Azt mondta, elfelejtett enni. Most már sokkal jobban van.

Ennyivel nem tudom megnyugtatni Edgart. Járkálgatni kezd.

– Oda kell mennem. Látnom kell, hogy nincs semmi baja.

Viszont ha Edgar kijön, akkor Olivérnek vissza kell mennie. Valahol mélyen tudtam, hogy Edgar látni akarja majd a mamáját, csak arra nem gondoltam, hogy ezáltal én mit veszíthetek.

Ahogy rám néz, tudom, hogy Olivérnek ugyanez jár a fejében.

– Talán van más módja is. – Szerafimához fordul. – Igaz, hogy azon a kapun át jöttél?

Megrázza a fejét.

– Én csak sminkeltem.

Felhúzom a szemöldököm.

– Edgar?

– Tényleg csak sminkelt, de egy olyan szájfényt használt, amit Szíved Vágyának hívnak. Biztos Olivér után epekedett, ezért került oda.

Szerafimára nézek, aki Froclira néz. Nem Olivér az, aki után epekedett.

– Ez még nem magyarázat Julesra – mutatok rá.

– De igen – állítja Olivér. – Hapci ugyanúgy cserélt helyet Froclival, ahogy én Edgarral. Egy szereplő csak akkor szabadulhat ki a könyvből, ha egy hasonló valaki átveszi a helyét.

Pontosan emiatt fogom őt elveszíteni.

De még ha Olivér és Edgar hasonlít is egymásra, Szerafima és Jules nem különbözhetne jobban. Vetek egy pillantást az ezüstös tincsre Jules hajában. Ha a helyettes nem hasonlít eléggé, a könyv maga gondoskodik róla, hogy jobban passzoljon?

– Miért nem fogtad a Szíved Vágyát, és kívántad vissza Szerafimát?

– Gondolod, hogy nem próbáltam? – csattan fel Edgar. – Azóta tucatszor voltam az impresszumban, de nincs már ott az örvény, ami beszippantott. Nem tudom, mitől nyílt meg.

Olivér a homlokát ráncolja.

– Vagyis senki se ki, se be.

– Ez most nem játszik – jelenti ki Edgar. – Muszáj hazajutnom. Logikus, hogy ha egy kapu van, akkor lehet több is. – Ahogy Jules kezéért nyúl, látom leesni barátnőm

állát. – Meg fogjuk találni.

* * *

Szerafima a pláza csarnokában áll, maga előtt összefont karral és óriásira nyílt szemmel.

– Soha életemben nem láttam ehhez foghatót! – Mielőtt Olivérrel megállíthatnánk, eliramodik a főfolyosón, és úgy pattog ide-oda a kirakatok között, mint a flippergolyó. Menet közben integet a kirakati bábuknak, majd üdvözült mosollyal fogadja, amikor a drogéria eladója felajánl neki egy spriccet a legújabb parfümből. Azután végigméri.

– A hajamat is kifésülheted – engedi meg neki.

– Van egy fodrászat a másodikon – feleli készségesen az eladó, mielőtt belekarolok Szerafimába, hogy elrángassam.

– Gyere, te királylány – mormolom.

A kölykök kétféleképpen reagálnak a plázára. Vannak, akik elzárkóznak a rengeteg inger elől, mint Olivér. Amikor először hoztam ide, és egy pillanatra hátat fordítottam, lekuporodott a pad mögé, ahol egy idősebb férfi békésen hortyogott. Más kölykök mintha Disney Worldben lennének – egyenest az ajándékautomatákhoz rohannak, és huszonötcentesért könyörögnek.

Szerafima az utóbbiak közé tartozik.

– Na, mi legyen először? – tudakolja Olivér.

– Victoria Titka.

– Bennem bízhatsz – bólint komolyan. – Nem mondom el senkinek.

– Igazából az egy üzlet… – Körülnézek, mire kiderül, hogy Szerafima már elkóborolt. A kavargó tömegben kiszúrom felvillanó ezüstszőke haját. – Erre – indulok utána.

Megkerüljük a sarkot. Szerafimát a műanyag vár tetején találjuk, ami a kis játszótéren áll. Görcsösen kapaszkodik a toronyba, ahonnan alig győzi távol tartani a kölyköket.

– Vissza, manók! – kiáltja. – Ez az én birodalmam!

– Szent ég! – nyögök fel.

Előrelépek, de Olivér megállít.

– Intézem. – Fél térdre ereszkedik, és kezét a szívére teszi.

– Királykisasszony, ó királykisasszony! – kiáltja. – Jöjj elő a tornyodból!

Szerafima megrebegteti a pilláit.

– Jövök, ó, nemes lovag! Egész életemben csak rád vártam!

A játszótér köré gyűlt anyukák, akik Szerafima viharos belépője után védelmezően karolták át porontyaikat, tapsolni kezdenek – eleinte óvakodva, majd egyre lelkesebben. Szerafima lelép a műanyag várról, s ahogy elfogadja Olivér kinyújtott kezét, kecsesen pukedlizik közönsége előtt. Míg a távolban ki nem szúr valamit.

– Ó, nézzétek! – kiált fel, azzal el is szalad.

Most az ételudvart veszi célba, ide tör utat a tömegen át. Próbáljuk üldözőbe venni, de hátráltat minket a sok száz vásárló, a rengeteg kocsi és szatyor.

– Delila! – hallom Olivért. – Miért követnek minket?

Visszanézek a vállam felett, hogy meglássak egy fehér köténytt és a fején napellenzőt viselő nőt, aki utánunk lohol.

– Nem tudom. – Végre bemérjük a prédát, aki épp a Tiffany and Co. ablakán kémlel be. – Szerafima!

Megpördül, karján egy egész tálca kung pao csirkefalattal. A mögöttünk loholó nő csikorogva fékez, míg én sűrű bocsánatkérés közepette visszaadom a tálcáját. A nő fejét rázva távozik, miközben mindenfélét motyog maga elé.

– Azt akarom – mutat Szerafima egy csillogó gyémánt tiarára.

Muszáj nevetnem.

– Ezt még te sem engedheted meg magadnak, felségesség.

Olivérrel magunk közé ékeljük Szerafimát – mint egy kiskölyköt vagy egy pszichiátriai beteget –, hogy a fehérneműüzlet felé tereljük. Alig lépünk be a Victoria's Secretbe, Olivér elereszti Szerafimát, hogy szégyenlősen eltakarja a szemét.

– Szentséges ég, Delila! – hördül fel. – Ez nem illendő!

Az üzlet elé állított padhoz vezetem. Ebben a

purgatóriumban senyvednek az elcsigázott apukák, barátok és férjek, míg a másik felük kisoppingolja magát.

– Kérlek, ne kószálj el! – esdeklek. – Elég egy miatt aggódni.

Szerafimával belépünk. Egyenesen átvágok az angyalszárnyakon, csipkés harisnyakötőkön és szexi szobalányjelmezeken, a hátul eldugott alkalmasabb alsóneműk felé. Míg én az akciós részlegen böngészek és próbálom megtippelni a mellbőségét, Szerafima asztaltól asztalig repked, hogy belefúrja kezeit a szivárvány minden színében pompázó szaténekbe. Ahogy körbetáncikál, magasba emel egy fehér csipkével szegett rózsaszín fűzőt.

– Hát nem tökéletes? – lelkendezik.

Kikapom a kezéből.

– Először is, száz dodó. Másodszor, ha fűző kell, használd azt, amit magaddal hoztál. – Felmutatok egy pamut melltartót. – Most erre van szükséged.

Szerafima összeráncolja a homlokát.

– Nekem ez tetszik – húzza elő a világ legkevésbé praktikus melltartóját. Világító rózsaszín, alul tüllfodrokkal, ráadásul teletűzdelték csillogó ékkövekkel, melyek egyik oldalt V, a másikon S betűt rajzolnak ki.

Kitépem a kezéből.

– Nem – rázom a fejem. – Nem és nem. – Bevonszolom a próbafülkébe, rázárom az ajtót, és feldobom rá a pamut melltartót. – Próbáld fel.

Egy pillanattal később kinyílik az ajtó. Szerafima ott áll egy szál fehér melltartóban – és egy sugárzó mosolyban.

– Olyan felszabadító! – kiáltja. – Nézd, milyen könnyedén mozgok. – Kicsavarja a törzsét, megcsinálja a hidat, azután újra egyenesbe lendül.

– Örülök, hogy bejön. Most már vesd le, hogy ki tudjam fizetni…

Ehelyett elviharzik mellettem, hogy körbeszaladjon a többi próbafülkén.

– Hát nem fantasztikus? – kérdezgeti a többi vásárlótól, miközben lázasan mutogat a melleire.

Némelyik vásárló bólint, a legtöbben mégis úgy tesznek, mintha ott se lenne. Kézen fogom, mielőtt még kiszökhetne a próbafülkék közül, hogy az egész üzletnek eldicsekedjen a dekoltázsával.

Kisebb harc árán meggyőzöm arról, hogy vegye vissza a pulcsimat, bár ehhez be kell ígérnem neki egy új ruhát is. Miután összeszedjük Olivért, a Gap felé vesszük az irányt, hogy keressünk egy jó pólót.

– Ó, ez tökéletes! – kiált fel Szerafima, azzal elrohan az üzlet távoli végébe, hogy lekapjon a fogasról egy kezeslábas pizsamát. Csak mert a derékrészen rávarrtak egy ezüstösen csillogó tütüt.

– Ez bébiméret. A lábadra is kicsi lenne. – Átsietek a felnőtt részlegre és keresek valamit, ami oltja Szerafima csillogás iránti szomját: egy rózsaszín pólót, az elején flitterekből kirakott csillaggal. – Nézd csak, Szerafima!

Csillog!

Tizenöt perccel később elhagyjuk az üzletet. Szerafima az új pólóját viseli, plusz egy farmert, ami csaknem a vádlijáig ér, és hozzá lapos talpú balettcipőt. Minden ötödik lépésnél leguggol, vagy széles terpeszben hátrafordul, hogy megcsodálja a hátsóját.

– Ki uralkodik ebben a plázában? – kérdezgeti. – Szívesen találkoznék vele és gratulálnék ahhoz, hogy feltalálta ezt a nadrágot.

– Nem hinném, hogy lenne rá idő – mormolom –, de majd továbbítom neki az üzenetet.

Olivér közelebb hajol hozzám.

– Te ismered?

Szerafima hirtelen kikapja kezemből a szatyrot, amiben a régi ruháit cipelem, és odarohan egy csupasz mellkasú kirakati bábuhoz, amelyik az Abercrombie előtt áll.

– Kedves uram – fekteti kezét gyengéden a mellkasára –, sajnálattal látom tragikus balsorsát, mely meggátolja abban, hogy illő öltözéket viseljen. Kérem, fogadja el tőlem ezt a kis adományt abban a reményben, hogy az ügyei nemsokára jobbra fordulnak. – Felvillant egy tündöklő mosolyt, ahogy a bábu karjára fekteti a pulóverem.

Abban a pillanatban rettenetesen hiányzik Jules.

* * *

Három órával később sikerül megértetnem Szerafimával, hogy a Burger King miért nem lakik palotában, és abba is beletörődik, hogy Body Shopban sem vehet magának új szolgálót. Végül kimerülten engedélyezem, hogy elfogyasszunk egy kávét az ételudvarban. Szerafima nyomban lesápad.

– Arra fel kell készülnöm!

Olivér vet rá egy pillantást.

– Szép vagy így is – közli színtelen hangon, hogy tudjam: már kismilliószor kellett ugyanezt mondania.

– De hát az udvarban az ember nem mutatkozhat rendetlenül!

– Azért ez nem olyan, mint egy királyi udvar – sóhajtok fel.

Amikor Szerafima hangot ad csalódottságának, engedem, hogy ő válasszon kaját. Ezt sajnos úgy értelmezi, hogy jogában áll mindenhol rendelni, ahol csak ételt árulnak. Elnézem, ahogy az asztalunkhoz közeledik tálcájával, ami halrudacskáktól, pizzától, waffeltől, édes-savanyú csirkétől, sült krumplitól, Big Mactől és csokiturmixtól roskadozik.

– Királykisasszonyhoz képest annyit eszik, mint egy kamionsofőr – jegyzem meg.

Szerafima kecsesen leül az asztalunkhoz, és elsőnek kiválaszt egy hot dogot, amit hüvelyk- és mutatóujja közé csippent, azután rágcsálni kezdi, mint egy hörcsög.

Megbököm Olivér vállát, és vigyorogva nézek fel rá.

– Na, milyen érzés, hogy hivatalosan is túl vagy minden srác legszörnyűbb rémálmán: az első vásárlós napon a barátnővel?

Vet egy pillantást Szerafimára, és összeborzad, amint az az ajkai közé tol egy komplett halrudacskát.

– Szigorúan véve nem a barátnőm. – A kezemért nyúl, hogy megszorongassa. – Amúgy tényleg nem értem, miért panaszkodnak mások. Egy egész nap veled? Számomra maga a tökély.

Ahogy közelebb hajol, felemelem arcomat egy csókra.

– Hé! – szakít minket félbe Szerafima. Viszolyogva mered ránk, miközben teli szájjal beszél. – Én itt épp enni próbálok!

– Kezdem érteni, miért akartál eljönni otthonról – súgom oda Olivérnek.

Amikor már azt hiszem, ennél nem lehet rosszabb, Allie McAndrews húz be az ételudvarba, akár a vezérlúd a délnek tartó madárraj élén. Kísérete legyezőként terül szét mögötte, egy ütemre mozog, és a tálcáján mindössze egyetlen palack ásványvizet egyensúlyoz.

Azt mondtam Szerafimának, hogy ennek az udvarnak nincs királynője – erre megérkezik.

Mintha csak radar lenne a fejében, Allie tévedhetetlen érzékkel kiszúr minket. Szeme résnyire szűkül, ahogy meglátja Olivért, azzal légvonalban felénk indul.

– Lányok! Ez az asztal szabadnak tűnik. Ti láttok valakit? Mert én nem. – Lecsapja az asztalra erszényét,

közém és Szerafima közé.

– Allie – szólítja meg Olivér –, talán nem ártana felíratnod egy szemüveget…

– Hagyd – intem le. – Csak menjünk.

Szerafima viszont nem hátrál meg. Lenyűgözve tetőtől talpig végigméri Allie-t.

– Mennyivel jobban néznék ki én ebben a ruhában!

Allie-nek végre feltűnik, hogy valaki van Olivérrel és velem.

– Te meg ki vagy?

Csak ezt ne.

– Szerafima cserediák Izlandról. Egy ideig nálunk lakik.

Allie egyik klónja közelebb hajol Szerafimához.

– Milyen szép a hajad!

Allie tekintete azonnal felé villan.

– Chloe! – szisszen rá.

Szerafima elmosolyodik.

– De hát igaza van! Tényleg gyönyörű a hajam.

Leesik az állam. Igazából kezdem élvezni. Mintha a Titánok harcát nézném.

Ahogy Allie bosszúsan kihúzza magát, szinte látom felizzani körülötte az erőteret. Lebiggyesztett ajkakkal nézegeti Szerafima hot dogját.

– Tudod, nem kellene ilyeneket enned – jegyzi meg édes hangon. – Hacsak nem akarod elveszíteni az alakod.

Szerafima ártatlanul rebegteti a pilláit.

– Mókás, hogy ezt mondod, mert bármennyit eszem, mind a mellemre megy! – Közelebbről is megnézi Allie-t, mielőtt hozzám fordul. – Az itt normális, ha egy lánynak olyan bajsza van, mint a fiúknak?

Prüszkölve köpöm ki az italomat.

Olivér feláll, és megragadja Szerafima karját, hogy felállítsa a helyéről.

– Menjünk, mielőtt valaki megvakul a fél szemére.

Szerafima a homlokát ráncolja.

– Még nem végeztem…

– Delila majd süt neked répatortát, ha hazaérünk.

Allie és a klikkje elfoglalja a helyünket – olyan egyszerre, mintha csak terítőt borítanának az asztalra.

– Nos – sóhajt fel Szerafima –, úgy tűnik, tovább kell állnunk. Azért örülök, hogy találkoztam a pórnéppel. – Közelebb hajol Allie-hez. – Tudod, ez tényleg neked való hely. A legközelebbi szomszédod ötasztalnyira ül. Abból a távolságból talán még elviselhetően nézel ki. – Felvillant egy tökéletes, vakítóan fehér mosolyt, amitől Allie-nek a szava is eláll.

Ahogy Szerafima és Olivér oldalán elsétálok, a hátamban érzem Allie tekintetét.

Mégiscsak van előnye annak, ha Olivér exével lóg az ember.

* * *

Amint belépünk a házba, Frocli ugatni kezd. Körbeugrálja Szerafima új ruháit, megszaglássza a farmerjét, belekapdos a pólója szegélyébe.

– Elég! – ripakodik rá Szerafima. – Még elszakítod!

Frocli egyet vakkant, azzal leül a hátsó lábára.

– Nos, szerintem meg nagyon is ízléses. – Szerafima keresztbe teszi a karját.

Olivér félbeszakítja a vitát.

– Nem lófrálhat egész nap báli ruhában, Frocli, még magára vonná a figyelmet.

– Amellett – teszi hozzá Szerafima –, nézd, mit tudok ebben!

Nyújtózni és ugrándozni kezd, mint aki lefutni készül a maratont.

Frocli olyan erővel rázza a fejét, hogy csattog a pofazacskója, azután kiereszt egy szánalomra méltó nyüszítést.

Apró barázda borzolja fel Szerafima makulátlan arcát.

– Nem érdekel. Szeretem ezt a helyet. Szeretem, ami rajtam van. Itt maradok örökké.

– Nem lehet – szögezi le azonnal Olivér. – Te nem tartozol ide.

– Én meg vissza akarom kapni Julest – teszem hozzá.

– Te sem tartozol ide – hányja Olivér szemére Szerafima. A könnyek végigperegnek az arcán. – Sosem lehettem önmagam. Mindig azt kellett tennem, amit egy királykisasszonytól elvárnak, de még a saját hős

megmentőm se szeretett. Hát nem érdemlek egy kis boldogságot?

Frocli olyan hangosan ugat, hogy a harmadik szomszédban is hallják.

– Mi mond? – súgom Olivérnek, de sem Frocli, sem Szerafima nem figyel ránk.

– Hogy mi rossz van abban, ha a mesében mindig önmagunk vagyunk? Minden!

Frocli vicsorogni kezd, a torkából mély morgás tör elő.

– Talán nem is változtam meg! – jelenti ki Szerafima. – Talán mindig is ilyen voltam!

Frocli csaholva köröz, mielőtt esdeklő pillantást vet rá.

– Igenis beszélünk – feleli Szerafima. – Most is azt csináljuk.

Frocli mozdulatlanná válik, csak lógatja a fejét, füle hegye a földet söpri. Még a farkát is behúzza.

Szerafimából elpárolog minden harciasság. Letérdel, hogy keze közé fogja Frocli pofáját.

– Jó, talán nem tudsz beszélni, de mit mondanál nekem ott, amit nem tudsz elmondani itt?

Frocli a mennyezet felé emeli orrát, és egész torka megfeszül, ahogy felvonyít. Nyelve esetlenül próbálja megformálni a mássalhangzókat – már-már olyan, mintha emberül beszélne.

– Szeerrrretleeeeeeek! – vinnyogja.

Döbbenten nézem az előttem kibontakozó jelenetet. Nem olyan régen megtörtént, hogy Frocli visszaváltozott

fiúvá, de még akkor sem volt bátorsága, hogy elmondja Szerafimának, mennyire szereti. Most pedig már késő. Milyen jó lenne, ha azok, akiket egymásnak rendelt az ég, a megfelelő időben a megfelelő helyen tartózkodnának! Ha megmondanák az igazat, mielőtt túl késő lenne. Miért van az, hogy a szerelem sosem ilyen egyszerű?

Elnézem a Szerafima arcán váltakozó érzelmeket: döbbenetet, fájdalmat, megbánást. Szeretetet. Tudom, hogy szereti Froclit. S tudom, milyen érzés azt gondolni: bármi történjen, sosem tudunk úgy együtt lenni a másikkal, ahogy szeretnénk.

Amikor Olivér a kezem után nyúl, tudom, hogy ő is ugyanerre gondol.

A könnyek tovább peregnek Szerafima arcán. Végül az érzelmi vihartól megtépázottan feláll, kinyitja az ajtót, és világgá szalad.

De bármilyen gyorsan szaladjon is, tudom, hogy a saját gondolatait nem lesz képes lehagyni.

Frocli felpattan és kiviharzik az ajtón, hogy kövesse őt, mielőtt esélyünk lenne elkapni a nyakörvét. Vakkant egyet, majd még egyet, ahogy próbálja magára vonni Szerafima figyelmét.

Szerafima végül megtorpant és szembefordul vele. Frocli az utca közepén zihál, és olyan tekintettel nézi, hogy még az sem számít, ha nem tud megszólalni.

Egyikük sem veszi észre a közeledő autót.

OLIVÉR

MÉG SOSEM ÉREZTEM ILYET.

Mintha üres lennék, mintha kikapartak volna belőlem mindent, hogy csak az üres héj maradjon. Vakítóan, fehéren izzó kínt érzek, valahányszor lenézek rá. Súlyát érzem a karomon, testének hőjét, s ahogy drótszőre a karomat csiklandozza. Még itt van, de már nincs itt.

Be akarom csukni a könyvet. Elölről akarom kezdeni. Azt akarom, hogy mellettem legyen, amikor bejelentem Matilda királynőnek, hogy elmegyek megmenteni a királykisasszonyomat. Azt akarom, hogy még milliószor

csináljuk végig együtt a mesét.

Mintha üvegkalitkában lennék. Delila ajka megrándul, ahogy a nevemen szólít, és öklével püföli az átlátszó falat, hogy magára vonja a figyelmem, mégsem hallok mást, csak a vér lüktetését a fülemben.

– Frocli! – rázogatom gyengéden. – Gyerünk, pajtás! Ébredj fel!

Delila keze hirtelen a vállamra simul, hogy erőteljesen megrázzon. Abban a pillanatban az egész világ a nyakamba szakad, mint egy szökőár hulláma, ami magával ragad, és még a levegőt is kiszippantja a tüdőmből. Ahogy felszínre bukok, minden túl hangos, túl harsány, túl fájdalmas. Delila olyan erővel szorít, hogy körmei kis félholdakat vájnak belém. Szerafima egészen kicsire gömbölyödik, s csak nyöszörögve hintázik előre-hátra. Azt se tudom, hogyan jutottunk vissza Delila házába. Csak a tintacseppek sora vezet az utcától egészen a konyha padlójáig.

– Segítened kell! – könyörgök Delilának, miközben a szavak a torkomon akadnak.

– Olivér – suttogja –, itt már nincs mit tenni. Elment.

Az nem lehet. Még itt van.

– Csak vissza kell vinnünk az elejére. Be kell csuknunk a könyvet…

– Itt nincs könyv – rázza a fejét. – Nincs hová visszamenni.

Valami a hangjában áttöri a fojtogató ködöt. Ahogy a

szavak tudatosulnak bennem, tehetetlenül nézek fel rá.

A halál számomra sosem volt több puszta szónál. Egy királynál, akit sosem ismertem; egy gonosztevőnél, akinek elmúlása elvezetett a mese boldog végéhez. Sosem láttam; sosem éreztem; sosem tartottam a karomban.

Sosem tartott örökkön-örökké.

Szerafima letérdel elém, Frocli élettelen testét simogatja.

– Ne, ne, ne! – zokogja. – Nem hagyhatsz itt. Szeretlek. Hallod? Szeretlek! – Felnéz rám, kék szeme fénylik a könnyektől. – Miért nem ébred fel, Olivér?

Delila gyengéden Szerafima karjára fekteti a kezét.

– Ez itt sajnos nem így működik.

Szerafima ajkai megrebbennek.

– Akkor legyen minden olyan, mint régen. – A karomba veti magát, és olyan keservesen zokog, hogy az egész teste rázkódik. – Vigyél haza, kérlek! – könyörög. – Csak vigyél haza.

Szerafima lehajtott feje felett Delilára nézek. Mintha tükörbe néznék: arcát ugyanaz a fájdalom torzítja el, ami az enyémet.

Az egyik konyhai szekrényhez lép, hogy fehér abroszt vegyen elő. Óvakodva közelebb lép és kiemeli Froclit a kezemből, hogy beburkolja vele.

Amikor eleresztem a legjobb barátomat, mintha a testemből szakadna ki egy darab. Lenézek kezemre, a sötét tintafoltokra.

* * *

Összeszorítom a fogam, ahányszor csak a földbe nyomom az ásót. Hólyagos a kezem és sajog a vállam, de ezt a fájdalmat legalább ismerem. A verem egyre mélyebb; a földhalom egyre magasabb. Nem nézek magam mögé. Nem is kell, mert tudom, mit látnék.

Delila a hátsó tornácon ül, telefonnal a kezében, és próbál nem sírni, míg elmondja a mamájának, mi történt. Csak néhány foszlányt hallok az egyoldalú beszélgetésből.

– …a semmiből jött az a kocsi… a sofőr felajánlotta, hogy elviszi egy állatorvoshoz… már késő volt…

Hajam a szemembe hullik, ahogy még keményebben vágom az ásót a földbe.

Delila ébresztett rá, hogy nem várhatjuk meg Mrs. McPhee hazatérését, mielőtt eltemetnénk Froclit. Amennyire ő tudja, Frocli mindig is Hapci volt, ezért nehéz lenne megmagyarázni, mitől tintafoltos az abrosza, és miért borulok ki egy kutya miatt, aki nem is az enyém volt. Miután főztünk Szerafimának egy csésze teát, majd leültettük a fotelbe, takaróval a vállán és egy doboz papír zsebkendővel az ölében, Delilával kivittük Froclit az udvarra, hogy végső nyugvóhelyet találjunk neki.

A fűzfa alatt választottam egy helyet, mert odahaza is voltak fűzfáink. Azt hiszem, ennek ő is örült volna. Azután egyetlen szó nélkül ásni kezdtem.

Vízcseppet érzek a kezemen, majd még egyet. Úgy

tűnik, még az ég is megsiratja a barátomat, ám ahogy felnézek, csak felhőtlen kékséget látok, és rádöbbenek, hogy én vagyok az, aki sír.

Delila közeledik, keze farmerja hátsó zsebében.

– Így már jó. Elmegyek Szerafimáért és…

– Még ne – szakítom félbe. – Szerintem jobb, ha kicsit mélyebb.

Én is tudom, hogy épp elég mély a verem. Egyszerűen csak nem állok készen arra, ami ezután jön. Attól félek, soha nem is fogok készen állni.

– Olivér – sóhajtja Delila. – Muszáj. A mamám mindjárt hazaér.

Bólintok és leteszem az ásót. Letérdepelek Frocli elé, míg Delila elindul Szerafimáért.

Közelebb hajolok, úgy suttogom:

– Emlékszel, amikor beadtuk Fuszeklinek, hogy ha sok sárgarépát eszik, ő is sárga lesz? Amikor én is bolhás lettem, ezért Matilda királynő mindkettőnket elkülönített a toronyban? – Egy pillanatra elveszek a múltban. – Azok a szép idők, míg együtt jártuk az Erdőt és az Unikornisok Mezejét… ahogy mindig előreszaladtál, azután mindig vissza, mert biztosan tudnod kellett, hogy követlek. – Frocli fején nyugtatom a kezem. – Ne felejts el visszatérni hozzám, barátom.

Delila érkezik, átkarolja Szerafima vállát. A támogatása nélkül talán már összeomlott volna. Mereven áll a nyitott sírnál, a szeme duzzadt, az arca vörös, ahogy

karomra veszem Froclit, és gyengéden leeresztem.

Amikor újra zokogni kezd, zsebkendőt szorít az orrára.

– Nálunk a temetéseken szoktak mondani valamit… – jegyzi meg Delila.

Szerafima bólint.

– Valami – mondja ki ünnepélyesen.

– Frocli – folytatja Delila. – Nem ismertelek annyira, de még sosem láttam, hogy bárki olyan odaadóan és hűségesen szeretett volna, mint te.

Rám néz, amiből rájövök, hogy most nekem kell szólnom. Megköszörülöm a torkom.

– Bárhol vagy, remélem, hogy végre az lehetsz, aki mindig is lenni akartál.

Amikor Szerafima zokogva térdre rogy, Delila sokatmondó pillantást vet rám. Felkapom Szerafimát, és beviszem a házba, hogy lefektessem a nappali kanapéjára. Mire visszatérek, Delila már félig betemette a gödröt.

Egy pillanatra földbe gyökerezik a lábam a rám törő fájdalomtól. Azután kicsavarom kezéből az ásót, és bősz indulattal lapátolni kezdem a földet. Egész testem reszket az erőfeszítéstől, hátamon patakzik a verejték. Delilának háromszor kell próbálkoznia, mielőtt el tudja venni tőlem az ásót.

– Elég! – könyörög. – Hagyd abba!

Arcom eltorzul a fájdalomtól.

– Ez a büntetésem. Nem feküdne most itt, ha nem

kellett volna utánam jönnie.

– Ó, Olivér! – sóhajt fel, mire a karjaiba omlok, és megadom magam a gyásznak.

* * *

Amikor szeretsz valakit, a hallgatás sosem kínos. Delila mellettem ül, szorosan átölel, és egyikünk sem szól. Szavak tengerében fogantam, szavak közt éltem és szavakat lélegeztem, most mégis a csend a világ legmeghittebb menedéke.

* * *

Miután hazajön, Delila mamája egy órát tölt odakint, Frocli sírjánál, míg dr. Ducharme óvón átkarolja. Szerafima vacsora után visszavonul, a fejfájására hivatkozik, de tudom, hogy a nap eseményei viselték meg. Reggel óta, amikor átjöttem, most először lehetek kettesben Delilával a szobájában, miközben még előttünk áll egy gigászi feladat.

– Kész vagy? – Delila leemeli a polcról a mesekönyvet.

Veszek egy nagy levegőt, mielőtt felütöm az utolsó oldalnál.

Örökkön-örökké Parton felsorakozik a teljes szereplőgárda: tündérmese és tudományos-fantasztikum zavarba ejtő keveréke. A sellők kiúsznak a sekélyesbe;

Rajmund kapitány egy űrhajót kormányoz; a manók lézerrel lődöznek egy barikád mögül. Edgar győztesen emeli magasba a kardját. Mellette Jules húzza össze magán űrhercegnői palástját. Amikor meglát minket, láthatóan megkönnyebbül.

– Mondtam, srácok, hogy Delila és Olivér az. Most már levehetem ezt a nyamvadt fűzőt?

Szavai elszállnak a fülem mellett. Tekintetemmel azt a helyet keresem, ahol Frocli szokott állni, ám ott Hapci szorongat fogai közt egy lézerpisztolyt.

– Engeded el? – ragadja meg Edgar a pisztolyt, míg a kutya vadul rángatja ide-oda. – Ez nem játék! – Felnéz rám. – Mielőtt rákérdeznél, nem, nem találtunk másik kaput. Viszont ha nem szakítanál félbe azzal, hogy a könyvet nyitogatod, talán előrébb lehetnénk…

– Most nem ezért jöttem. – Nagyot nyelek. – Nem is tudom, hogyan mondjam el…

Delila tenyere a kézfejemre simul, ahogy görcsösen szorítom a lap szélét.

– Frocliról van szó.

– Ő… ő meghalt – sikerül kimondanom.

Matilda királynő értetlenül hunyorog.

– Az ég szerelmére, szívem! Naspolyával mindennap megesik. Csak csukd össze a könyvet.

– Már nem egy könyvben élek. Ahogy Frocli sem abban élt, amikor meghalt. Itt minden egészen más. Itt nincs második esély. Itt… örökre szól.

Döbbent némaság telepedik a stábra.

– S ha visszahoznánk ide? – töri meg a csendet Fuszekli. – Talán csak az kell, hogy visszakerüljön a könyvbe.

– Sajnos ez nem így működik, fiam – csóválja a fejét Orbánc. – Minden világnak megvannak a maga szabályai. Ha Frocli odaát halt meg, nem támaszthatod fel itt.

Az egyik sellő elsírja magát, majd egy másik, azután a harmadik, mígnem a gyász mindenkit elér. Piró fehér füstkarikákat ereget. Fuszekli nehézkesen lerogy a hátsójára.

– De hát a barátom volt! – jajdul fel. – Hogy mehetett csak így el?

– Tudom, hogy fáj – vigasztalja Delila –, de majd minden nappal kicsit könnyebb lesz. – Elfordul a könyvtől, hogy megtörölje a szemét.

Ha sokáig nézem, ahogy a többiek meggyászolják, én is újra magamba omlok, amit a temetés óta csak nagy nehézség árán kerültem el.

– Most minden korábbinál fontosabb, hogy visszajuttassuk Szerafimát a könyvbe – fordulok Edgarhoz. – Ott kell lennie köztetek.

Naspolya átkarolja Matilda királynő vállát. A tündérek egyenként szikraesőt bocsátanak ki – a maguk módján így gyújtanak gyertyát Frocli emlékére.

– Sajnálom – mondom gyásztól fátyolos hangon, egyszerre mindenkinek. – Sosem hittem volna, hogy ilyesmi megtörténhet.

Azután már nem tudok uralkodni magamon. Hátralépek, ne lássa mindenki, ahogy a darabjaimra hullok, ám mielőtt ez bekövetkezne, Delila összecsukja a könyvet.

Leülök az ágya szélére, hogy a kezembe temessem arcomat.

– Hogyan lehet egyáltalán élni egy ilyen világban? – kérdezem. – Hogyan tudjátok elengedni azokat, akiket szerettek?

Nem igazán várok választ, Delila mégis mellém ül és megfogja a kezem.

– Tudjuk, hogy egy jobb helyre kerülnek – feleli csendesen. – Legalábbis mindenki ezt mondja, de eddig én se tudtam, mit gondoljak róla.

Van valami a hangjában, a szavaiban, ami miatt felnézek rá. Szeme könnyektől csillog, ahogy beharapja alsó ajkát.

– Mióta csak Edgar közölte, hogy ki akar jönni a könyvből, azóta próbálom megtalálni a módját, hogy itt tartsalak. Amikor szeretsz valakit, biztonságban akarod tudni. Frocli is ezért akarta, hogy Szerafima visszamenjen vele a könyvbe. – Vesz egy elhaló lélegzetet. – Annyira rettegek attól, hogy örökre elveszítelek! Nem hinném, hogy tudnék élni nélküled. S éppen ez döbbentett rá, hogy talán nem Szerafima az egyetlen, akinek vissza kell mennie.

Szavai csak lassan tudatosulnak bennem, de végül

megértem jelentésüket.

– De hát szeretlek.

– Én is szeretlek. Annyira szeretlek, hogy inkább válasszon el tőled egy világ, de tudjam, hogy nem eshet bajod.

Vitába szállnék, de úgysem győzhetek. Delila igazát bizonyítja a frissen ásott sír, odakint a fűzfa alatt. Még a föld is a körmöm alatt.

Amikor Delila a karomba veti magát, úgy ölelem, mintha elég lenne belé kapaszkodnom, akkor nem kéne visszatérnem a saját világomba. Úgy szorítom, mintha a bőrömön, a szívemben hagyhatná lenyomatát.

Próbálok feljegyezni minden parányi részletet: milyen érzés megérinteni, milyen vaníliaillatú a haja.

Belegondolok: mennyi veszteség ér egyetlen nap alatt.

> *A halál hívatlan vendég: mindig akkor érkezik, amikor a legkevésbé várnád, a legkevésbé akarnád, a legkevésbé van rá szükséged.*
>
> *Mint egy tarkóra mért csapás.*
>
> *Egy tőr a hátadba.*
>
> *Az árny, ami követ.*
>
> *Ezért nézel szüntelenül a hátad mögé.*

EDGAR

HOGYAN ÉRTESD MEG a soha fogalmát egy olyan világgal, ahol végtelenek a lehetőségek?

Fuszekli zavart és értetlen tekintettel fordul felém.

– Amikor Olivér azt mondta, hogy Frocli nem tér vissza, hogy értette? Mármint ezen a héten… ugye?

Ahogy körülnézek, mindenki rám mered, és tőlem várja a választ.

Azzal francot se érek, ahogyan nekem magyarázták a halált, miután a papám elment. Egy jobb helyre került. Mindig melletted lesz. Amíg emlékszel rá, sosem hal meg egészen. Süket szöveg. Amikor meghal valaki, akit szeretünk, bármennyire ragaszkodunk hozzá, idővel kezd elhalványulni az emléke. Egy nap már nem tudjuk felidézni a hangját. Azután elfeledjük az illatát. S mire észbe kapunk, nem marad belőle más, csak néhány fénykép.

– Nem ezen a héten – felelek Fuszeklinek. – Sem máskor.

– Talán beszélhetnénk erről Froclival – veti fel Fuszekli. – Akkor biztos meggondolná, hogy meghaljon-e.

– Ez nem az ő döntése – világosítom fel. – Olyan, mintha valaki kiírná a meséből. Mintha már nem tartozna oda.

– Mint Olivér? – szúrja közbe Sziporka, a tündér.

– Úgy valahogy… Ha Olivér sosem nyitná ki többé a könyvet, és ti soha többé nem tudnátok beszélni vele.

Végignézek a megkövült arcokon, miközben arra gondolok, hogy ezzel csak tovább rontok a helyzeten. Ha Olivér lenne a helyemben, ő nyilván pontosan tudná, mit kell mondani. Szokás szerint csapnivaló hercegpótlék vagyok.

Fuszekli ajkai megremegnek.

– El sem tudtam búcsúzni tőle…

– A halál már csak ilyen – lép elő Jules. – Szinte mindig váratlan.

Egészen mostanáig el is feledkeztem róla.

Ezüstös hajtincse a háromszorosára nőtt. Még mindig nevetségesen fest hercegnőruhában és katonai bakancsban, de a szereplők úgy csodálják minden szavát, mintha drágakövek lennének.

– Épp azért olyan valószerűtlen érzés, mert nincs esélyed elbúcsúzni – folytatja. – Ezért megy olyan nehezen a fejünkbe. Úgy érezzük, ha valaki örökre elmegy, utoljára csak megölel vagy megcsókol, nem? A halál nagy mocsok. – Leül egy sziklára. – Majd láttok egy kutyaformájú felhőt, és Froclit hívjátok, hogy ő is nézze meg, de már nincs többé. Vagy arról álmodtok, hogy a palota eperpalántái között kapar, mintha még itt lenne, amikor nincs. Lehet, hogy most pocsékul érzitek magatokat, de meg kell mondanom: lesz ennél pocsékabb

is. Majd amikor elmúlik az első döbbenet, és tudatosul bennetek a rideg valóság… na, akkor fogtok rájönni, mennyire hiányzik.

Matilda királynő összeráncolja a homlokát.

– Akkor mit csináljunk?

Jules felé fordul.

– Folytatjuk tovább az életünket.

Ahogy a csapat kezd feloszlani, Jules felém indul.

– Kösz, dilidoki – mormolom.

– Fogd be, Edgar.

Összerezzenek, ahogy eszembe jut, milyen volt a suli. Menynyivel könnyebb volt hallgatni és a háttérbe szorulni, mint folyton azt hallani, hogy fogjam be.

Felizzik bennem a harag.

– Mitől vagy te ekkora szakértője a halálnak?

– Ahhoz semmi közöd. – Vet rám egy pillantást. – Jobb lesz igyekezni, ha meg akarjuk találni azt a kaput. Eszem ágában sincs egész nap itt lógni.

* * *

Van vagy ezer fa az Elvarázsolt Erdőben, s nekünk meg kell vizsgálnunk valamennyit. Julesszal kitapogatunk minden odút és rést, ahol a mókusok szoktak tanyázni, hátha onnan nyílik a titkos átjáró. Szikra, Csóva és Sziporka bemászik a fatörzsekbe, hogy belülről kivilágítsa őket, mint a múzeumban, hátha találunk valami

érdemlegeset.

– Nem értem – nyög fel Jules, könyékig egy fűzfában. – Még sose próbáltátok korábban?

– Ó, dehogynem, mindig a fákban turkálok, ha van egy kis időm.

– Nem, erre a titkos átjáródologra gondoltam. Olivérrel

nem így cseréltetek helyet? – Jules benéz egy fatörzs mögé.

– Nem intézhetnénk el az egészet úgy, mint a Nem férek a bőrödbében?

– Szerinted nem csináltuk volna, ha ilyen egyszerű lenne? Olivérrel úgy cseréltünk helyet, hogy újraírtam a sztorit. Így lett belőle fantasztikus űrcsata, a főszerepben velem, róla meg kiderült, hogy végig másnak adta ki magát. Ezzel sikerült átverni a könyvet annyi időre, míg helyet cseréltünk, de most már vissza akarja állítani az eredeti formáját. Elkezdett üzeneteket küldeni Olivérnek a való világba. S mielőtt elment volna, Froclit is visszaváltoztatta kutyává.

– Szóval… ha elég ideig várunk, a végén minket is kivet magából?

– Nem, ez nem így működik. A szerepcserékbe még úgy-ahogy belemegy, de a sztorit nem adja. Ragaszkodik hozzá, hogy boldogan éljünk, amíg meg nem halunk.

Jules a szemét forgatja.

– Ez annyira Disney…

– Miley Cyrus is az volt – jegyzem meg, mire elneveti magát.

– Feltehetek egy ostoba kérdést? Mit keresünk? Tényleg olyan, mint egy húsvéti tojás?

Erről eszembe jut a mamám, meg az, amit Olivér mesélt róla. Delila erősködött, hogy már teljesen rendben van, de akkor is látnom kell.

– Bármilyen lehet.

– Akkor meg is van. – Jules felmutat egy marok

mókusbogyót. – Ez tutira haza fog juttatni.

– Igazad van. Itt nem találunk semmit. – Megkopogtatom az egyik fatörzset. – Hé, Sziporka! – Kidugja fénylő fejét az egyik görcsön. – Most már elmehettek.

A tündérek elhúznak, nyomukban olyan fénycsíkkal, mint a július negyediki tűzijáték.

– S most?

– A tenger – vetem fel. – Csak hogy tudd, a sellők összeszednek minden kacatot. Ki tudja, mit találunk náluk…

– A nénikém is megtart mindent – sóhajt fel Jules. – Esküszöm, amikor nyáron nála voltam, lapos kúszásban kellett vécére mennem. Szerintem még Amelia Erhardt múmiája is ott van valahol az újságkötegek alatt.

– Miért mentél a nénikédhez?

– A szüleim szerint azért, hogy megismerjem a vidéki élet szépségeit, úgymint moslékot hordani a disznóknak és kitakarítani a tyúkólat. Igazából csak meg akartak szabadulni tőlem.

– Miért? – firtatom.

Jules mintha magába zárkózna.

– Azt gondolták, jót tesz nekem, vagy ilyesmi.

Zsebre vágom a kezem.

– A mamám is ezért írta ezt a könyvet – árulom el. – Miután a papám meghalt, szó szerint rettegtem. Mindentől.

– Meghalt a papád?

Vállat vonok.

– Úgy látszik, egyikünk se felel meg a szülei elvárásának. – Nem tudtam az a fiú lenni, akit a mamám elképzelt magának. Nevezetesen Olivér. Csak önmagam tudtam lenni, azzal pedig láthatóan nem érte be.

Elfordulok az utolsó bekezdés sarkánál, és a laptörésnél találom magam. Jules megtorpan.

– Mi az?

Megrázza a fejét.

– Ezt még szoknom kell.

Elvigyorodok.

– Valaki fél a lapközöktől…

– Hagyj már lógva! Még csak egy napja vagyok itt. – Vesz egy nagy levegőt. Próbál lazának tűnni, de így is látom, mennyire kivörösödik, és mekkora erőfeszítésébe kerül, hogy megőrizze a nyugalmát. Fura, hogy Jules – aki talán túlélné az atomvillanást, és egyedül szembeszállna az összes tálibbal – megretten egy szimpla lapköztől.

Végre valami, amiben jobb vagyok.

A kezéért nyúlok.

– Csak ne agyalj túl sokat! – biztatom, azzal átugrom a következő oldalra.

Az Unikornisok Mezejére érkezünk. Még mindig Jules kezét fogom. Lenézek összefűzött ujjainkra, és érzem, ahogy a borzongás végigszalad a gerincemen. Jules hirtelen elrántja a kezét.

– Egyedül is ment volna! – csattan fel, azzal faképnél hagy.

– Mire számítottam? – mormolom magam elé. Nem mintha ez lenne az első alkalom, amikor egy csaj úgy néz rám, mintha takonyból lennék.

A mező felénél beérem. Egy percig némán baktatunk egymás mellett.

– Hé – próbálom oldani a helyzet kínosságát. – Mi a menőség súlymértéke?

Jules nem válaszol.

– Az Instragram. – Rövid szünet. – Tudod… Insta…

Elhal a hangom, ahogy Jules megtorpan, és dermedten nézi az ezüst füvön legelésző egyik unikornist.

– Valamit beletettek az italomba? – hebegi.

– Várj csak, lesz még jobb is. Egy csomó egyszarvú van itt… és mind holdfüvet legel.

– Mennyire volt betépve a mamád, amikor a könyvet írta?

Ezen muszáj nevetnem. A mamám még egy altatót sem vett be soha.

– Van egy út menti kocsma az egyik fa mögött, és azt mondják, Elvis is oda jár…

Jules elvigyorodik, és el is párolog minden kínos érzésünk.

– Szóval… ha a tenger felé indultunk, hogyan lyukadtunk ki egy rakat mitológiai teremtmény között?

– Erre rövidebb. – Egy távoli szirt felé mutatok. – A víz

ott van a túloldalán.

Ahogy átvágunk a mezőn, Jules gyengéden megpaskolgatja az egyszarvúakat. A pillangók felhőkben rajzanak köröttünk, egész színkavalkádot alkotnak. Jules lelkesen néz körbe.

– Tudod, mit jelent, ha ennyi pillangót látsz egyszerre?

Várom, hogy előálljon valami lányos szöveggel: angyal szállt erre, szerencséd lesz, vagy csak szimplán romantikus.

– Azt jelenti, hogy valami meghalt a közelben – felel a saját kérdésére. – A lepkék a dögökön élnek.

Lenyűgözve nézek rá.

– Akkor ezek zombillangók!

Elérjük a szirt lábát és mászni kezdünk. Jules fürgébb nálam, ezért néhány pillanattal előbb ér fel. Ahogy felhúzom magam és négykézlábra állok, nyomban megkövülök. Kis híján a nyelvemet is lenyelem, amikor Jules lehámozza magáról a ruháját.

– Mi az? – kérdezi. – Még nem láttál lányt alsóneműben?

Ami azt illeti, nem.

– Nincs rajtad ruha… – mutatok rá.

– Micsoda éleslátás, Sherlock. Csak hogy tudd, ez majdnem olyan, mintha bikiniben lennék. Úszni fogunk, nem?

– Igen, de…

– Te ruhában szoktál úszni?

– Nem, csak… – dadogok.

– Az utolsó a záptojás – közli Jules, azzal tökéletes fejest ugrik a szirtről a tengerbe.

Képes vagy rá, gondolom. Fél lábon ugrándozva próbálom lerángatni magamról az űrruhát, azután döbbenten meredek a szűk nacira, amit nem vettem fel ma reggel.

Szuper. A könyv most már engem is megpróbál átváltoztatni királyfivá.

Küszködve rángatom le magamról a harisnyát, miközben arra gondolok, hogyan boldogulnak ezzel a földi lányok.

– Mi tart ilyen soká? – Amikor visszanézek a vállam felett, látom, hogy Jules vizes hajjal tapossa a vizet.

Úgy döntök, elkápráztatom a legjobb hátraszaltómmal. Sikerül lehámoznom magamról a harisnya egyik szárát, de amikor próbálok megszabadulni a másiktól is, elveszítem az egyensúlyomat, így klasszis bukfenc helyett kapálózva és nagy loccsanással a hasamra érkezek.

Prüszkölve bukok felszínre. Jules kinevet.

– Ez olyan szexi volt…

Nyomban körülvesz minket az örvény, amit Tengerszépe, Odessza és Korall erős farkúszója kavar.

– Meg kell csókolnod az egyiküket – közlöm Julesszal.

– Mi? Nem is pörgettünk üveget…

– Nem, de a víz alatt máshogy nem kapsz levegőt. – Odessza bukkan felszínre. – Cuppanj csak rá – biztatom.

– Azt hiszem, mi még nem ismerjük egymást – szól előzékenyen a sellő. – Odessza vagyok. – Azzal megcsókolja és a víz alá rántja Julest.

Egy pillanattal később Korall a vállamra teszi úszóhártyás kezét.

– Készen állsz, szépfiú? – kérdezi.

– Előbb ne vigyelek el vacsorázni? – viccelődöm, de máris az ajkamra tapasztja a száját, ahogy lehúz a felszín alá.

Ez a legfurább érzés, amit a könyvben megtapasztaltam: vizet lélegezni. Először küzdesz ellene, és azt hiszed, megfulladsz, amint a tüdőd megtelik, de amikor már lemondasz az életedről, a mellkasod mintha kipukkanna, a víz pedig úgy árad ki-be az orrodon, mint az oxigén. Rajta tartom a szemem Juleson, aki Odessza karjai közt küzd, mielőtt átadja magát az érzésnek.

A szeme hatalmasra nyílik, míg haja az arca körül örvénylik, indigókék indái között az ezüstös fürtökkel.

– Ez valami állat! – lelkendezik.

– Tudom, oké? Ezt figyeld! – A sellőkhöz fordulok. – Hé, srácok, kaphatnánk egy kis tolóerőt?

Belénk karolnak, hogy pillanatok alatt leússzanak velünk a tenger fenekéig. Jules arcán bárgyú mosoly ül, mint egy kiskölyökén, aki először ül hullámvasúton. Elnézem, ahogy a tengeri csikó után nyúl, aki a karját csiklandozza. A sellők végül a tengeri barlang bejáratánál eresztenek el. Jules elismerő pillantást vet Odesszára.

– Te aztán hasítanál a suli úszócsapatában.

– Szerintem az uszony tuti doppingnak számít – mutatok rá. Körülnézek a barlangban. Álló és függő cseppkövek alkotják a padlót és a mennyezetet, akár egy óriási cet fogai. Harsány narancssárga korallok színezik a falakat, míg a barlang közepén jókora gránittömb áll: az étkezőasztal.

– Mit keresünk? – tudakolja Tengerszépe.

– A kiutat – felelem.

Korall felhorkan.

– Akkor rossz helyen jártok. – Kinyit egy kis faajtót, mire féltucatnyi csontváz úszik elő, még mindig bársony- és selyemfoszlányokba burkolva, karddal a kezükben. – Ha ezek a tagok nem találták meg, kétlem, hogy nektek sikerülne.

Arra számítok, hogy Jules halálra rémül, ám ehelyett közelebb tempózik az egyik csontvázhoz, hogy megrázza a kezét.

– Örvendek – köszönti.

Tengerszépe elismerően bólint.

– Bírom a csajt.

Elkezdem felnyitogatni a kagylókat, hátha mást is találok szimpla igazgyöngyön kívül. Tengerszépe beúszik a csontvázakkal teli szekrénybe, hogy megmotozza a lakóit. Odessza a hínárok közt tapogatózik, míg Korall felforgatja a lepényhalakat és tengeri csillagokat. Mindeközben Jules keresztbe tett lábbal ül a

gránitasztalon, könyékig a kulcsokkal teli rózsaszín óriáskagylóban.

– Ezekkel mi van? – kérdezi. – Csak nyitnak valamit?

– Azelőtt nyitottak – felel Korall. – Ezek voltak a királyság kulcsai, a szobákhoz, tömlöcökhöz, titkos naplókhoz, de már rég nem használták egyiket sem.

Jules egyenként tanulmányozza, majd kis halmokba rendezi őket. Némelyik rozsdás és elborítja a moszat, másikuk fényesen csillog. Némelyik díszes, mások egyszerűek. Egyik sem tűnik különlegesnek; egyik se vonja magára a figyelmet azzal, hogy én vagyok a menekülés kulcsa.

– Ezen van valami írás… – Feltartja a kulcsot egy elektromos angolna villódzó fényébe. – Nem tudom kivenni.

Elveszem tőle, hogy felolvassam a latin nyelvű feliratot:

– Carcere aqua.

– Vízi börtön – fordít Jules.

– Te beszélsz latinul?

– Érettségi-előkészítő, ember. Én vagyok a szótárak mumusa. – Összeráncolja a homlokát. – Van fogalmad róla, mit jelenthet?

Vetek egy pillantást a csontvázas gardrób felé.

– Hirtelen ez az egyetlen vízi börtön jut eszembe. – Elveszem a kulcsot, becsukom az ajtót és próbálom bezárni, de a kulcs nem fordul el.

Tengerszépe lebiggyeszti az ajkát.

– Nincs egy fogda Rajmund kapitány hajóján is? Egyszer bezárt oda, amikor nem fogselymeztem…

Zsebre vágom a kulcsot, mielőtt Juleshoz fordulok.

– Ideje felmenni a levegőre.

A sellők segítségével felszínre emelkedünk, hogy Örökkön-örökké Parttól jó nyolc kilométernyire bukkanjunk elő. A közelben, akár egy nagy szürke bálna, Rajmund kapitány hajója lebeg. Integetni és kiáltozni kezdek, hogy magunkra vonjam a matrózok figyelmét.

Hirtelen meghallom a kalóz mord hangját.

– Edgar, cimbora, te vagy az? – Elkurjantja magát. – Ember a vízben!

* * *

Rajmund kapitány hajója úgy szeli a vizet, mint kés a vajat. Sós tajték csap át a mellvéden, és áztatja el a durva pokrócot, amit az első tiszt adott, miután kimentett a tengerből. Jules egy felfordított ládán ül, a saját pokrócába bugyolálva, kezében egy bögre forró groggal. A haja már kezd megszáradni, és most már inkább ezüstszőke, mint sötétkék. Lassan úgy tekintek rá, mint egy időzített bombára – jobb lesz kitalálni, hogyan juttassuk vissza a való világba, mielőtt teljesen kiszőkül, és csicseregni kezd a toronyablakába tévedő madarakkal.

Rajmund kapitány széles terpeszben áll előttem, hogy megőrizze egyensúlyát a hánykolódó fedélzeten.

– Mondd csak, cimbora, mit keres egy ilyen szárazföldi patkány ilyen veszélyes vizeken? Csak nem a fogad fájdult meg?

– Nem, azzal minden rendben. – Szétnyitom ujjaimat, hogy megmutassam a kulcsot. – Ezt a sellők barlangjában találtuk, és a zárat keressük, amibe illik. Felmerült, hogy esetleg itt van a hajón.

– Nem szokásom széthányni a kulcsaimat – tűnődik el a kapitány –, de nézz csak körül bátran. – Karját nyújtja Jules felé, aki mosolyogva fogadja el. Amint ezt teszi, a kalóz közelebb hajol hozzá. – El van fordulva a szemfogad. Én egyenesbe tudnám hozni…

– Kösz – felel Jules –, de egy életre leszámoltam a fogszabályzókkal.

Rajmund kapitány kihúzza magát.

– Nos, bárkihez jártál, végezhetett volna jobb munkát is.

Közben én bejárom a fedélzetet, próbát teszek a különféle lakatokkal, de a kulcs egyikbe sem illik. Visszasandítok Jules felé, de semerre se látom. Azután meghallom a kiáltozását.

– Nézd, Edgar! Én vagyok a világ királya!

A hajóorrban áll, széttárt karral, mint Leonardo DiCaprio.

– Szuper. Ha végeztél a Titanic-számoddal, lejönnél segíteni?

– Partigyilkos – morog rám, de azért lemászik, hogy

odalépjen Hályoghoz, az egyik matrózhoz, aki a fedélzet jobb oldalát sikálja. – Merre van az alagsor?

Hályog felnéz rá a sikálásból.

– Olyan itt nincs.

– A fedélközre gondol – magyarázom.

– Akkó' mé' nem azt mondja? – zsémbel Hályog, ahogy egy létrán levezet minket a hajó gyomrában nyíló két kis tömlöchöz.

– Oké, ez tényleg gáz – állapítja meg Jules. – Minek ilyen hely egy tündérmesébe?

Rajmund kapitány megvonja a vállát.

– A hajóhoz adták.

Elhúzom az egyik vasreteszt.

– A kulcs?

A kapitány Hályoghoz fordul, aki lesüti tekintetét.

– Nem 'tom – vallja be. – Utójára Gyutacsnál vót.

– Gyutacs! – kurjantja el magát Rajmund kapitány.

A másodtiszt befut a hajókonyha felől, miközben egy mosogatórongyba törli a kezét.

– Kurjantott, kapitány?

– Hol van a cellakulcs?

– A sütis dobozban tartom. Na, csak várjon! – Gyutacs viszszavonul a konyhába, azután nagy csapdosást és csörgést hallunk, amit jókora csattanás követ. – Jól vagyok! – kiált ki, majd néhány perc múlva visszatér egy kis cserépedénnyel. Az egyenetlen felszínű faasztalra üríti tartalmát: tucatnyi kétszersültet, ami szó szerint mozog a

kukacoktól, és egyetlen rézkulcsot.

Gyutacs odanyújtja a kulcsot a kapitánynak, aki továbbpasszolja nekem. Kinyitom a bal oldali cellát, azután Julesszal benyomulunk. Egy személynek is szűkös, nem ám kettőnek. Úgy táncolunk egymás körül, ahogy kilazítjuk a palánkokat és szétrugdossuk a port a padlón. Ahogy Jules felém fordul, a nyakamon érzem a leheletét. Nem tudok másra gondolni, csak a közelségünkre, pedig ez a legutolsó dolog, amire koncentrálnom kéne.

– Szerintem nincs itt semmi – állapítja meg. – Benézünk a másikba is?

Megragadom a latin feliratos kulcsot, hogy beillesszem a zárba. Ahogy a zárnyelv kattan egyet, a szőrszálak meredezni kezdenek a tarkómon.

Ez az.

Egy pillanatig habozok. Mi van, ha elég kinyitnom az ajtót, és Jules ugyanolyan hirtelen eltűnik, mint ahogy felbukkant? Mi van, ha a legjobb dolog, ami itt történt velem, köddé válik, mielőtt esélyem lenne igazán megismerni?

– Mire várunk? – kérdezi Jules. Elfurakodik mellettem, hogy kitárja a vasalt ajtót.

Veszek egy jó nagy levegőt, miközben a legrosszabbra készülök.

Ami nem történik meg.

Jules csak megáll a cella közepén, és megrázza a rácsokat.

– Ez is zsákutcának tűnik.

Rajmund kapitány felélénkül. Elég egy pillantás, hogy két társa visszameneküljön a fenti fedélzetre. Követjük őket, és tisztes távolságból figyeljük a készülő égiháborút.

– Melyik anyaszomorító fattyú árulja el nekem, hogy kerülhetett a cellakulcsunk a tenger fenekére? – harsan fel a kapitány.

Gyutacs és Hályog összenéz – bár Hályog fél szeme miatt csak úgy-ahogy.

– Az van, kapitány… – nyel egy nagyot Gyutacs –, hogy há'… beejtettük.

Rajmund kapitány felsóhajt.

– Miért ilyen nehéz rendes legénységet találni manapság? Most, hogy megvan a kulcs, talán ki is próbálhatnánk, míg mindkettőtöket bezárunk néhány órácskára.

– Nem akarattal vót – védekezik Gyutacs.

– Úgy, úgy – erősíti meg Hályog. – Csak látni akartuk, tud-e úszni.

Míg ők civódnak, néhány száz méternyire meglátom a holdfényben csillogó Örökkön-örökké Partot.

– Nincs kedved inkább úszni? – Felkapaszkodom a mellvédre, és kinyújtom a kezem.

Jules megragadja, hogy felhúzzam magam mellé.

– Azt hittem, már sosem kérdezed meg – feleli, azzal együtt beugrunk.

* * *

A part messzebb van, mint gondoltam. Mire elérjük, mindketten kapkodjuk a levegőt. Jules a hátára fordul, és ahhoz is fáradt, hogy feljebb kússzon; csak engedi, hogy a hullámok körbenyaldossák. Ahogy fekszem, arcom egy fésűskagylóhoz préselődik.

– Miért nem kérted meg a kalózokat, hogy dobjanak partra? – zihálja Jules.

– Mmmm tmmmdommm – felelek homokkal teli szájjal.

Beletelik néhány percbe, míg rendesen kapok levegőt, azután talpra állok és feljebb tántorgok, hogy lerogyjak a partra. Meglátok egy korallt, ami sétabot alakú cukorpálcikára emlékeztet.

– Egy tökéletes J.

– Mi? – Jules is mellém telepedik.

– A mamámmal sokat sétálgattunk a Cape Cod-i parton, és olyan korallokat kerestünk, amik betűre emlékeztettek. – Odadobom neki. – J, mint Jules.

Úgy forgatja az ujjai között, mint egy kis világító csontot.

– Aggódom a mamám miatt. – Elfordítom a tekintetem. – Hiányzik. Itt minden rá emlékeztet. Matilda királynő az ő sütireceptjeit használja. A kedvenc virága, a százszorszép az egyetlen, ami az Unikornisok Mezején nyílik. – A korallra mutatok Jules kezében. – Meg ez is… de közben mégsem ugyanaz, érted?

Jules felhúzza a térdét a mellkasához.

– Akkor olyan, mint a húgommal.

– Van egy húgod?

– Volt – feleli. – Sofia. Ezért vagyok a halál szakértője. – Két tenyere között görgeti a kis korallt. – Hat voltam, amikor a mamám teherbe esett. Annyira vártam, mikor lesz végre testvérem, hogy napjában százszor is megkérdeztem. Végül valóra vált az álmom. Sofia megjött – négy hónappal korábban. Csak pár órát élt. Tudom, hogy nem tehetek róla, néha mégis azt hiszem… talán ha nem akartam volna annyira… ha nem kívántam volna annyira… még mindig élhetne. – Dühödt mozdulattal dörgöli meg a szemét. – Ez mekkora hülyeség! Nem is tudom, miért mondom el.

– Nem… én örülök neki. Jó tudni, hogy nemcsak én vagyok totál csődtömeg.

Jules elneveti magát.

– Te akkor is sokkal nagyobb csődtömeg vagy, mint én.

– Igaz – értek egyet. – Még azt is előre láttam, hogy nem találjuk meg a kaput a kalózhajón.

– Tényleg?

– Igen. – Szembefordulok vele. A szeme sötét, akár az éjszaka. – Csak arra tudtam gondolni, amikor a kulcs elfordult a zárban, hogy most fogsz eltűnni… és én még nem akarok lemondani rólad.

Minden bátorságomat össze kell kaparnom, hogy a kezéért nyúljak.

Akárcsak legutóbb, amikor az Unikornisok Mezején hozzáértem, most is azonnal elhúzódik.

– Ne! – kiált fel. – Edgar… sajnálom… de nem. Ez nem megy.

Érzem, ahogy lángolni kezd az arcom. Tényleg ilyen visszataszító vagyok?

– Mármint dögös vagy, meg minden… de ez akkor is fura. Nem helyes. Pontosan úgy nézel ki, mint a legjobb barátnőm fiúja.

Leesik az állam.

– Dögösnek tartasz?

Az ajkai félmosolyra rebbennek.

– Azért ne bízd el magad.

– Az a gond, hogy hasonlítok Olivérre? – Bólint. – Hát csukd be a szemed.

A pillái leereszkednek, én előrehajolok.

Tuti biztos vagyok benne, hogy rosszul leszek. A szívem szó szerint a torkomban dobog. Mi lesz, ha elszúrom? Ha megbököm az orrommal? Ha nem találom el a száját? Miért nem gugliztam rá a témára, vagy legalább csórtam el a mamám egyik Cosmopolitanjét, míg volt rá esélyem?

Lazíts, Edgar, biztatom magam. Ne agyalj! Csak csináld!

Azzal bámulatos és varázslatos módon megcsókolom.

Szinte olvadozik, ahogy átkarolom. Moccanni is félek, mintha bármelyik pillanatban felébredhetnék. Csak rátapadok az ajkaira, míg a szemem sarkában már

csillagokat látok, annyira kifogyok a levegőből.

Végül zihálva szakad el tőlem.

– Mindig az alamuszi nyuszik… – mormolja.

Belegondolok: akkor is megismerkedem Julesszal, ha a való világban maradok? Ez a képzeletbeli környezet idézte meg a varázslatot, vagy máskülönben is feléledt volna, bárhol ismerkedünk meg?

Belegondolok: vajon ő is belegondol?

Lefekszem a homokba, felnézek a csillagokra, s ahogy Jules a karomra hajtja fejét, olyan szélesen mosolygok, hogy bereped az arcom.

Micsoda egy nap!

– Azelőtt könnyedén megtaláltam a Göncölszekeret – sóhajtok fel –, de a mamámnak nyilván lövése nincs az asztronómiához, mert ezek a csillagok totál véletlenszerűek. Te ismersz csillagképeket?

Jules megdermed.

– Én… szóval nemrég valaki mutatott párat, de nem igazán emlékszem.

Megvonom a vállam.

– Akkor találjuk ki őket. – Az égboltra mutatok. – Az ott? Legyen Hintaszék. Látod, tiszta székformája van.

Elvigyorodik.

– Ó, igen. Tényleg látom. S ott balra, az a két szem és csorba száj? Az Joker. – Hirtelen felül. – Edgar? Te is látod, amit én? Valami nem stimmel azzal a csillaggal. Olyan… lapos.

Felnézek az égre. A bársonyos sötétben Joker egyik szeme gonoszul csillog. A másik viszont alig fénylik. Élettelen és tompa.

Olyan, mintha lyuk lenne az égen.

Vagy más szóval: kapu.

* * *

A kalapálás fülsiketítő. A manók összeszegelik a leghosszabb létrát, amit valaha láttam, viszont a tenger közepére kell állítani, mert a csillag – naná! – pont nem a part felett van. Ennek köszönhetően a mérnöki csoda megköveteli a manók minden figyelmét; Rajmund kapitánynak alá kell tolatnia, hogy a fedélzeten állhasson; a sellők pedig veszettül eveznek, hogy az áramlatokkal szembeszállva egy helyben tartsák a kalózgályát.

Julesszal beugrottunk a palotába felöltözni, mielőtt összecsődítettük az építőcsapatot. Legnagyobb döbbenetemre a gardróbban nem találtam egy szál űrruhát sem, csak tunikák és feszes nadrágok sorait. Julesnak tíz percébe telt meggyőzni, hogy így menjek emberek közé, de még most sem hiszem el, hogy béna Robin Hoodnak öltöztem.

– Még mennyi? – kérdezem Buktát, amint elsiet mellettem egy szöghúzó kalapáccsal. A hajnal szó szerint a nyakunkon van. S ha kialszanak a csillagok, mielőtt

alkalmunk lenne elérni a kaput? S ha estére nyom nélkül eltűnik?

Bukta felhorkan.

– Ez az utolsó fok. Már elhasználtunk minden alkalmas fát. Lassan ki kell vágnunk egyet az Elvarázsolt Erdő fái közül.

El sem merem képzelni, mennyire kibukna ránk a könyv, ha elkezdenénk ritkítani a fáit.

Trotli lekiált, hogy minden kész. Rajmund kapitány erőteljes mozdulattal megrázza a létrát.

– Tartani fog – bólint elégedetten.

– Remélem, nem félsz a magasban. – Jules megemeli a ruhája szegélyét. Katonai bakancsa eltűnt, újra azt a nevetséges kis tipegőt viseli, ami annyit se ér, mint egy titokzokni. – Mert én fel nem mászom ebben.

– Semmi gond – hazudok.

Felemelem a lábam a legalsó fokra, próbára teszem a csizmám, mennyire csúszik, azután felhúzom magam és mászni kezdek. A hajó ringatózik alattam, ettől a létra kileng oldalra. Teljes sötétben haladok, ami voltaképpen áldás – ha látnám, mi van alattam, sosem mennék fel. A sellők halfarkának locsogása és a manók biztatása lassan elhalkul alattam, ahogy egyre közelebb érek a könyv felső széléhez. Úgy tűnik, bármilyen magasra mászom is, sosem érek oda.

Végül elérem a manólétra legfelső fokát. Görcsösen kapaszkodom, miközben ide-oda leng és kis híján levet

magáról. A nyakamat nyújtogatva fürkészem a csillagokat. Az egyikük határozottan különbözik a többitől. Ötágú, fehér, és sárga a körvonala. Míg a többi csillag villog, mint a gyémánt, ez tompa és mozdulatlan, mintha csak odaragasztották volna.

Lábujjhegyre ágaskodom, s amilyen messze csak tudom, kinyújtom a jobb kezem, de még így is méterekre vagyok attól, hogy megérintsem a szélét. Felötlik bennem, hogy használhatnám a kardomat, hátha levágom – vagy a manók buzogányát, hátha leverem –, de ha így el is érném, nem biztos, hogy nem tennék benne kárt. Vonakodva visszavonulok a létrán, mígnem újra ott állok Rajmund kapitány hajójának imbolygó fedélzetén.

– Na, cimbora?

– Nem érem el – vallom be.

– Hát Naspolya? – veti fel Jules. – Ő magasabb, nem?

– Azért nem méterekkel. – A manókhoz fordulok. – Tényleg nincs több fa?

Horák megrázza a fejét.

– Már a palota melléképületeit is lebontottuk.

– Azokat feltétlenül újjá kell építeni. Lehetőleg mielőtt Matilda királynő felébred.

– Szóval, ennyi? – kérdezi Jules. – Senki nem elég magas, hogy lehozza nekem a csillagot az égről?

Egy pillanatra elgondolkodok.

– Talán nem is magasság kell ide. – Tölcsért formálok a kezemből, mielőtt elkiáltom magam. – Szikra! Csóva!

Sziporka!

A tündéreknek elképesztő a hallása, ami kevéssé ismert tény. Ezért is tudnak olyan hatékonyan hallgatózni. Ez a képességük most az egyszer hasznomra válik: szinte azonnal felbukkannak. A három szentjánosbogár olyan közel repül el mellettem, hogy fénylő kis testüket is látom.

– Itt meg mi történik? – Csóva talán haragszik, amiért felkeltettem a legszebb álmából, de rögvest elfeledkezik erről, amint meglátja az imbolygó létrát.

Egy újabb kevéssé ismert tény a tündérekkel kapcsolatban: épp annyira szeretik a pletykát, mint amennyire utálják, ha kimaradnak valamiből.

– Látjátok azt a csillagot? – mutatok fel. – Ami inkább emlékeztet gombra, mint drágakőre?

Sziporka és Szikra feljebb reppen, hogy jobban lássa.

– Mi van vele? – kérdezi Szikra.

– Szeretném, ha lehoznátok.

– Semmi gond – bólint Csóva. – Lányok?

A három tündér kilő, akár a rakéta. Ahogy belehasítanak az égbe, fényük egyre kisebb és kisebb lesz, akár egy lézermutató hegye: kék, zöld és piros.

Egy pillanatig teljes a csend. Azután csattanást hallunk. Hirtelen betűk záporoznak a nyakunkba, felhasogatják a létra fokait és szétszabdalják Rajmund kapitány hajójának fővitorláját. Julest kis híján felnyársalja egy K, amint a fedélzethez szegezi ruhája

szegélyét.

– Vigyázz! – Megragadom és berántom az ajtónyílásba, ahonnan a fedélközbe lehet jutni.

Egy pillanattal később tűzgolyó hasít az égbe, majd csapódik a fába. Csóva fekszik előttünk széttárt karokkal és lábakkal, pislákoló testével. Az egyik szárnya leszakadt, és fekete betűszárak állnak ki a vállából, a lábából, a hasából. Rajmund kapitány nyomban felkarolja, amint Sziporka és Szikra elősüvít a sötétből.

– A betűk voltak – zihálja Sziporka. – A sötétben nem láttuk őket, s miután a könyv csukva van, torlaszt alkotnak.

A kapitány leveszi nyakából a sálat, hogy apró függőágyat rögtönözzön belőle. Gyengéden fekteti le Csóvát, meghagyva a sarkokat a nővéreinek.

– Menjetek tüstént Orbánchoz – parancsol ránk. – Ő majd tudja, mit kell tenni.

Juleshoz fordulok, aki még mindig arra a pontra mered, ahová Csóva zuhant.

– Majdnem kinyírtunk egy tündért – hebeg színtelen hangon. – Ezért tuti pokolra jutunk.

– Szerintem csak elhagyott a szerencsétek, cimbora – nyugtat meg Rajmund kapitány.

Felnézek az éjszakai égre, a könyv papírjára nyomott láthatatlan fekete betűkre.

– Mi veri a papírt? – kérdem Julestól.

– Az olló?

– Nem – felelem komor hangon. – A tűz.

* * *

Ahogy átsprintelünk a lapokon Piró barlangja felé, részletezem a tervet Julesnak. Talán a tündérek a mese legerősebb szereplői, de a betűkön még ők sem tudnak áttörni. Vagyis nyers erővel itt semmire se megyünk. Ugyanakkor a betűket papírra nyomták, a papír pedig éghető. Nem kell más, csak egy rendes lángszóró.

Jules le van nyűgözve.

– Hű! Tényleg több van benned, mint a csinos pofid alapján gondolnánk.

– Csak hogy tudd: minden megvan bennem, ami kell. – Ahogy megkerüljük a szirtet Piró barlangja felé, Jules határozottan megmarkolja a kezem.

– Az a tündér tényleg rendbe jön? – kérdezi.

Megtorpanok és felé fordulok.

– Ne aggódj! Itt senki se halhat meg. Bármi történik, amint Olivér újra kinyitja a könyvet, mindenki újra a régi önmaga lesz.

– Csak olyan… elesettnek tűnt. – Jules összeborzad. – Ha velünk történne ilyen? Mi is helyrejönnénk?

Emlékszem, mit mondott Orbánc: annak a világnak a szabályai kötnek bennünket, amelyikben éppen vagyunk.

– Igen – felelem magabiztosan. – Itt mindketten sebezhetetlenek vagyunk.

A mosoly szétárad Jules arcán.

– Oké. Miután ezzel megvagyunk, megcsináljuk a mesebeli harcosok klubját.

Néhány perc múlva elérjük Piró barlangját. Egy része talán beomlott – a könyv így adta jelét elégedetlenségének –, de azóta helyreállt, nyilván ugyanannak a makacs varázslatnak köszönhetően, amelyik szűk nacit húzott az űrruhám alá. A sárkány háton fekve hortyog, és álmában füstkarikákat ereget.

Jules bizonytalanul megáll a porszáraz földön.

– Biztos, hogy biztos?

– Ismered. Olyan, mint egy túlméretezett családi kutya.

– Csak eszembe jutott a régi szabály: ne ébreszd fel az alvó sárkányt.

Vetek rá egy pillantást.

– Az alvó kisbabákra gondoltak. – Odalépek Piró gigászi fejéhez, hogy belesúgjak a fülébe. – Piró! Kelj fel és járj! – Hangom belefullad mennydörgésszerű horkolásába. – PIRÓ! – kiáltom hangosabban, mire felriad, és roppant szárnyai úgy pattannak szét, mint az esernyő. Vörös szeme lassan rám fókuszál, mielőtt fogai rettentő mosollyal villannak meg.

– Kellene a segítséged – magyarázom. – Fel tudnál repülni a legutolsó lap tetejére?

Az óriási bestia bólint, azzal leereszti szárnyát, hogy felmásszak rá. Meglepetésemre Jules elfoglalja a mögöttem lévő helyet.

– Ez most komoly? – kérdezem.

– Légyszi! Szerinted hányszor lesz még alkalmam sárkányon repülni?

Érzem, ahogyan karja megfeszül a derekamon. Piró pikkelyei kissé szúrósak a nadrág vékony anyagán át. Míg fészkelődöm, akár egy óriásgyík, előmászik a barlangból.

– Kapaszkodj! – szólok hátra, amint felokád némi tüzet, hogy bevilágítsa az alant elterülő völgyet, ami rögtön ezután újra sötétbe borul. Áthelyezi súlyát a hátsó lábaira, a szél a szárnyai alá kap, s amint kitölti, akár a vitorlát, felemelkedünk a levegőbe.

Nézz csak rám! Itt vagyok – egy srác, aki gyakorlatilag a négy fal között, az avatár barátai között élt, és rettegett mindentől, a tornaórától kezdve a társas érintkezésig –, egy igazi sárkányon lovagolok, miközben egy dögös csaj úgy csüng rajtam, mintha az élete múlna rajta. Na, ezt nevezem én hősnek. Bárcsak a mamám is láthatna, gondolom.

Bárcsak én láthatnám őt!

Jules sikongat örömében, ahogy Piró a hegyek közt siklik, fel-alá, mint egy pálya nélküli hullámvasút. Úgy kapaszkodik belém, hogy az ujjpercei belefehérednek, és érzem, ahogy a nyakamba temeti arcát. Egy pillanatig azt kívánom, bár örökké Pirón szárnyalhatnánk.

Ahogy a sárkány átröppen egy másik lapra, újabb széllöket támad, amitől csak még magasabbra emelkedik, amíg el nem érjük a mese végét.

– Lassíts, kis pajtás! – Habár nem látni veszélyt, Csóva saját állítása szerint itt rohant bele a betűfalba.

Úgy rántom meg Piró sörényét, akár a gyeplőt. Le is fékez, hatalmas szárnyaival egy helyben lebeg, vaskos izomkötegei megfeszülnek a combom alatt.

– Kapcsold be a fényszóródat, Piró! – parancsolok rá.

Piró óriásira tátja a száját, hogy lángokkal fesse meg az eget. Egy pillanatra az egész világ narancsszínben játszik. A fényben élesen metszett betűk rajzolódnak ki, összegabalyodott szótagok és egész szavak tapadnak egymáshoz, hogy összeragasszák az oldalpárt.

– Közelebb – adom ki a parancsot, mire a sárkány előrébb araszol. – Azt akarom, hogy háromra perzselj fel mindent. Egy… – Piró magába szippantja a levegőt. – Kettő… – Feldagadó pofazacskóin átszűrődik az odabent felizzó tűz fénye. – HÁROM! – kiáltom, mire Piró sárkánytüzével felperzseli a betűket.

Kezdenek elcseppenni, fekete esőként záporoznak alá a lenti tengerbe. Amikor elég nagy hasadék keletkezik, hogy átférjünk rajta, újra megrántom Piró sörényét.

– Ennyi elég is lesz! – Megpaskolom a nyakát, mire helyeslően felmordul. Gyengéden érintem oldalához a csizmámat, mintha csak lovon ülnék. Piró kilő előre, hogy belevesse magát a csillagok óceánjába.

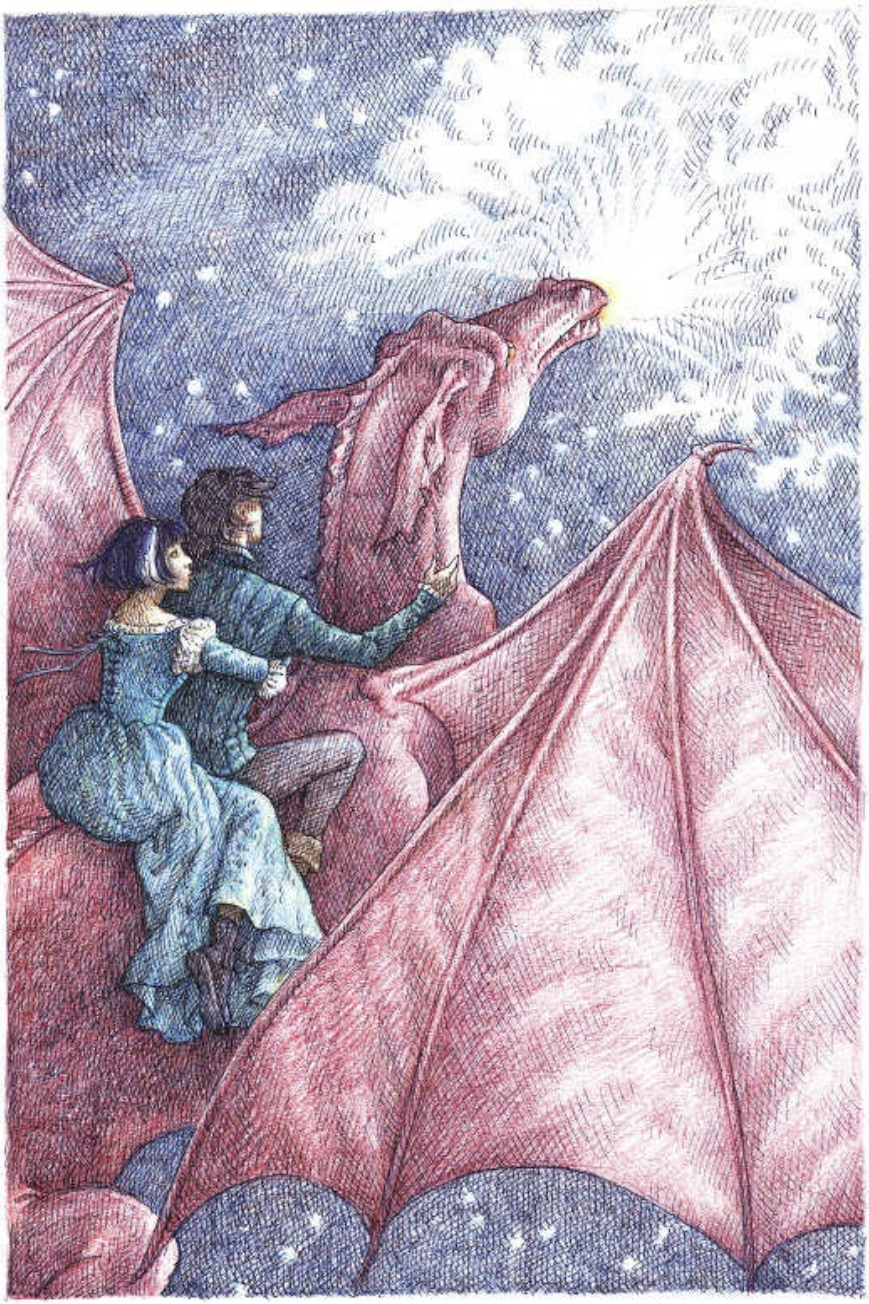

Jules levegő után kapkod mögöttem. Olyan, mintha

gyémántokat hintenének ránk, és ahogy hozzáérünk a csillagokhoz, lágy, csilingelő hangot adnak ki, mint az üveg. Végül elérjük azt, amelyik nem izzik és nem csillog.

– Megpróbálom megtartani Pirót – szólok hátra. – Le tudod venni?

A sörényénél fogva megmarkolom a sárkányt, hogy kordában tartsam roppant erejét, míg Jules oldalt hajol, kinyújtja kezét, és megragadja a csillagot.

– Megvan!

Amint a csillag elválik, a többi riadtan felragyog és egymáshoz húzódik, hogy a helyén üresség tátongjon.

Gyönyörű a visszaút Piró barlangjába. A nap mostanra felkelt, rózsaszín nyelvével nyaldossa a tengert. Madarak siklanak és buknak le mellettünk, ahogyan átsüvítünk a felhőkön. Piró átröppen a palota felett – ugyanazon az útvonalon, amelyiken minden reggel –, csak ezúttal nem vagyok odalent, hogy felébredjek rá. Szemhunyást sem aludtam, mégis elevenebbnek érzem magam, mint bármikor.

Amikor földet érünk a barlangnál, Piró hatalmasat ásít, miközben füstöt böfög fel.

– Jó haver vagy – köszönök meg mindent, mielőtt lepattanok a hátáról, majd Julest is lesegítem.

A sárkány visszakúszik rejtekhelyére, és már vígan hortyog, mire Julesszal leülünk a szikla szélére, ahol a lábunk a semmi felett lóg. Jules előhúzza a zsákmányt ruhája mellrészéből.

– Ez komoly? – kapok levegő után.

– Miért? Látsz rajtam zsebet? – Kezembe nyomja a kis csillagot.

Azt várnám, hogy éget egy kicsit. Hogy legalább meleg vagy szúrós, és nehéz, mint egy meteor. De egyik sem igaz. Ami azt illeti, pontosan olyan, mintha mézeskalácsból lenne: egy ötágú csillag cukormázzal.

Megforgatom a kezemben, és észreveszem, hogy a máz a túlsó oldalán is folytatódik. KÍVÁNJ VALAMIT CSILLAG, olvasom.

– Jules – kapok levegő után –, szerintem megtaláltuk!

Mit tennél, ha csak egyetlen napod lenne hátra?

Azokkal töltenéd, akiket szeretsz?

Elutaznál a föld távoli tájaira, hogy minél több csodát láss?

Nem ennél mást, csak csokit?

Bocsánatot kérnél az összes vétkedért? Odaállnál azok elé, akik elé eddig nem mertél? Elmondanád a titkos szerelmednek, hogy mindig is imádtad?

Miért várjuk meg a legutolsó pillanatot, amikor mindvégig ezt kellene tennünk?

OLIVÉR

A MESE SZERINT azokban a percekben, míg atyám a sárkánnyal viaskodott, én megszülettem, a három tündér pedig csak arra várt, hogy átadja az ajándékát. Az első tündértől bölcsességet kaptam, a másodiktól hűséget, ám mielőtt a harmadik tündér átadhatta volna a bátorságot, édesanyámnak látomása támadt a király közelgő haláláról, ezért felsikoltott: Mentsd meg őt! A harmadik tündér félreértette a könyörgést, ezért nem adta nekem a bátorságot, helyette életet lehelt belém, így – pontosan atyám halálának pillanatában – felsírtam.

Mindig azt hittem, hogy emiatt van bennem ez a nyugtalanság, ez a menekülési vágy. A könyvben én voltam az egyetlen szereplő, aki szó szerint megkapta az élet nagy ajándékát – ezért természetes, hogy a maga teljességében akartam megélni, nem pedig egy mese korlátai között. Azt akartam, hogy én írhassam a saját történetemet. Ki akartam törni a korlátok közül; nagyobb dolgokról ábrándoztam. Mert mi értelme az életnek, ha nincs esélyünk megélni?

Kívülről nézve persze mindig tökéletesnek tűnik az a másik világ. Sosem kémlelünk be a sötét, pókhálós sarkokba; nem nézünk a bárányfelhők mögé, hogy lássuk a közelgő vihart; nem gondoljuk, hogy bármi rosszul sülhet el.

Akkor most elmondom az igazat a valóságról: a dolgok bizony elromolhatnak.

Amikor kinyitom a szemem és lecsapom az ébresztőórát, még az álom és a valóság ködös határmezsgyéjén, áldott tudatlanságban ébredezek. Nem emlékszem a tegnapra. Nem emlékszem, mi vár rám.

Azután hirtelen rám szakad minden emlék, hogy még a levegőt is kipréselje belőlem.

Frocli. Az autó. A sír.

Delila elvesztése.

Minden újabb emlék egy-egy tőrdöfés; az utolsó meg olyan, mintha elcsavarnák szívemben a pengét.

Megdörgölöm arcomat, míg azon tűnődöm, hogyan

csinálom végig a napot – hogy öltöm magamra színlelt amerikai akcentusom és szerepem; hogy játszom el, hogy tényleg érdekelnek iskolai barátaim apró-cseprő problémái; hogyan viselkedek úgy, mint egy átlag diák. Azt sem tudom, hogy nézzek Delila szemébe és tegyek úgy, mintha nem számoltam volna a perceket, mikor lehetünk újra együtt.

Elrendezem a takarót (abban a nyavalyás könyvben ezzel sem kellett bajlódnom – az ágyam valahogy mindig megvetette magát), azután kibotorkálok a fürdőbe, levetem a bokszeralsót, és belépek a zuhany alá, hogy magamra folyassam a forró vizet.

Alig csukom be a szemem, Froclit látom magam előtt. Mennyi időnek kell eltelnie, amíg már nem így lesz? S ha megtörténik, azt jelenti, hogy elfelejtettem? Miután Delilával elválunk, ugyanez történik?

Nem, mondom magamnak, mert mindig kinyithatja a könyvet, és beszélhetünk, ahogy régen.

De ha majd talál valaki mást – amikor elmegy randizni, és kipirult arccal tér haza, miközben egy olyan fiú körül járnak a gondolatai, aki nem én vagyok? Amikor majd megházasodik, gyerekeket szül és megöregszik, míg én örökre tizenhat éves királyfi maradok?

Nekem nem számít, ha megőszül és ráncos lesz. Tudom, hogy mindig szeretni fogom Delilát, ami az eddigi tapasztalatok alapján azt jelenti, hogy tényleg örökké. Vele viszont más a helyzet. Nekem talán nincs hová

mennem és továbblépnem, Delila élete azonban szüntelenül változik. A világa ugyanúgy rákényszeríti majd, hogy elfeledjen, miként az enyém arra, hogy emlékezzem.

Elfordítom a csapot, hogy elállítsam a vizet, azután csak állok a fülkében, a csempéknek préselem a tenyerem, és próbálom elodázni az elkerülhetetlent. Végül törülközőt kerítek a derekamra, és átcsattogok a szobámba, hogy magamra vegyem a ruhát, amit ennyi idő után is idegennek érzek. Bepakolom a táskám, betuszkolom a könyveimet és befejezetlen házimat, azután lesietek a földszintre, hogy bekapjak néhány falatot, mielőtt megjön a busz.

Jessamynt a konyhában találom. Már kikészített egy tállal a zabpehelyből, amit Edgar nyilván teljes szívéből szeret, de nekem akkor is olyan az íze, mint a fűrészpornak. Amikor felém fordul, sötét karikákat látok a szeme alatt, és az egész arca betegesen sápadt. Újra beteg lesz? Megint túlságosan lekötött a saját bajom, ezért nem vettem észre?

– Jól vagy? – kérdezem.

Megvonja a vállát.

– Nem aludtam túl jól. Biztos a telihold miatt. – Benyúl a hűtőbe és elővesz egy doboz narancslevet. Azt várom, hogy pohárért nyúl és tölt nekem, ám ehelyett a tálam fölé hajol és elkezdi feltölteni.

– Jesszusom… anya! Mit csinálsz? – Elkapom a karját. –

Ez nem tej.

– Dehogyisnem, Edgar – vitázik.

A tálra mutatok.

– Ez narancslé.

Hunyorogva néz le a folyadékban lebegő pelyhekre, mintha először látná őket.

– Ó… – Kiprésel magából egy nevetést. – Azt hiszem, mégis fáradtabb vagyok, mint gondoltam. – Bágyadtan elmosolyodik. – Talán ideje befeküdnöm egy fejátültetésre.

Hirtelen rádöbbenek, hogy talán most utoljára látom Jessamyn Jacobsot. Ha Edgar jól végzi a dolgát, napnyugtára már nem leszek itt. Jessamyn csaknem négy hónapon át a gondomat viselte, még akkor se ingott meg, amikor olyat tettem vagy mondtam, ami egyáltalán nem vallott Edgarra. Személyesen csak rövid ideje ismerem, de ő teremtett meg – már csak ezért is úgy tekintek rá, mint egy szülőre.

– Csodálatos édesanya vagy – bukik ki belőlem. – Gondoltam, jobb, ha tudod.

Jessamyn elfehéredik, majd ugyanilyen gyorsan össze is szedi magát.

– Hű! Még nincs itt az anyák napja. – Készít nekem egy másik adag zabpelyhet, ezúttal tejjel. – Mire fel ez a nagy komolyság? Mintha világvége lenne.

Ahogy a zabpelyhet kanalazom, kierőszakolok magamból egy mosolyt.

Talán az is van.

* * *

Delila megvár az iskola előtt. Egy pillanatig meredten nézem aranyló szemét és gesztenyebarna haját, az orrát és az orcáit pettyező szeplőket. Ajkait, melyek rózsaszínek, mint a vattacukor, s éppoly édesek. Emlékezetembe vések minden apró részletet; egyenként felírom őket magamban, hogy örökre megőrizhessem.

Talán ez az utolsó alkalom, hogy lelépek a buszról; hogy kézen fogva végigmegyünk a folyosón; hogy hallom dallamosan csilingelő hangját.

Minden most történik utoljára.

– Hogy vagy? – kérdezi csendesen.

– Voltam már jobban is – vallom be. – Hol van Szerafima?

– Nem tudja abbahagyni a sírást, ezért bezártam a szobámban egy doboz papír zsebkendővel és egy raklap pillecukorral.

Megszorítom a kezét.

– Még nem késő átgondolni. Előállni egy másik tervvel.

Könnyek csillannak a szemében.

– Nem veszíthetlek el.

Pedig pontosan ez fog történni.

– Akkor, mit csináljunk?

– Nos – felel halkan Delila –, szerintem beszélnünk

kellene Edgarral. – Kinyitja a hátizsákját, hogy megmutassa a mesekönyvet.

Olyan, mintha ólmot reggeliztem volna. Nincs erőm mozdulni, de még dönteni se. Gépiesen követem Delilát a folyosón, próbálok mosolyogni az elhaladó diákokra, motyogva felelni a haveroknak és ismerősöknek. Vajon látják rajtam, hogy félig már nem is vagyok itt?

Raj megragadja a vállam és megráz.

– Most már bármikor megtörténhet, ember! Totál kész vagyok!

Dermedten nézem, miközben azon tűnődöm, honnan tudhat a távozásomról.

– Már éjjel is a központi vizsgáról álmodok – folytatja Raj. – Ez fogja meghatározni, milyen irányban megy tovább az életem. Hallottam a nevelési tanácsadót, ahogy Mr. Elykkel dumált, és azt mondta, még a héten megkapjuk az eredményt.

– Ja – próbálok lelkesedést színlelni. – Kész őrület. Nézd, nekünk most… Majd később… – Elhal a hangom, ahogy képtelen vagyok előállni egy hihető hazugsággal.

– Vajon hogy boldogultál volna a fősulin? – mereng el Delila.

Hirtelen Chris lép hozzánk gondterhelt arccal.

– Helló, srácok! Tudom, hogy iszonyú kínos, de Jules nem mondott rólam semmit? Mert nagyon úgy tűnt, hogy jól kijövünk egymással, de azóta nem válaszol egy üzimre se.

Delilával összenézünk.

– Igazából elkapott valamit…

– Ó, ember. Az szívás, de azért örülök, hogy nem velem van baja. Talán beugrok hozzá egy kis meleg levessel…

– Nem erőltetném – vágja rá Delila. – Tutira nem akarná, hogy így lásd. Különösen egy ilyen randi után.

Chris bólint.

– Oké, de legalább megmondanád neki, hogy érdeklődtem?

– Persze. – Amint Chris eltűnik a sarkon, Delila megkönnyebbülten fújja ki a levegőt. – Mit szólnál, ha lógnánk az első óráról?

– Nem mintha sokat számítana, ha úgyis elmegyek…

Megfogja a kezem, hűvös kis ujjaival megszorítja, azzal elvezet a tornaterem mellett, ki a suli mögötti focipályáig. Itt beveszi magát a lelátó alá, ahol nem láthatnak meg.

Kicipzárazza a hátizsákját, és a könyvért nyúl, de elkapom a kezét.

– Ígérj meg valamit! Legyen alkalmunk elbúcsúzni egymástól.

Froclira gondolok. Iszonyú nehéz megbirkózni az örökkévalósággal, ha nem tudunk rá felkészülni.

Delila mélyen a szemembe néz.

– Megígérem.

Együtt ütjük fel a könyvet a legutolsó oldalnál. A szereplők elszórtan várnak Örökkön-örökké Parton.

– Megcsináltuk. – Edgar feltart valami aprót, amit nem

tudok kivenni.

Összeráncolom a homlokom.

– Miért van rajtad a nadrágom?

– Miért van egyáltalán ilyen nadrágod? Hidd el, nem én akartam. A könyvnek láthatóan nem tetszik úgy az írásom, mint a mamámé. Szerintem már csak órák választanak el attól, hogy brit akcentussal beszéljek, és Julesnak aranyhaja legyen.

– Az nem az a mese… – morgom.

– Mit találtatok? – avatkozik közbe Delila.

– Egy másik átjárót. – Edgar füttyent a tündéreknek, akik odalibbennek hozzá, hogy megragadják a kis valami egy-egy csücskét. – Örülök, hogy jobban vagy – mosolygok Csóvára, aki válaszul megrebegteti szárnyait. A tündérek közelebb repülnek a könyv felszínéhez, hogy jobban láthassam a kis tárgyat.

– Mi ez… mézeskalács? – kérdezem.

– Hát, azt nem tudjuk – vallja be Jules. – Még nem kóstoltuk.

Elolvasom a feliratot: KÍVÁNJ VALAMIT CSILLAG.

– Próbáltatok kívánni? – kérdezem.

– Naná – felel Edgar. – Nem történt semmi. Pedig még azt is mondtam, hogy csillag, csillag, hullócsillag…

– Ha mézeskalács, akkor meg kell enni – véli Delila.

– Mi a csudáért ennénk meg egy csillagot?

– Nem olvastátok az Alice Csodaországbant? – Vetek egy pillantást Edgarra és Julesra, akik csak megvonják a

vállukat. – Ne már! Ennyire nem figyeltek irodalomórán? Alice attól nőtt meg és zsugorodott össze, hogy sütit evett.

– Süti? – rángatja meg Hapci Edgar tunikáját. – Kaphatok?

– Az ég szerelmére, be ne falja azt a mézeskalácsot! – figyelmeztetem őket. – Kutyakeksz fog potyogni az égből…

Orbánc előrelép.

– Olivérnek igaza van – mereng el. – Akárki eszi meg a sütit, nagyon gondosan kell kívánnia. Csak így lehetünk biztosak abban, hogy mindenki a megfelelő helyre kerül. – Szúrós pillantást vet Edgar és Jules felé. – Nekem például úgy tűnik, Edgar, hogy akadt itt némi érdekellentét.

Delila szeme elkerekedik.

– Ne már! Ti ketten?

– Ha valakinek, neked tényleg tudnod kéne, mennyire dögös! – fortyan fel Jules.

– De mi van Chrisszel? – teszi fel a kérdést Delila.

– Ja – mordul fel sokatmondóan Edgar. – Mi van Chrisszel?

– Nem halaszthatnánk ezt későbbre? – avatkozok közbe. – Mit akartál mondani, Orbánc?

– Akárki eszi meg a csillagot, csak arra összpontosíthat, hogy Szerafimával együtt hazatérjetek.

Matilda királynő finoman megköszörüli a torkát.

– Majd én – jelentkezik önként, hogy utat törjön magának a tömegben. – Rettenetesen hiányzol, Olivér. Másra sem vágyom, csak hogy újra itt legyél, bármekkora

önzés is. Hogy őszinte legyek, sosem értettem igazán ezt a zorgos cselekményt. – Gyengéd pillantást vet Edgarra. – Nem bántásból mondom, szívem.

– Nem is úgy vettem.

– Akkor csinálhatom? – Matilda királynő a mézeskalácsért nyúl.

– Ne! – kiáltok fel, mire a parton mindenki megdermed. – Csak… szóval… Szerafima nincs velünk. Delila házában van. Néhány óra múlva jelentkezünk, majd akkor megejtjük a cserét.

Trotli integet.

– Várj csak, míg meghallod a noktürnt, amit neked írtam, Olivér!

– Azt is látnod kell, mi lett az odúmból – teszi hozzá Naspolya. – Teljesen átrendeztem.

– Megfőzöm a kedvenc ételed – ígéri Matilda királynő.

Mosolyt erőszakolok az arcomra.

– Alig várom – felelek, miközben igazából a végtelenségig elhalasztanám.

Delila összecsukja és elteszi a könyvet. Kitárom felé a karom, ő pedig belefészkeli magát.

– Hét óránk maradt – sóhajt fel. – El sem hiszem, hogy a suliban kell eltöltenünk.

Ránézek.

– Ki szerint?

* * *

Delila házába nem mehetünk, mert Szerafima ott van, és még mindig vigasztalanul zokog. A suli területén se maradhatunk, ahol rövid úton lebuknánk. Beszállunk hát Delila kocsijába, és addig autózunk, amíg az út véget ér. Egy alacsony falnál parkol le, ami mögött látni a tengert.

Az évnek ebben a szakában senki sincs a parton. Hideg van, s csak egymás karjában találhatunk melegséget. Ahogy a homokban ülünk, Delila kezét fogom, és a hüvelykemmel simogatom végig ujjperceit.

– Nem lesz belőle baj, hogy lógsz a suliból?

– Már nem számít. – A vállamra hajtja a fejét. A szél összeborzolja a haját.

– Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy te vagy életem legnagyobb kalandja? – kérdezem.

Bólint.

– Mielőtt még elszöktél a könyvből.

– Amíg te nem jöttél, úgy éreztem, nincs célja az életemnek. Miért írtak meg? Mi szükség egyáltalán rám? Azután olvasni kezdtél, s ettől valósággá váltam. Amikor belém szerettél, végre megértettem, miért vagyok a világon. – A füle mögé tűrök egy hajtincset. – Csak azért, hogy téged szeresselek. Feltétel nélkül.

Delila könnyes szemmel fordul el.

– Nem tudom, mi lesz nélküled…

– Ugyanaz leszel, aki mindig is voltál. A lány, aki életre keltett… s akitől eláll a lélegzetem.

– Inkább örök számkivetett – sóhajt Delila.

Felemelem a tenyerét, hogy lágy csókot leheljek rá.

– Mindig is bírtam a számkivetetteket.

Úgy néz rám, mint akit a legédesebb bók is képes halálra sebezni.

– Nem akarok elmenni – suttogom reszkető hangon.

– Olivér…

– Ne! – Lepecsételem ajkait a mutatóujjammal. – Most még nem megyek. Most még nem tűntem el örökre. Most még nincs más, csak te meg én, mint amikor legelőször találkoztunk… amikor egy ilyen alkalomról ábrándoztam. – Átkarolom és megcsókolom, eleinte gyengéden, azután egyre lázasabban. Háton fekszünk a hűvös homokban, s ahogy átölel, mintha satuba fogna. Ujjaim lekalandoznak a hajáról a hátára, bejárják minden négyzetcentijét, ahogy szorosan magamhoz vonják. Mintha próbálnám belepréselni a bőrömbe, hogy örökre megőrizzem a lenyomatát.

Hogy fér belém ennyi szenvedély, fájdalom és szomorúság – érzelem – anélkül, hogy szétszakadnék? Hogy képesek mások naponta szerelembe esni?

Életem hátralévő része másból sem fog állni, mint hogy megmentek egy királykisasszonyt, aki a legkevésbé sem érdekel. Őt csókolom és vele töltöm az örökkévalóságot, de minden alkalommal Delilát mentem majd meg, Delilát csókolom, és Deliláról fogok ábrándozni, amíg meg nem halok.

* * *

Amikor délután visszatérünk a házhoz, nem tudom elengedni. Fogom a szabad kezét, miközben vezet; átkarolom a derekát, ahogy belépünk és felmegyünk a lépcsőn. Halálra ítélt bűnözőnek érzem magam, akit a vesztőhelyre visznek.

Delila mamája szerencsére dolgozik, így nem kezd kérdezősködni, amint meglát kisírt szemmel. Delila tétován nyúl az ajtógomb után.

– Készen állsz? – kérdezi.

– Erre sosem…

Átfon a karjaival, hogy a nyakamba temesse arcát.

– Azt mondják, holnap esni fog – suttogja.

Zavartan húzódok el.

– Hogyan?

– Azt akarom, hogy totál átlagosak legyenek az utolsó szavaim. Olyanok, amiket akkor mondanék, ha holnap újra találkoznánk, és holnapután, és azután is.

Bánatosan bólintok.

– Talán szerdára kisüt a nap – megyek bele a játékba.

Vesz egy nagy levegőt, ahogy kinyitja az ajtót.

Az ágyon, keresztbe tett lábakkal, ott ül Szerafima. Duzzadt és vörös a szeme; körötte mindenütt ezüst csokipapírok. Előhúz egy újabb zsebkendőt a dobozból, hogy zajosan belefújja az orrát.

– Mikor mehetek haza? – szipogja.

Leülök mellé, míg Delila előveszi a mesekönyvet a táskájából.

– Most – felelem. – Edgar megtalálta a módját. És nem leszel egyedül. – Delilára nézek, fogva tartom a tekintetét. – Én is veled megyek.

Szerafima a nyakamba ugrik, ahogy újra sírva fakad.

– Annyira örülök! – zokogja. – Féltem volna egyedül visszamenni. S ha történik valami szörnyűség?

Épp most történik valami szörnyűség, gondolom.

Delila leteszi a könyvet az ágyra, mielőtt összefűzzük az ujjainkat.

– Meg is van. – Kinyitja az utolsó oldalon.

Szerafima arca felragyog, amint meglátja fájóan hiányolt családját. Edgar és Jules felpattan a szikláról.

– Kész vagy? – kérdi Edgar.

Bólintok.

– És te?

Vesz egy nagy levegőt, ahogy Jules kezéért nyúl.

– Igen. – Matilda királynőhöz fordul, aki bátorítóan mosolyog rá.

Edgar benyúl a tunikája – az én tunikám – zsebébe, azután megdermed.

– Hová lett?

– Hogy érted? – Zakatolni kezd a szívem. Ha nem találja a sütit, nem kell visszamennem a könyvbe.

– Egy perce még itt volt. – Matilda királynőre néz. – Nálad van?

– Miért lenne nálam, szívem? Úgy vigyáztál rá, mint egy koronagyémántra.

Edgar körözni kezd, közben a földet pásztázza.

– Senki se mozduljon! Nem akarom, hogy eltapossátok, ha…

Hapci szagot fog, és máris csorog a nyála.

– Érzem… érzem… érzem… Ja, nem. Ez a ló.

Beleütközik Fuszekli tekintélyes farába. A póni lassan megfordul, ajkai közt egy csillag alakú süti maradványaival. Nem tudja leplezni csalódottságát, amiért rajtakapták.

– Nem tehetek róla – védekezik, miközben ádázan szorongatja a jutalomfalat maradékát. – Szó szerint engem hívott. Azt mondta, Fuszekliii… csak száz kalória vagyooook…

– Ezt nem hiszem el! – fakad ki Edgar. – Egyetlen falatot se többet!

– Esküszöm – fogadkozik Fuszekli. – Holnaptól diétázok.

Edgar kitépi a mézeskalács maradékát Fuszekli szájából, és odaadja Matilda királynőnek, aki köntöse bársonyujjával letörölgeti róla a lónyálat.

– Fél süti nem elég – csóválja a fejét Orbánc. – Túl kockázatos. Felhígulhat a varázs. Fuszeklinak kell hazakívánnia titeket.

Fuszekli nyugtalannak tűnik, ahogy a szügyéhez kapja patáját.

– Nekem? Hát, nem tudom. Mármint erre nem

készültem. Még beszédet se írtam. Különben sincs rajtam az ünnepi nyergem, meg…

– Fuszekli! – szólok rá erélyesen. – Képes vagy rá! Én hiszek benned.

Felnéz rám.

– Kösz, Oli, de mi van, ha elszúrom?

– Akarod, hogy visszatérjek, nem? Alig várod, hogy ott vágtázz velem az Unikornisok Mezején. És Szerafima is hiányzik, mert senki sem tud úgy százszorszépeket fonni a sörényedbe, mint ő.

Fuszekli elgondolkodik.

– Százszorszépekkel a sörényemben tényleg jól nézek ki…

– Látod? Ilyen egyszerű. Nincs más dolgod, mint megenni a sütit, behunyni a szemed, és elképzelni, ahogy az álmaid valóra válnak.

Habozik.

– S ha becsomagolnám a másik felét, hogy eltegyem későbbre?

– Nem mondod komolyan – nyög fel Delila. – Ideje, hogy megtudj valamit, Fuszekli. Sovány vagy, mint egy bányaló. Kilógnak a bordáid. Aggaszt, hogy nem eszel eleget.

Nemcsak hogy a bordáit nem látni, de a fél világot kitakarja előlünk, Delila taktikája mégis beválik.

– Nos, ez esetben…

Fuszekli odahajol Edgar felé nyújtott kezéhez, hogy egyetlen harapással eltüntesse a mézeskalács másik felét.

– Most pedig – emeli fel a hangját Orbánc –, kívánj!

Delila olyan erősen szorítja a kezem, hogy körmei mélyen belevájnak a bőrömbe. Ahogy Fuszekli szemhéja leereszkedik, a lélegzetem is visszatartom.

Fuszekli narancsbőrös hátsója centiről centire elkezd zsugorodni.

– Fuszekli! – ripakodok rá. – Koncentrálj!

A paripa szemei felpattannak, majd bűnbánóan rázni kezdi a fejét.

– Bocs, bocs… – Újra leereszti a szemhéját, mire bizsergető érzés árad szét az ujjaimban és lábujjaimban. Lenézek a kezemre. Még mindig Delilát szorongatom, de máris kezdek elhalványulni.

Abban az utolsó, rettenetes pillanatban rádöbbenek, mit akart Delila mindvégig mondani: ha igazán szeretsz valakit, tudnod kell elengedni.

Megragadom a vállát, amíg még tehetem. Rémülten, reszkető ajkakkal mered rám.

– Figyelj rám, Delila. Éld az életed. Szeress valaki mást! – Veszek egy nagy levegőt. – Ne merj rám várni, hallod?

Zokogva veti magát a karomba, hogy utoljára még megcsókoljam, azután hirtelen… már nem.

* * *

Újra kétdimenziósnak lenni olyan érzés, mintha ténylegesen kilapítanának – mintha egy óriási

nyújtófával a lelket is kipréselnék belőlem. Arccal a homokban térek magamhoz, levegőt is alig kapok. Amikor próbálom feltornászni magam, először nem megy. Az izmok, amelyek segítségével Delila világában mozogtam, itt nem működnek. A tettek itt gondolatok és szándékok által mennek végbe, nem nyers erőből.

Olyan, mint újra megtanulni lovagolni. Miután sikerül átfordulnom a hátamra, Naspolya a kezét nyújtja, míg Fuszekli körbe-körbe üget.

– Megcsináltam, megcsináltam! – lelkendezik. – Hol kell átvenni a kitüntetést? Az arany pont megy a szemem színéhez…

Csupa jóakaró vesz körül: a manók a hátamat csapkodják, a sellők csókokat dobálnak felém, a tündérek izgalmukban kis csóvákat lődöznek. Matilda királynő magához ölel.

– Olyan jó viszontlátni téged, Olivér!

A vállam felett látom, ahogyan a többiek felsegítik Szerafimát is. Kábultnak és zavartnak tűnik. Azután észrevesz valamit az egyik szikla mögött, és boldogságtól elkerekedő szemmel szaladni kezd felé.

– Ó, Frocli! Hát itt vagy! – Letérdel Hapci felé, hogy meglapogassa.

A kutya a farkát csóválja, örül a kitüntető figyelemnek.

– Helló, szép hölgy! Hapci vagyok, és ma éjjel szeretnék a lábadnál aludni. – Szerafima elkomorodik, de Hapci megnyalja az arcát. Szerafima nagyon kilóg innen

pólóban és farmerban, de hát ki nem? Lenézek. Delila könnyei még ott csillognak a pólómon.

Arrébb botorkálok, hogy felnézzek a lap teteje felé. Delila arca sápadtan és elgyötörten tornyosul fölém. Halk zokogás tör fel belőle, ahogy lassan becsukja a könyvet.

– És ennyi! – jelenti be Orbánc, éppen úgy, ahogyan azelőtt Frocli, amikor az Olvasó végzett.

A szereplők a margó felé indulnak.

– Ez azt jelenti, hogy többet nem szabad lézerpisztollyal

lövöldöznünk? – fordul Bukta Horákhoz.

Matilda királynő elhaladtában megpaskolja a karom.

– Nekilátok a vacsorának, szívem.

Orbánc távozik utolsónak.

– Tudom, hogy nem egészen erre vágytál – sóhajt fel –, de akkor is örülök, hogy hazatértél.

Csakhogy az én hazám Delila. Ha ő nincs velem, a világ csak egy hely, ahol semmi keresnivalóm.

Addig ücsörgök a parton, amíg Matilda királynő már végez a vacsorával, és érezhetően lehűl a levegő. Elég ideig maradok, hogy az ég elsötétedjen, és a holdfény táncolni kezdjen a vízen. A csillagok összevissza állnak, a kívánságsüti eltávolítása teljesen megkavarta őket. Az égbolton nagy sötét lyuk tátong, mintha valami hiányozna.

Miközben elnézem, új csillag születik. Kétszer felvillan, azután állandó fénye lesz, élénk és átható, amivel túlragyogja minden társát. A kisebb csillagok reagálnak gravitációs vonzására, és meghitten összerendeződnek egy ismert csillagképbe.

Chris Nagy Kutyának nevezte, amikor megmutatta az éjszakai égbolt legfényesebb útjelzőjét, a Szíriuszt. A Kutyacsillagot.

Mosolyogva gondolok bele, mennyire alábecsültem Frocli hűségét.

– Örülök, hogy újra látlak, öreg barátom.

Biztos vagyok benne, hogy rám kacsint.

Zsebemből előveszem Delila fényképét, amit hetekkel korábban csentem el – a jelmezes képet, amin még egész kicsi, és hercegnőnek öltözött, a feje búbján csálé tiarával.

– Mind visszakerültünk ide – mondom neki. – Én, Szerafima, még Frocli is. Egyedül te hiányzol.

Várom a válaszát, de persze ez már nem ilyen egyszerű. Sóhajtva állok fel és csúsztatom a fényképet a zsebembe, miközben kiderül, hogy pólóm és farmerom máris visszaalakult zöld bársonytunikává és nadrággá. Még a tornacipőm helyét is átvette a fekete bőrcsizma.

A távolban felcsillannak a palota fényei.

Ezzel vissza is vedlek hétköznapi királyfivá.

DELILA

RETTENETES HIBÁT KÖVETTEM EL.

Csak akkor tudatosul bennem, amikor már túl késő – amikor Olivér megragadja a vállam és azt mondja, felejtsem el. Eltaszítottam magamtól a legjobb dolgot, ami valaha történt velem.

Olivér előtt csak egy fura könyvmoly voltam, olyan picurka élettel, ami egy gyűszűbe belefér. Azután találkoztunk, s ő valóra váltotta a lehetetlent: megismertem a világot ahelyett, hogy csak olvastam volna róla. Többé nem voltam egyedül. Szerettek.

Én pedig mindent elkövettem, csak hogy romba döntsem ezt az egészet.

Megmarkolom a vállát, de pólójának anyaga átsiklik az ujjaim között.

– Várj! – kiáltom. – Ne hagyj itt!

De már nincs velem.

Mögöttem robajt és fojtott szitkozódást hallok, de oda sem fordulok. Nem tudom levenni tekintetem a könyvről, ahol Szerafima és Olivér landolt. A többiek körülveszik, megölelik és köszöntik őket, de Olivér éppoly elveszettnek tűnik, amilyennek én érzem magam. Botladozva válik ki a tömegből, s ahogy felnéz rám, mindkét kezét ökölbe szorítja az oldalán.

Nagyot nyel, de nem szól. Nem is kell. Nem hinném, hogy a nyelv egyetlen szava is képes lenne kifejezni a fájdalmat, amivel a másik felünk elvesztése jár.

– Szent rósejbni! – nyög fel Jules. – Tényleg bejött?

Olyan gyengéden emelem a borítót, mintha üvegből lenne, hogy lassan összecsukjam a könyvet.

Abban a pillanatban Jules ledönt a lábamról, ahogy hátulról rám ugrik.

– Nem hittem, hogy valaha ezt fogom mondani – vallja be –, de boldog vagyok, hogy visszatértem ebbe a porfészekbe.

Edgar felkászálódik és leporolja magát.

– Amúgy ez melyik porfészek?

Rájövök, hogy amikor Edgar távozott, még

Wellfleetben voltunk, nem itt, New Hampshire-ben. Már készülök válaszolni, de amikor megfordulok, arca torkomra forrasztja a szót. Tudom, hogy nem Olivér, a szeme mégis ugyanolyan zöld, a haja ugyanolyan kócos, és az álla is ugyanúgy ívelt, ahogy érintésből jól ismerem. Talán nem Olivér, de bőven lehetne.

Még egy szót se szóltam, de Jules már ért mindent. Edgarhoz lép, hogy elhappolja a kezét.

– Szóval, hogy lesz? – kérdezi szúrós tekintettel.

Ennyi elég is, hogy magamhoz térjek. Elborzadva gondolok bele, hogy a suliban mindenki az én barátomként ismeri Edgart… így aligha fog jó fényt vetni a barátnőmre, ha rányomul.

Felnyögök.

– Nem tudom. Még nem igazán gondoltam végig.

– Nekem haza kell mennem a mamámhoz. – Edgar megtorpan. – Még azt sem tudom, hol élek.

A váratlan kopogtatásra mindhárman megdermedünk. A mamám bedugja fejét az ajtón.

– Á, Jules! Látom, már jobban vagy.

– Öö… sokkal! – felel Jules.

– Hol van Szerafima? – érdeklődik a mamám.

– Korán elment. Az izlandi cserediákok úgy döntöttek, hogy az utolsó hetet Kanadában töltik.

A mamám tekintete Julesról Edgar felé rebben.

– Szép harisnya. – Próbál nem nevetni.

– Halloweenre! – bukik ki belőlem. – Jelmezpróbát

tartunk. Ebben az évben Shakespeare a téma.

Edgar és Jules olyan szélesen mosolyog, hogy szinte kettéválik az arcuk.

– Szóval! – töri meg Jules a kínossá váló csendet. – Én megyek is. Nem jössz, Edgar? Hazakísérlek. – Felkapja táskáját a padlóról, azzal megragadja Edgar kezét, hogy elkezdje vonszolni az ajtó felé.

– Jó ötlet – eszmélek fel. – Vacsi után majd rád írok, Jules. Tudod, hogy bepótold a mulasztást. – Edgarhoz fordulok. – Veled meg majd… a Skype-on.

Értetlenül néz rám.

– Ha gondolod…

– Edgar…? – Szúrós pillantást vetek rá. Úgy fordulok, hogy a mamám ne láthassa az arcom, míg odasúgom: – Csókolj meg!

Edgar tekintete Jules felé rebben. Felvonom a szemöldököm és zavartan elmosolyodok. Minél inkább meggyőzzük a külvilágot, hogy a dolgok normális mederben folynak, annál jobb minden érintettnek.

Edgar a szemét forgatja, de előrehajol és odanyomja száját az arcomhoz. Mintha egy varangyot csókolna meg.

A mamám elneveti magát.

– De tényleg, Edgar! Nem kell megjátszanod a gáncstalan lovagot, csak mert itt vagyok. Adhatsz neki egy rendes csókot.

– Remek – sóhajt fel Edgar. A vállamra ejti a kezét, előrehajol, és rátapad az ajkamra.

Csak arra tudok gondolni: ez tényleg nem Olivér.

Egy kurta pillanat után elhúzódok tőle. Jules ölni tudna a tekintetével.

– Mehetünk végre? – mordul fel. Megragadja Edgart és valósággal kirángatja a szobából.

Halljuk a bejárati ajtó csapódását, ahogyan elhagyják a házat. A mamám hozzám fordul.

– Sok házid van?

– Nem igazán. – Aki nem jár be órákra, annak nincs házija.

– Akkor… ma kettesben vacsorázunk. Mit szólnál, ha pattogatott kukorica lenne a főfogás, és valamelyik kedvenc filmünk a köret?

Visszanyelem a könnyeimet.

– Jól hangzik. – Tényleg másra se vágyom, csak eltemetkezi egy paplanhegy alatt és Disney-t nézni a mamámmal. Tudnom kell, hogy legalább ő megmaradt nekem.

* * *

Hiányzik a bakim, olvasom Jules SMS-ét. Szerinted a mesékben van talált tárgyak osztálya?

Felveszem az éjjeliszekrényről a telefont, hogy válaszoljak.

Hamupipőkét kérdezd.

J, írja vissza Jules. Egy pillanattal később újabb

csilingelő hang.

Nem tudom elhinni, hogy tényleg megtörtént.

Mondtam, írom. Üdv a világomban!

Némi szünet.

Hiányzik?, kérdezi Jules.

Ha tudnád…

Amikor Olivér először látott SMS-ezni, kikapta kezemből a telefont, és próbálta előcsalogatni a kis fickót, aki válaszolgat.

Fura újra itthon. Már megszoktam odaát.

Hüvelykujjaim repkednek a billentyűk felett.

Te + Edgar???

…

+ Chris?, gépelem.

Nem lehet mindkettő?

Elvigyorodok. Csak ha átoperálnak arab pasinak.

Hm, írja Jules. Még meggondolom.

Habozok, de akkor is szót kell ejtenünk valamiről, amihez nem igazán fűlik a fogam. Tudod, hogy muszáj volt színlelnünk.

Csak ne felejtsd, ki a legjobb barátod.

Soha, felelem. Hogy szúrhattam így el?

Ez van, ha királyfi a pasid, írja Jules.

Felsóhajtok. Szívás.

Akkor holnap?, kérdezi Jules.

Ja. Készülj az Oscar-díjas alakításomra.

LOL, felel Jules. Még valami…

???

Nyelveskedni nem ér.

* * *

Elveszek egy rémálomban, miközben ébren vagyok. Hajnali háromkor még mindig arra gondolok, hogy Olivér szerint tovább kéne lépnem. Mintha mindaz, amit közösen felépítettünk, semmit sem jelentene – mintha könnyedén le lehetne cserélni valami másra. Vagy csak azért mondta, hogy ne nyissam ki a könyvet, mert hozzám hasonlóan tudja, milyen nehéz lesz egy másik valóságban élni?

Leemelem a mesekönyvet a polcról, hogy magammal vigyem az ágyba. Megsimogatom aranyozott borítóját. Egyszerűen megteszem: kinyitom. Bármit mondott Olivér, nyilván csak lovagias akart lenni – meg akart óvni attól, hogy újra magányos vesztes legyek, aki egy képzeletbeli világban él.

Végigpörgetem a lapokat, hogy közvetlenül a 43. oldalra hajtsak, ahol Olivér egyedül kapaszkodik fel a szirten. Itt folytattuk le a legtöbb beszélgetésünket, mielőtt elszökött a meséből. Csakhogy az utolsó pillanatban habozni kezdek. Olivér talán biztonságban van – nem fenyegetik sem autósok, sem betegség vagy halál –, de mintha egy időbuborékban élne, ahol örökké tizenhat marad. Ez egyelőre jól van így, de mi lesz, ha

majd egy napon kinyitom a könyvet, és már őszülök? Ha már ráncaim lesznek? Ha már nem leszek az a lány, akibe beleszeretett?

Mi lesz vele, ha meghalok?

Ha kinyitom a könyvet, reményt adok neki – reményt, hogy örökre mellette leszek, és egy meseszereplő kedvéért lemondok a való világról. Ez így nem túl tisztességes, igaz?

Fogom a mesét, és szépen visszateszem a polcra.

Csakhogy.

Száz százalék biztosan tudom, hogy akárkivel is találkozzak a jövőben, nem fog felérni hozzá.

Újra a könyvért nyúlok.

De mit ér egy kapcsolat, ha nem randizhatsz? Ha nem foghatod a másik kezét? Ha soha többé nem csókolózhatsz vele? Mennyi idő kell, mire teljesen elfelejtem, milyen volt az íze, az illata – milyen volt a karjaiban?

Ledobom a könyvet a padlóra.

A helyzet az, hogy Olivér nélkül már azt sem tudom, ki vagyok.

Megragadom a könyvet és egyből a 43. oldalra lapozok.

Olivér a sziklafalon függeszkedik, ahogy minden más alkalommal. Amikor meglátja, hogy én vagyok az Olvasó, elkerekedik a szeme.

– Sajnálom – szabadkozok azonnal. – Próbáltam nem kinyitni, de tényleg. Tudom, hogy szerinted nem szabadna többet idejönnöm, de én… nem bírom megállni, hogy ne beszéljünk.

Ráeszmélek, hogy Olivér szája fültől fülig ér.

– Örülök, hogy nem hallgattál rám. Folyton te jársz az eszemben.

– Mi lesz most velünk? – suttogom.

– Hát – húzza ki magát bátran –, lehetne rosszabb is. Vissza a startmezőre, igaz?

– Nem arra gondolok, hogy most, hanem mondjuk tíz év múlva. Húsz év múlva. Én szép lassan elaggok, te meg itt maradsz… tökéletesnek.

Elvigyorodik.

– Tökéletesnek tartasz?

– Komolyan mondom, Olivér. – Megrázom a fejem. – Egyszerűen nem működik, hogy te ott vagy, én meg itt.

Elgondolkodik.

– De te itt vagy. Bárhová nézek, csak téged látlak.

– Tényleg azt hiszed, hogy ez elég? Szerinted nem halálosan kimerítő olyanra vágyni, aki sosem lehet egészen a tiéd?

Olivér felnéz rám.

– Te már hozzám tartozol. Csak a szívemmel együtt tudnálak kitépni magamból.

Olivér távozása óta először mosolyodok el.

– Biztos ezt mondod minden lánynak, aki kiszabadít a könyvből.

Várom, hogy Olivér elnevesse magát, de ehelyett csak még komorabb lesz.

– Delila… – sóhajt fel. – Még ha a te világodba születek,

akkor is rád találtam volna. Téged választottalak volna.

– Hogyan mehetnék így vissza a suliba, hogy normális legyek, és úgy viselkedjek, mintha semmi sem történt volna?

– Én is ezt teszem nap mint nap – felel Olivér. – Ezt nevezik színészkedésnek. Egyáltalán nem nehéz másnak kiadni magad, mint aki vagy. Sokkal nehezebb nem elfelejteni, hogy ki vagy.

– Hogy ki vagyok? – ismétlem. – Csak egy szimpla kamasz, aki szerelmes a királyfiba.

– Akármelyik királyfiba? – tréfálkozik.

– Csak a képzeletbeliekbe. Bukom a kétdimenziós pasikra. Minél laposabb, annál jobb.

Lerogy a sziklafal tövébe, és felhúzza a térdét.

– Hát nem lenne jó, ha mi írhatnánk a saját tündérmesénket?

Én is összekucorodom, és a párnának támasztom a könyvet.

– Hogy kezdenéd?

– Egyszer volt, hol nem volt… hogy másképp? Találkozzunk, mondjuk… a sarki boltban.

– Ahol megkérlek, hogy vedd le a spagettitésztát a legfelső polcról – folytatom.

– Bumm! Szerelem első látásra.

– És azután?

– Nos – gondolkodik el Olivér –, egy kis házikóban élnénk. Lennének virágládák, tele ibolyával. És minden

reggel csokis palacsintát sütnél.

– És mit csinálnál te, amíg én a konyhádban robotolok? – kérdezem.

– Valakinek a gyerekkel is foglalkoznia kell – vágja rá Olivér.

– Gyerekünk is lenne?

– Három. Két stramm kiskölyök, meg egy csöpp hercegnő.

Magamra húzom a takarót.

– Háziállatok?

– Legfeljebb egy tucat vadászkutya. Persze mind kiköpött Frocli.

– Te meg mindennap melóznál.

– Melóznék? – lepődik meg Olivér.

– Ez itt nem egy mesebeli királyság – mutatok rá. – Itt nem a jobbágyok fizetik a három kölyköd főiskoláját.

– Mi a csudát csinálhatnék?

Egy pillanatra elgondolkodom.

– Taníthatnál… mondjuk, vívást!

– Neked meg lehetne egy sarki könyvesboltod – teszi hozzá Olivér. – S tudnám, hogy soha, de soha nem kell elválnunk egymástól.

– Lehetnénk tökéletesen és hétköznapian átlagosak – sóhajtok fel.

Felnéz rám, én pedig vissza rá, s bár mindketten mosolygunk, a világ összes szomorúsága közénk férkőzik.

– Olivér! Velem maradsz, amíg elalszom?

– Örökké – ígéri.

Leteszem magam mellé a nyitott könyvet. Az egyik pillanatban még ébren vagyok, a másikban már nem. Gyorsan és könnyedén alszom el – ahogy az éjszakából hajnal lesz, vagy a nyárból ősz. Ahogy szerelembe is estem.

Biztos láttál már olyan képeket, amelyeken a párok egy karácsonyfa előtt csókolóznak, a menyegzőjük napján egymás kezét szorongatják, vagy épp egy újszülöttet babusgatnak – az öröm pillanatait. Ennyi lenne csak az életük? Azok a pillanatok, amikor elkattintottak egy fotót? Dehogy. Akkor és ott szerették egymást, de nem is sejted, milyen megpróbáltatásokon mentek keresztül előtte vagy utána. Nem tudhatod: talán félreléptek, talán elhidegültek egymástól, talán már a váláson járt az eszük. Te meg csak azt a kiragadott pillanatot látod, amikor olyan boldognak tűnnek.

Ilyen pillanatfelvétel a mese. Sosem tudod, mi lesz, miután boldogan éltek. Ez is csak egy kiragadott pillanat, amire talán csak mi emlékszünk.

Annyi a különbség, hogy egy tündérmese mégsem változik. A királyfi és a királykisasszony sosem veszekednek. Sosem hallasz olyat, hogy a királynő felemeli a hangját. Senki sem betegszik meg. Soha senkinek nem lesz maradandó baja.

A szerelem talán csak olyan helyen van biztonságban, ahol sosem változhat meg.

EDGAR

OTT ÁLLUNK a felhajtónk végében. Jules legalábbis állítja, hogy ez a felhajtónk.

– Szóval – sóhajtok fel. – Hogyan tovább?

Hátrébb lép.

– Hát… majd találkozunk a suliban.

Nem tűnik túl lelkesnek. Mintha azt közölte volna, hogy gyökértömésre kell mennie, vagy talált egy döglött patkányt az ágya alatt.

Zsebre vágom mindkét kezem, amiről eszembe jut, hogy szűk harisnyát viselek nadrág helyett.

– Szóval, akkor… jók vagyunk? – kérdezek rá.

Jules bólint, de nem néz a szemembe.

A kezéért nyúlok, közelebb húzom, hogy jóéjtpuszit adjak, de leállít.

– Ideát minden más, Edgar.

– Mi ugyanazok vagyunk – mutatok rá.

– Nem. Ideát a legjobb barátnőm fiúja vagy. – Kettőnkre mutat. – Ez itt nem pálya.

– Szóval csak tegyünk úgy, mintha meg sem történt volna? – Arra gondolok, hogy a könyvben úgy hatott rám, mint még senki az életben.

– Nem történt meg, legalábbis igazából. Ez itt nem tündérmese, Edgar. Nem hihetsz el mindent, amit a könyvekben olvasol.

Sietve elfordul. Utána kiáltanék, de inkább hallgatok. S ha igaza van? Ha a fickó, aki a könyvben voltam – a bátor és magabiztos hős; a vezető, aki nem mások után kullog –, csak egy szerep? Olyan, mintha csak álmodtam volna az egészet. Igazából nem is mentem sehová.

Addig lépdel az utcán, amíg már nem is látom. Mintha semmi sem változott volna. Világ kontra Edgar: 1:0.

Veszek egy nagy levegőt, ahogy a bejárati ajtóhoz lépek. Kis híján becsöngetek, mielőtt eszembe jut, hogy itt lakom. Csak elfordítom a gombot, és követem a világosságot a konyhába, ahol a mamám nekem háttal áll. Éppen vacsorát főz.

Olyan hihetetlenül és tökéletesen normális minden.

Életemben nem vágytam rá ennyire, hogy lássam.

– Anya! – kiáltok fel, mielőtt szorosan magamhoz ölelem és kipréselem belőle a szuszt.

– Hé, mi ütött beléd? – kacag fel, ahogy megfordul és eltol magától. Most, hogy már látom az arcát, feltűnnek a sötét karikák a szeme alatt, a sebtapasz a homlokán.

– Előbb az a drámai búcsú ma reggel – csóválja a fejét –, most meg ez?

Alaposan tanulmányozom, hogy lássam, igazat mondott-e Olivér. Tényleg jól van?

– Én csak… nagyon hiányoztál. Egész nap.

A mamám tekintete letéved bársonytunikámra és térdcsizmámra.

– Ez meg mi a csuda?

– Színjátszó kör – bukik ki belőlem. – Beléptem.

Ennek láthatóan örül.

– Igazán? Ez hihetetlen, Edgar. Esküszöm, mióta ideköltöztünk, mintha kicseréltek volna.

– Ha tudnád… – mormolom magam elé.

– Mindjárt kész a vacsora. Megterítesz?

Kiveszi a rakott tésztát a sütőből, hogy feltegye hűlni az üveglapra. Kinyitom a szekrényt, amiben a tányérokat sejtem, de csak mindenféle pelyhet és rágcsát látok. Egy másik szekrényben a sütőtálak vannak.

– Ez most komoly, Edgar? – A mamám elfurakodik mellettem, hogy kihúzza a tányérokkal teli fiókot. – Ennyi idő után sem ismered ki magad?

– Ki tartja fiókban a tányérokat? – zsémbelek magamban.

– Csak hozd a poharakat. – Felsóhajt, és elhagyja a konyhát, hogy eltűnjön a hatalmas térben, ahol az étkezőt sejtem.

Ahogy kinyitogatom a szekrényeket, próbálok mindent az emlékezetembe vésni. Végül, kezemben a két pohárral, követem a mamámat új otthonom belső terébe. Nem is rossz, nézek körül elégedetten. Kicsit hiányzik a régi Cape Cod-i ház bája, de azért ez se túl csilli-villi. Keményfa parkettát és óriási ablakokat látok, közöttük új elrendezésben a régi bútorokkal, amitől egyszerre lesz minden ismerős, mégis más.

Erről eszembe jut, hogy egy tündérmesében jártam, ahol minden oldalon a mamám életének töredékeivel szembesültem.

Leülünk, és a mamám kiszed egy jókora halom lasagnét a tányéromra. Mélyen magamba szívom az illatát. Matilda királynő is ért a főzéshez, de a mamám nyomába se léphet. Mohón falom az ételt, mielőtt tudatosul bennem, hogy a mamám engem figyel, de úgy, mintha hét fejem nőtt volna.

– Éhes vagy? – kérdi előzékenyen.

– Farkaséhes. – Külön erőfeszítés kell hozzá, hogy ne zabáljak, mint egy disznó. – És… öö… milyen napod volt?

– Nem olyan termékeny, mint szerettem volna – feleli. – Szerintem többet szunyókáltam, mint dolgoztam.

Olivér említette, hogy mostanában sokszor fáradt. Eddig nem nagyon törődtem ezzel, de mi van, ha valami komoly?

– Hát, te vagy a saját főnököd. Bármikor adhatsz magadnak egy szabadnapot… vagy emelést?

A mamám valamikor híres regényírónak számított. Amikor a papám meghalt, én pedig magamba zuhantam, írt egy tündérmesét, hátha attól boldogan élünk, amíg meg nem halunk. Olivér lett az a fiú, akivé reményei szerint egykor válni fogok. Hát, nem váltam. Ha már itt tartunk, egy évvel idősebb is vagyok a mesebeli Olivérnél, úgyhogy ideje szembenéznie a szomorú igazsággal: nem vagyok Olivér. Én vagyok.

Miután a Sorok között elkészült, soha nem írt többet. Azóta szabadúszó szerkesztőként keresi a betevőre valót. Amennyire tudom, bárhol képes dolgozni, ahol van egy működő számítógép. Olivér ezért is tudta meggyőzni, hogy költözzenek Delila közelébe.

– Most éppen mit szerkesztesz? – érdeklődök.

– Egy időutazós bemutatkozó regényt.

– Nagy szívás?

A mamám elneveti magát.

– A szerző nem tudja megkülönböztetni a vesszőt a kérdőjeltől, de ettől még ígéretes. Gondolj csak bele, milyen lenne felébredni egy egészen más világban, ahol elölről kezdhetsz mindent.

Habozok.

– Talán nem olyan nagy buli, amilyennek tűnik.

Tovább kergeti lasagnéját a tányéron.

– Mondja a fiú, aki 7/24-ben nyomja a videojátékokat?

– Már nem – felelem ösztönösen.

– Igaz, már nem – bólint a mamám. – Amióta találkoztál Delilával.

A társalgás ezzel határozottan rossz irányba fordul.

– Ti ketten mintha ki se tudnátok szállni egymás szájából – biztat.

– Elmegy – felelem jobb híján.

– Elmegy – ismétli. – Ezt nevezem ifjonti szenvedélynek.

– Oké, szuper – korrigálok, de közben pontosan tudom, hogy ez nem mehet így Delilával, akit alig ismerek. Amikor csak egy lány van az életemben, aki tényleg szuper. – Vakmerő, nem riad vissza semmitől. Igazi egyéniség. Sosem éri be a nemmel, és kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy mit gondolnak róla mások. – Csak attól, hogy Julesról beszélek, máris elfog a vágyakozás.

A mamám dermedten néz rám.

– Örülök, hogy van valakid. Valaki, aki gondoskodni fog rólad.

– Miért? – tréfálkozok. – Téged el fognak rabolni az idegenek?

A mamám odavet egy mosolyt.

– Bizony, talán már holnap indul az anyahajó.

* * *

Amint felszállok a buszra, kezdődik.

Nyomban lehajtom a fejem, hogy elsomfordáljak hátra, ahol senki nem vesz észre, ám mielőtt odaérnék, vagy féltucatnyian köszönnek és nyújtják ötösre a kezüket.

– Hé, Edgar! – kiált egy pöttyös nyakkendőt viselő srác. A mellette lévő helyre mutat.

– Öööö, kösz. – Ahogy becsusszanok, egyszerre két dolog tudatosul bennem: szuper népszerű vagyok, és mindenki elvárja, hogy név szerint ismerjem.

– Szédült álmom volt az éjjel – kezd bele a srác. – A Pán Péterben szerepeltem, amit a nagyanyám kocsifelhajtóján forgattak, és úgy éreztem, muszáj elmenekülnöm, ezért berohantam az erdőbe, de ott néhány perc múlva megéheztem a testmozgástól. Ahogy lenéztem, kalácsból volt a kezem, ezért befaltam, de közben azt mondogattam: „James, most mi a fenét fogsz csinálni? Nincs többé kezed.”

Szóval James, jegyzem fel magamban.

– Kész agymenés – helyeslek. – Kakaós volt, vagy mazsolás?

– Pokoli finom, az tuti – vigyorog James.

A busz csikorogva fékez a suli előtt. Legalább ez úgy néz ki, mint akármelyik középiskola a bolygón. A göcsörtös ágú tölgyfa alatt Jules járkál, tetőtől talpig feketében.

Talán a való világ nem is olyan rossz hely.

Búcsút intek Jamesnek, mielőtt elindulok felé.

– Te vagy a legdögösebb nindzsa, akit ismerek – jegyzem meg.

– Először is, a nindzsák mind dögösek. Másodszor, én nem vagyok dögös, legalábbis számodra nem. Viszont tudod, ki dögös neked? Delila.

Egy másik kölyök lép oda, hogy belekaroljon Julesba – az én Julesomba.

– Már jobban vagy? – kérdezi.

Jules céklavörös lesz.

– Chris – lép odébb. – Nyilvános helyen vagyunk…

– És? Már vagy egy hete nem láttalak.

Jules elmosolyodik.

– Jó lesz három napnak is.

Ki fogom ütni a tagot. Még életemben nem pancsoltam be senkinek, de most már nagyon itt az ideje.

Már ökölbe szorítom a kezem, amikor valaki megkocogtatja a vállam. Delila mér végig, majd Christ és Julest.

– Szia! – köszön, majd kapkodva hozzáteszi: – Kicsim.

Jules ajkai vékony vonallá préselődnek. Megmarkolom Delila kezét, miközben felvont szemöldökkel Julesra nézek.

– Akarod, hogy bekísérjelek az osztályba, bébi? – kérdezem Delilát.

Ahogy a kapu felé tartunk, Jules tekintete lyukat éget a hátamba. Kivárom, amíg beérünk, és senki sem hallhat

minket. Csak ekkor fordulok Delilához.

– Ez meg ki az ördög?

– A legjobb haverod – feleli.

– Nem mondod komolyan.

Megpaskolja a vállamat.

– Nagy buli lesz ez a nap. – Azzal elővesz egy papírt a hátizsákjából. – Leírtam az osztálytársaid nevét, és itt egy térkép is, hogy tudd, mi merre van. Rajta van a mobilszámom, végszükség esetén írj rám. Ja, csak hogy tudd: a harmadik és negyedik szünet között szakköri foglalkozás van. Előbb elmész sakkozni, azután irány a színjátszó kör. Te vagy a Rómeó és Júlia sztárja.

– Mi?

– Délben foglalok helyet az ebédlőben – ígéri.

Nem akarok ebben a világban élni, ennyire közel Juleshoz, mégis oly távol.

– Szakítanunk kell. – A szavak olyan erővel buknak felszínre, hogy csak most döbbenek rá, mióta tartogatom őket. – Másképp nem lehetünk együtt Julesszal.

Delila résnyire szűkíti a szemét és lehalkítja a hangját.

– Tényleg azt hiszed, hogy én veled akarok maradni?

Erről eszembe jut, hogyan nézett Olivérre, míg én a könyvből figyeltem őket. Lassan megrázom a fejem.

– Rávetted a mamádat, hogy költözzetek ide – emlékeztet Delila. – Az emberek is kérdezősködnének, ha csak úgy szakítanánk, és másnap már a legjobb barátnőmmel járnál. Tuti, hogy ez nem tart örökké, de

egyelőre nincs jobb.

Komoran bólintok. Azután a derekára csúsztatom a kezem, mintha legalábbis kedvelném, hogy ha nem is szerelmesen, de bajtársiasan végigvonuljunk a folyosón.

* * *

A sakkszakkört lemondják, hogy a nevelési tanácsadónk kiadhassa a központi vizsgát. Most röppen ki az ablakon főiskolai karrierem – egy olyan fickó írta meg helyettem a fődogát, akinek az ismeretei megrekedtek a sárkányszelídítésnél.

Miután elengednek, megállok a szekrényem előtt. Veszek egy nagy levegőt, és felkészülök rá, hogy kinyissam a borítékot.

Mielőtt egyetlen pillantást vethetnék a pontszámokra, egy másik idegen rohan oda hozzám.

– Haver – lelkendezik –, 2280-at kaptam. Az totál elég mindenre. Ha a tanárok rendes jellemzést írnak rólam, még a Harvard is bejátszhat.

Kétségbeesett pillantást vetek rá, ahogyan próbálom megsaccolni a nevét. Végül találok egy nyomot. A hátizsákján címke lóg, JUTTASD VISSZA RAJ PATELNEK felirattal.

– Raj – mormolom.

– Igen? Na, ki vele! Te mennyit kaptál?

– Még nem néztem… de aznap nem nagyon voltam

formában. Mintha egészen máshol jártam volna…

Raj kikapja kezemből a borítékot, hogy kirántsa belőle az értékelő ívet.

– Edgar! – nyög fel. – Isten vagy te az emberek között.

– Mi? – Megragadom, és magam felé fordítom a lapot: 2400.

– Ez a maxi pontszám, ember.

Az állam is leesik. Olivér nem akármekkora szívességet tett nekem.

Raj lelkesedésében megölel.

– Harvard, 2020-as évfolyam, ember! Még szobatársak is lehetünk!

Elrohan a folyosón, hogy minden létező diákkal összehasonlítsa az eredményét, miközben én még mosolyogva csóválom a fejem. Nem értem, hogy a csudába sikerült ezt behúznia Olivérnek.

– Hé, Edgar! – hallok egy hangot. Sajna, egy ismerős hangot. – Örülök, hogy összefutottunk.

Ahogy megfordulok, Chris kinyitja a szomszédos szekrényt. Naná, hogy szekrénytesók vagyunk. Kit is akarnék minden reggel látni, ha nem a srácot, aki lecsapja a kezemről az egyetlen lányt, akit szeretek?

– Beszélni akarok veled Julesról.

Ez egyre jobb és jobb lesz.

– Mi van vele? – kérdezem feszült hangon.

– Totál fura. Pénteken még úgy volt, hogy jók vagyunk együtt, most meg mintha nem is érdekelném.

– Ez komoly? – élénkülök fel. – Hát, öreg, te mindent megpróbáltál…

– Épp ez az, hogy nem. Szerintem még tudnék tenni az ügy érdekében, csak kéne egy esély. Egy második dupla randira biztosan nem mondana nemet.

– Úgy érted, el akartok jönni Delilával és velem?

– Ja – bólint Chris. – Ti vagytok a tökéletes pár. Talán ez megtöri az ellenállását.

Tökéletes pár, gondolom. Naná.

– Szóval, mit mondasz? – emeli fel a hangját Chris. – Minigolf? Ma? Suli után?

Más se hiányzik, csak hogy lássam, amint egy fickó újra végigtaperolja Julest, viszont vele nagyon is szívesen eltöltenék egy kis időt.

– Alig várom – felelem.

* * *

Ha van olyan szakkör a földön, amit semmilyen körülmények között nem választanék, az a színjátszó kör. Az ajtó közelében ólálkodom, hátha nem vesznek észre, de Pingree kisasszony meglát, és sugárzó mosollyal integetni kezd.

– Á, a mi Rómeónk – trillázza. – Ne légy ilyen félénk, Edgar!

A színpadot félkörben egy falkára való csaj övezi. Mielőtt a rivaldafénybe lépnék, a legtöbben twittereznek.

Az egyikük arrébb ül, és meredten nézi az iPhone-ját. Amikor vet felém egy pillantást, elmosolyodok, és esküszöm, olyan, mintha megmorogna.

– Mint mondottam – emeli fel a hangját Pingree kisasszony –, ez a darab legismertebb jelenete. Azt az érzést kell közvetítenetek, hogy eljött a pillanat, amikor találkoztok a lelki társatokkal, és őszintén hisztek az első látásra szövődő örök szerelemben. Mintha úgy éreznétek, az egész világegyetem csak azért jött létre, hogy ti ketten találkozhassatok…

Hirtelen tudatosul bennem, hogy minden lány úgy néz rám, mint éhező a Big Macre. Erről hirtelen eszembe jut James álma.

Ha ezt jelenti a népszerűség, inkább örökre legyek névtelen.

– Rendben, vágjunk is bele! – Pingree kisasszony kiosztja a szövegünket. – Rómeó? Júlia? Színpadra.

Esetlenül veszem fel a pozícióm, majd várakozni kezdek a rivaldafényben.

– Allie? – hallom Pingree kisasszony hangját. – A szép Veronában nincs Facebook.

A morgó lány feláll. Közelebb lép, annyira közel, hogy az ajakfényében úszó kis csillámokat is látom. Amint a tanár elfordul, rátapos a lábamra.

– Á! – nyögök fel.

– Bocs. Feljebb céloztam.

Mivel borította ki Olivér ennyire?

– Ha készen álltok, mehet – szól Pingree kisasszony.

Allie-hez fordulok, hogy békülékeny mosolyt küldjek felé.

– Előre szólok, hogy ebben elég tré vagyok.

Résnyire szűkül a szeme.

– Miért, miben nem vagy az?

Pingree kisasszony megköszörüli a torkát.

– Szóval, ne feledjétek, mennyire imádjátok egymást. Ahogy belenéztek a másik szemébe, a csillagok is megállnak az égen. Ti vagytok egymás másik fele!

Kézbe veszem a szöveget, hogy hebegve felmondjam Rómeó sorait.

– Öö… az áldott holdra esküszöm, kisasszony / Mely a gyümölcsfákat ezüstözi… – Felnézek. – Ki írta ezt a zagyvaságot?

Pingree kisasszonynak az álla is leesik.

– A Bárd – suttogja döbbenten.

Allie kipukkasztja a rágóját.

– Ne arra esküdj – szaval színtelen hangon –, a hold váladékoz…

– Változékony – javítja ki Pingree kisasszony. – Mármint, hogy könnyen megváltozik. Júlia aggódik amiatt, hogy Rómeó szerelme múló szeszély.

– Igazáááán? – húzza fel a szemöldökét Allie. – Mármint megcsókolja, azután bealázza az ebédlőben, a fél iskola előtt?

Pingree kisasszony összeráncolja a homlokát.

– Kicsit elvont kép, de ha ettől könnyebben beleéled magad a szerepbe…

Allie mindkét kezével ellök, hogy botladozva hátráljak előle, míg a képembe üvölti a következő sort:

– … havonta másul az körös futásán / Attól szerelmed éppoly ingatag lesz…

– Tudod – jegyzi meg Pingree kisasszony –, Júlia kicsit visszafogottabb ebben a jelenetben…

Allie megpördül felé.

– Szerintem tuti nem az. Júlia ki van bukva, amiért Rómeó meg akarja szívatni. Szerintem nem is döglik annyira ezért a Rómeóért. Csak egy új arc, kicsit talán érdekesebb, mint a sok béna tag, aki körötte legyeskedik, de igazából azt gondolja, hogy Mercutio sokkal dögösebb nála, fősulira jár, és van egy veterán Mustangja!

Megnémulva meredek rá. Nem tudom, hogy tapsoljak-e, vagy hívjam a mentőket és utaltassam be a diliházba.

– Mondjak valamit? – csattan fel Allie. – Elegem van az idiótákból! Kilépek. – Odalöki a szövegét egy elálló fülű lánynak, aki macskás-flitteres pulcsiban van. – Ezt nektek, lúzerek! – Tűsarkai élesen kopognak, ahogy parfümfelhője kíséretében dühösen távozik.

Pingree kisasszony úgy néz ki, mint aki menten rosszul lesz. Tehetetlenül babrál a kezével.

– Öö… akkor mi is elmehetünk? – kérdezek rá.

– Nem, nem – felel hosszú hallgatás után. – A műsor megy tovább… Claire, te leszel a következő Júlia.

A lány a macskás pulcsiban felkászálódik, egészen közel lép, és a képembe liheg. A reflektorfény megcsillan fogszabályzóján, ahogy vihog.

– Ugorjunk mindjárt a csókhoz – javasolja, azzal a nyakamba veti magát, és nedves, ragacsos csókot nyom a számra.

Naná, hogy Olivérnek a színjátszó körbe kellett belépnie.

* * *

Tavaly felvettem egy görög mitológia kurzust. Van egy történet Tantaloszról, aki annyira kiborította az isteneket, hogy a poklok legmélyebb bugyrába taszították: egy tóba, felette belógó gyümölcsfával. Valahányszor kinyújtotta a kezét egy gyümölcsért, az ág elhajolt előle, és valahányszor inni próbált, a víz visszahúzódott. Szóval alapjában véve megvolt mindene, csak nem kaphatott semmiből.

Na, ebben a pokolban érzem magam a dupla randin.

Sosem döglöttem a minigolfért. Valami okból minden pálya tele volt repedésekkel, fura szögű lejtőkkel, vagy hisztiző kiskölykökkel. Még Tiger Woods se talált volna be.

A jó hír, hogy úgy tűnik, én vagyok az egyetlen, akit érdekelnek a pálya egyenetlenségei, vagy a tény, hogy az ötös lyuk minimalmának kerekét riasztóan-betegesen zöld víz hajtja. Delila még egyszer sem mosolyodott el, és

úgy vonszolja maga után az ütőjét, mint egy vasgolyót láncon. Jules, aki a maga részéről korunk rákfenéjének tartja a sportolást, összefirkálgatja a pontozólapot. Ezzel szemben Chris úgy is képes lyukat ütni, ha oda sem néz. Pontosan ez a helyzet, miután le sem veszi a szemét Jules fenekéről.

– Nem hiszem el, hogy még kilenc lyuk van – sóhajt fel Delila.

– Meghat a lelkesedésed, kicsim. – Megragadom a karját, és lehalkítom a hangom. – Te mondtad, hogy viselkedjünk úgy, mintha egy pár lennénk.

Felsóhajt és megfogja a kezem. Kábé annyira romantikus, mint egy nővér, amikor kitapogatja a beteg pulzusát.

– Szerintem te jössz – szól Chris Julesnak.

Jules odalép, és kicsavarja a csípőjét, ahogy próbálja eltalálni a labdát.

– Nem hinném, hogy az életben képes leszek begurítani…

– Várj… hadd segítsek. – Chris leteszi az ütőjét, majd odalép, hogy hátulról hozzásimuljon, és a derekára helyezze mindkét kezét.

– Á! – hallom Delilát. Kiderül, hogy kis híján összeroppantom a kezét.

– A lendítésen múlik minden. – Chris előre-hátra lengeti Jules karját.

Francos pokol – Jules még kuncog is hozzá.

Nem ácsoroghatok tétlenül. Úgy érzem, menten eldurran a fejem. Az sem javít a közérzetemen, hogy Jules meg sem próbál ellenkezni.

Hogy lehet, hogy a könyvben teljesen belém volt zúgva, idekint meg hirtelen nem vagyok elég jó neki? Más voltam ott, mint itt?

Megváltoztam, az tuti. A régi Edgar feladta volna egy ilyen vetélytárssal szemben, mint Chris. Azt gondolta volna, hogy esélye sincs Julesnál.

De már nem vagyok a régi Edgar.

Karomba vonom Delilát.

– Mondtam már neked, milyen gyönyörű vagy ma?

Delila értetlenül néz rám. Mit szívtál?, kérdezi némán.

Chris elneveti magát.

– Inkább menjetek szobára.

Úgy érzem magamon Jules perzselő tekintetét, mintha a puszta akaraterejével képes lenne lángra lobbantani. Elfordul és szándékosan megbotlik, hogy Chris elkaphassa.

– Hű – tapogatja ki a bicepszét. – Mit is mondtál, hány fekvőtámaszt szoktál csinálni?

– Mit akarsz, hányat csináljak? – vigyorog Chris.

– Akkor most már elütöd azt a golyót? – csattanok fel.

– Nem is tudom – felel Jules ingerülten. – Segíts már egy kicsit, Chris…

Ahogy előrehajol, hogy felvegye a lendítőállást, Chrisszel úgy simulnak egymáshoz, mint két kiskanál a

fiókban.

– Kész? Egy… kettő…

Amint a számlálás elkezdődik, magamhoz vonom Delilát. Háromra elkezdem megcsókolni. Lelkesen. Szenvedélyesen. Miközben minden pillanatban azt kívánom, bár Jules lenne – aki nagyot lendít és kiüti a labdát a kerítésen túlra, a parkoló autók közé.

Delila hátratántorodik.

– Mi a csudáért… – elhallgat, ahogy rádöbben, hogy Jules és Chris meredten néz minket – …hagytad abba? – fejezi be erőtlen hangon.

Chris rávigyorog Julesra.

– Azért a következő ütésnél nem kell átmenned Hulkba – jegyzi meg.

Miután Delila lecsap a labdára – csaknem olyan dühösen, mint Jules –, végre továbbmehetünk a következő lyukhoz.

– Valamiről még sosem beszéltünk – tűnődik el Chris. – Ti ketten hogyan találkoztatok?

Ahogy összenézünk Delilával, egy pillanatra mindketten pánikba esünk. Szóra nyitja a száját, de megelőzöm.

– Majd én, bébi. – Jules szemébe nézek. – Segített megkeresni valamit, amit elvesztettem. Mindenhol kerestük, erdőn, mezőn, tengeren. Végül feladtuk, és csak feküdtünk a parton, néztük a csillagokat.

Jules arca egészen kipirul.

– És megtaláltátok? – kérdez közbe Chris.

– Mit?

– Hát, amit elvesztettél.

– Ja, igen. A… slusszkulcsom. Végig a zsebemben volt.

– A sors útjai kifürkészhetetlenek – von vállat Chris.

– Tényleg? – kérdezem szúrós hangon.

Jules egy hosszú pillanatig haragosan néz, mielőtt kihúzza magát.

– Ki kell mennem a mosdóba – jelenti be.

– Segítek megkeresni – indulok utána.

Követem a lánymosdóba, ahol bezárkózunk.

– Mit művelsz? – ripakodik rám. – Tönkrevágsz mindent.

– Én vágok tönkre mindent? Hány fekvőtámaszt csinálsz, Chris? Olyan nagy a bicepszed, hogy alig érem körbe!

– Meglep, hogy észrevetted, miközben ki se szálltál a legjobb barátnőm szájából! – csattan fel Jules. – Nem szambázhatsz be csak úgy az életembe, és várhatod el, hogy mindent eldobjak.

– Szerinted nekem milyen érzés nézni, ahogyan a csaj, akit mindennél jobban szeretek, egy másik sráccal flörtölget?

Jules eltaszít magától.

– Te voltál az, aki belement ebbe a randiba.

Visszataszítom, neki a mosdó falának.

– Igen… hogy végre kicsit veled lehessek.

– Akkor totál idióta vagy! – ordítja Jules.

– Te meg annál is nagyobb! – ordítok vissza.

Egy pillanatig csak lihegve kapkodunk levegő után, azután hirtelen nekem ugrik, míg a kezem belegabalyodik a hajába, és olyan lázasan csókolom, mintha egészben fel akarnám falni.

Amikor végül felmerülünk levegőért, két kinyújtott karom még mindig közrefogja Julest, mintha ketrecben lenne. Elsimítja a haját és eligazítja a szoknyáját.

– Ideje visszamenni. – Félrelök és kinyitja az ajtót.

Oké, talán mégsem teljes kudarc ez a nap.

Adok neki néhány pillanatot, mielőtt én is kilépek a mosdóból. Épp csak befordulok a sarkon, amikor meglátom Christ a pultnál, amint másik labdát kér ahelyett, amit Jules kilőtt a sztratoszférába.

– Hé – mosolyodik el –, ez a randi tényleg bejön.

– Az tuti – felelem.

* * *

Delila hazavisz minigolf után. Öt teljes percig egy szót se szól. Azután egy pirosnál felém fordul.

– Ezt soha, de soha ne csináld többet!

– Kezdek teljesen összezavarodni. Akkor most úgy tegyek, vagy ne tegyek úgy, mintha a fiúd lennék?

– Ugyan. Mindketten tudjuk, kinek szólt ez az egész.

Megnyúlik az arcom.

– Tudod, milyen rohadt nehéz találni valakit, aki tökéletesen passzol hozzád, azután hagyni, hogy elvegyék tőled?

Delila felsóhajt.

– Honnan tudnám? Meséld csak el, Edgar.

– Ha helyesen cselekedtünk, amikor visszaküldtük őket a könyvbe, akkor miért érezzük magunkat ilyen pocsékul?

– Mert néha olyasmit is meg kell tenned, amit nem akarsz – felel Delila. – Ti legalább egy világban éltek. Láthatod őt, szemtől szemben. Veled és Julesszal… még akármi megtörténhet.

Ezen elgondolkodom.

– Beszéltél vele azóta?

Vesz egy nagy levegőt, mielőtt fájdalmas arccal bólint.

– Nem tudom megállni, hogy ne beszéljek vele. Amikor viszont beszélünk, olyan, mintha kitépném a saját szívem.

Vetek rá egy pillantást. Eddig nem tűnődtem azon, mennyivel szörnyűbb lehet az ő helyzete.

Lehúzódik a járda mellé, a felhajtónk közelében.

– Bocs, hogy megcsókoltalak – sóhajtok fel.

– Bocs, hogy nem vagyok Jules.

Kinyitom az ajtót, és félig már kiszállok, mielőtt visszafordulok.

– Hé, Delila! Tudom, hogy igazából nem vagyok a barátod, de örülök, hogy barátok vagyunk.

Halványan elmosolyodik.

– Holnap találkozunk, Edgar.

A mamám kocsija a felhajtón parkol, a ház mégis üres. Nincs a konyhában, hogy vacsorát készítsen. Nincs a nappaliban, hogy nézze a híradót.

– Anya? – kiáltok, ahogy felmegyek az emeletre, a szobájához. Amikor bekopogok, nem kapok választ. Óvatosan elfordítom az ajtógombot és bekémlelek. Az ágy makulátlanul bevetve.

Nincs a fürdőben, sem egy másik helyiségben. Ahogy visszatérek a földszintre, bekukkantok az irodájába.

Mindenfelé gépelt lapok hevernek az íróasztalon, némelyeken sárgával kijelölt, másokon pirossal bekarikázott vagy külön cetlin odatűzött szavakkal. Minthogy itt sincs, már készülök becsukni az ajtót, amikor feltűnik néhány könyv címe:

> Felnőttkori agytumor
> Az utolsó szakasz: Felkészülés az életút végére
>
> A remény hal meg utoljára – útmutató a rák legyőzéséhez

A legfelsőből, akár egy könyvjelző, kis brosúra áll ki.

> SZENT BRIGITTA EMLÉKKÓRHÁZ,
> NEW ENGLAND ELSŐ SZÁMÚ
> ONKOLÓGIAI SZAKINTÉZMÉNYE

Kiver a veríték, még a térdem is remegni kezd. A mamám azt mondta, egy időutazós regényt szerkeszt. Mi szüksége ezekre?

Úgy lépek az íróasztal felé, mintha időzített bomba ketyegne a fiókjában. Mindenfelé olyan szövegeket látok, amiket csak az orvosok értenek. Kézbe veszem a legfelső lapot: CAPGRAS-SZINDRÓMA FRONTÁLIS MENINGEOMÁVAL, olvasom.

> Összegzés: Negyvenhét éves nőbeteg jobb oldali frontális parasagittalis meningeomával, aki abban a téveszmében szenved, hogy a férje helyét egy hasonmás vette át, aki a házastársának adja ki magát. A tünetegyüttes ahhoz a halántéklebenyi agyterülethez köthető, mely az arcok felismeréséért felel. Jóllehet az ilyen téveszmében szenvedő pácienseket korábban skizofréniával diagnosztizálták, feltevésünk szerint a szindróma oka elsődlegesen biológiai, így a beteg valójában a tumor hatására szenved ezektől.

Hunyorogva nézek, mintha így jobban érteném a felfoghatatlan szavakat. Próbálom elképzelni, hogy egy nap felébredek, és a fiam, akit mindenkinél jobban ismerek, ha külsőre nem is változott, úgy viselkedik, mint a brit koronaherceg. Nyilván én is magyarázatot keresnék, és nem az jutna először az eszembe, hogy a fiam

helyet cserélt egy képzeletbeli mesehőssel. Nyilván önmagamat kezdeném hibáztatni, és azt hinném, elment az eszem. Vagy súlyos beteg vagyok.

Talán még azt is megtenném, hogy új házba és új városba költözök, miután New Englandben kaphatom meg a legjobb rákkezelést.

Elmondom neki. Elmondom, mi történt. Ha már nem önmagát hiszi bolondnak, hanem engem, az is több a semminél.

Mert az egészből egyvalami számít: nem haldoklik. Nem rákos.

Nem lehet az, mert a mamám, és számomra csak ő maradt.

Távolról hallom az ajtónyitódást, majd a mamám hangját, ahogy engem szólongat. Próbálok kilépni az irodából, de kiderül, hogy földbe gyökerezett a lábam.

Kipirult arccal bukkan fel az ajtóban. Fekete leggingst és túlméretezett pulóvert visel, ahogy mindig, ha hosszú sétára indul.

Aki halálosan beteg, az nem indul hosszú sétákra, mondom magamban.

– Edgar… – suttogja, miközben tekintete lesiklik azokra a szörnyű, rettenetes papírokra. – Nem tudtam, hogyan mondjam el…

– Mit? – mormolom összeszorított fogakkal. Hallanom kell. Hallanom kell, ahogy kimondja.

Kinyitja a száját, de mielőtt megszólalhatna, fennakad

a szeme, míg már csak a fehérje látszik. Egész teste rángatózni kezd.

Épp elkapom, mielőtt a padlóra zuhanna.

OLIVÉR

ITT MINDEN TÚL HARSÁNY. Neonként világítanak a fák, ragyog a hold. És iszonyú zavaró a táj laposssága, ami korábban sosem tűnt fel. Folyton nekimegyek a sarkoknak és éleknek, rosszul mérem fel a teret.

A legrosszabb mégis a bezártság érzése. Mintha egy ketrecben vagy dobozban élnék. Mintha rám omlanának a falak – de legalábbis a lapok.

Ma reggel teljes hosszában végigjártam a könyvet – kétszer is –, de még most is nyugtalanság gyötör. Fuszekli mögöttem poroszkál, csengettyűitől már sajog a fejem.

– Muszáj ekkora zajt csapnod? – nézek vissza a vállam felett.

– Valaki bal lábbal kelt fel a szalmából – jegyzi meg Fuszekli.

– Valakiből hamarosan lókolbász lesz – mormolom.

– Ugyan már, Oli! Nézd a szebbik oldalát!

– Mesélj csak, melyik a szebbik oldala…

Fuszekli egy pillanatra elgondolkodik.

– Orbánc készített szőrpakolást.

– Mi a nyavalya az a szőrpakolás?

– Nem tudom – vallja be –, de szerinte segít a töredezett szőrvégeken. – Egy pillanatig habozik. – Ha szépen

megkéred, neked is ad belőle.

– Nekem nem kell szőrpakolás. – Nekem Delila kell.

– Kérdezhetek valamit? – élénkül fel Fuszekli. – Egy ideje nem láttál. Nem veszel észre valami… változást? – Amikor nem felelek, pislogni kezd. – Szerinted nagyobb lettem? Vagy kisebb…? – Elhal a hangja. – Azt mondják, amikor rég nem láttál valakit, jobban észreveszed rajta a változást… és… szóval az a helyzet, hogy egy hónapja kizárólag bébirépát eszem.

– Remekül festesz, Fuszekli – közlöm anélkül, hogy akár csak ránéznék.

Körbeüget.

– Tudtam! Annyira tudtam, hogy többet ér, mint a léböjt. Tudod, még érzem is, hogy több energiám van.

Ösztönösen átugrok egyik lapszélről a másikra.

– Amúgy megyünk valahová? – érdeklődik.

– Nem – felelem.

– Akkor jó. – Barátian felzárkózik mellém, miközben farkával a pillangókat csapkodja. Majd egy perccel később: – Nincs kedved játszani? Mit lát kicsi szemem, mondjuk?

– Én nem bánom, ha elkísérsz, Fuszekli, de ne kelljen már beszélgetnünk, oké?

Megtorpan és felém fordul.

– Rossz érzés, igaz? Hogy csak mi ketten maradtunk…

Épp olyan fájdalmas Froclira gondolni, mint két nappal ezelőtt volt.

– Igen – felelem megtört hangon. – Azt hiszem, ez már sosem lesz ugyanolyan.

Lesz bármi is?

Fuszekli megcsóválja a fejét, hogy a sörénye selymes hullámokban omoljon a nyakára.

– Kéne valami, Oli, ami elvonja a figyelmedet. Ami újra fellelkesít. Mondjuk, egy meglepetésbuli! – Kidülled a szeme, ahogy elborzad. – Nem tehetnél úgy, mintha nem hallottad volna?

Bágyadtan elmosolyodok.

– Téged küldtek, hogy elvond róla a figyelmemet?

– Mindenki másnak fontos dolga akadt – felel lemondóan Fuszekli. – Én próbáltam felakasztgatni a girlandokat, de végül annyira belegabalyodtam, hogy Rajmund kapitánynak kellett kivágni a kardjával.

– Ígérem, hogy meg fogok lepődni.

– Az tényleg nagyszerű lenne. Különösen akkor, ha majd megkapod az ajándékodat, ami egy…

– Elég! – szakítom félbe. – Most hagyd abba.

Fuszekli felhorkan.

– Hű! Nem sokon múlt.

– És hol lesz ez a buli?

– A palotában – feleli. – Egy óra múlva.

A könyv túlsó végén járunk; innen csaknem annyi idő kell, hogy eljussak a palotához.

– Akkor jobb lesz, ha indulunk. – Gyalogosan vágnék neki, de Fuszekli megbök az orrával.

– Oli? A régi idők kedvéért?

Tényleg szívesebben gyalogolnék. Az elmúlt néhány napot csak úgy vészeltem át, hogy teljesen kifárasztottam magam, míg este már úgy ájultam be az ágyba; de legalább nem azon tépelődtem, mit veszítettem. Fuszekli mégis olyan reménykedő tekintettel csüng rajtam, hogy belépek a kengyelbe és fellendülök a nyeregbe. Ahogy vágtázni kezd, a világ elsuhan mellettem. A szél a hajamba kap – szinte olyan érzés, mint amikor Delila világában először utaztam autón, letekert ablaknál. Ha behunyom a szemem, és nem látom a fejem felett függő betűket, majdnem olyan, mintha ott lennék.

Elérjük a palotát, ahol a felvonóhíd leereszkedik előttünk, hogy Fuszekli beügethessen velem az udvarra. Csak itt torpan meg, miután fújtat egy nagyot.

A kapuboltozattal szemközt Naspolya vásznai, mindegyiken egy-egy betűvel, melyek együttesen az ÜDV ITTHON, OLIVÉR köszöntést adják ki. A boltíveken füzérek és zászlók a szivárvány minden színében – leszámítva a narancsot. Fuszekli követi a tekintetem.

– Az volt, amelyikbe belegabalyodtam – vallja be.

Egy nálam is magasabb tortát toltak ki szekéren az udvar közepére. Ibolyák díszítik, Delila kedvencei. Minden talpalatnyi helyen ott hemzsegnek a mese szereplői. Mindenki eljött, még a sellők is, akik Fuszekli itatójában lubickolnak.

– Meglepetés! – kiáltják egyszerre.

Lopva vetek egy pillantást Fuszeklire, mielőtt a szívemhez kapok.

– Ó, te jó ég! – kiáltom. – Ha egymillió évig élek, akkor se gondoltam volna! Hogyan tudtátok ilyen jól titokban tartani?

Talán életemben nem játszottam még ilyen csapnivalóan, és miután színészkedéssel töltöm az egész életemet, ez nem semmi.

Matilda királynő magához ölel.

– Örülsz? Nem túl sok?

– Tökéletes. – Arcon csókolom. – Nem kellett volna ennyit fáradnod.

– Ugyan, Olivér, nem fáradság. – Őszintén megbotránkozik a szavaimon. – Tényleg olyan, mintha a fiam lennél.

Most döbbenek csak rá, mennyire hiányzott. Mind hiányoztak, ha már itt tartunk.

– Beszédet! – kurjantja az egyik manó, testvérei pedig ütemesen ismételgetni kezdik a felhívást, miközben a lókötő vasakat ütögetik husángjaikkal.

Felállok egy felhágókőre – nem mintha vágynék a szónoklatra, de nem akarom, hogy komolyabb kárt tegyenek a palotában –, ahol megköszörülöm a torkom.

– Annyira hálás vagyok nektek, barátaim! Tudom, hogy ez a néhány nap mindenki számára nagy megpróbáltatás volt, és talán úgy érzitek, nincs is mit ünnepelni. Mégis, ahelyett, hogy leragadnánk azon, amit elvesztettünk, inkább most azzal törődjünk, ami még megvan! – Körülnézek a tömegen. – Mi itt vagyunk egymásnak.

Üdvrivalgás harsan, majd Gyutacs és Hályog követelni kezdi, hogy vágjam fel a tortát. A tündérek a vállam körül repkednek, a tunikám szegélyénél fogva rángatnak előre, a finomság felé. Rajmund kapitány előrántja a kardját.

– Lehet az én pengémé a megtiszteltetés, Olivér?

Felemelem a kardot és megszegem a tortát. Az első három szeletet lovagiasan felkínálom a sellőknek, akik

nem tudják kiszolgálni magukat.

Ünnepi a hangulat. Mindenki élvezi a többiek társaságát, önfeledten nevetgél és táncol Trotli furulyaszavára. Naspolya és Matilda királynő egymást váltja a tánctéren. Szerafima a harmadik szelet tortát habzsolja.

Rajmund kapitányt a puncsos tál mellett találom, amint próbálja húsos öklébe fogni a kis kristálypoharat. Nagyot kortyol az italból.

– Milyen? – kérdezem.

– Elbírna még egy kis rumot.

Elvigyorodok, ahogy töltök magamnak, és már épp inni készülök, amikor kinyújtja felém a kezét, hogy legörgesse alsó ajkamat.

– Elhanyagoltuk mostanság a fogínyünket? – kérdezi. – Ezt már megbeszéltük, Olivér. Az íny ugyanaz a fognak, mint a talaj a növénynek. Ha nem gondozod a talajt, semmi sem nő belőle, igaz?

Lassan visszateszem a kristálypoharat az asztalra.

– Hogy csinálod? Hogyan tudsz legyinteni az álmaidra?

– Nem értem.

– Nyilvánvaló, hogy fogorvos szeretnél lenni, ehelyett itt ragadtál, mint egy kalózhajó kapitánya. – Belenézek a szemébe. – Hogyan tudsz minden reggel arra ébredni, hogy sosem lehetsz az, aki igazából lenni akarsz?

Rajmund kapitány hátrahőköl a kérdéstől.

– Jaj, drága fiam, tényleg nem értem, miből gondolod,

hogy lemondtam az álmaimról. Csak… tudod, hogy megy ez. Amilyen kalapod van, olyannal köszönsz. – Körülnéz, majd széles mozdulattal int a palota, a buli, a tömeg felé. – Ugyan mi lehet odakint, ami nincs meg idebent?

Az igaz szerelem, gondolom. Nekivágok a tömegnek, mégis úgy érzem, mintha teljesen egyedül lennék.

* * *

Matilda királynő egyszer mesélt a vak koldusról, aki kívánhatott egyet a boszorkánytól. Amikor a látás ajándékát kérte, a boszorkány varázst bocsátott rá, amitől csodálatos módon látni kezdett. A világ színek, formák és mozgások tarka kavalkádjává, a felfedezni való csodák tárházává alakult.

Egy napon azonban a boszorkány visszatért.

– Félreértettél – közölte színtelen hangon. – Egy szóval sem mondtam, hogy örökké tart. – Azzal a koldus minden figyelmeztetés nélkül újra a vaksötétben találta magát.

Miután éltem Delila világában, ahol szabadon hozhattam önálló döntéseket, olyan itt, mintha börtönben senyvednék. Nemcsak mert adott számú emberi lényt láthatok, de már bizalmasom, Frocli sincs mellettem, hogy osztozzunk ezen a szüntelen kalandvágyon.

Ülök a palota nagy lovagtermében, háttal a hideg kőnek, és labdát dobálok a szemközti falra, hogy visszapattanjon a kezembe. Csak újra és újra elhajítom,

hogy megnyugtató puffanással csapódjon a tenyeremnek.

Matilda királynő lép be kötényben, liszttől fehér kézzel.

– Szent ég, Olivér, már azt hittem, ostromolnak! Tényleg szükséges ez?

– Elnézést – motyogom. – Csak nem tudom mivel lefoglalni magam.

– Nos, egy segítő kéz mindig jól jön. Gyere csak a konyhába!

Hagyom elrepülni a labdát a semmibe. Hapci pattan, hogy visszahozza.

Matilda épp egy tortával foglalatoskodik.

– Beboríthatnád cukormázzal – veti fel –, addig én elkezdem kinyújtani a tésztát a croissant-hoz.

Elnézem a háromrétegű tortát és a rózsaszín cukormázzal teli tálat. Belemártom ujjamat az utóbbiba, hogy megkóstoljam. Fenséges, mint mindig. Matilda a sütés nagymestere.

– Kérdezhetek valamit? Egész pontosan ki eszi meg ezeket?

– Tudom, hogy túlzásnak tűnik – vallja be –, de a végére valahogy mindig elfogy. Több mint a fele Szerafima tornyában köt ki.

Miután a plázában láttam, hogy falt fel mindent, ami nem volt leszögelve, ezen nem annyira lepődök meg.

Nézem, ahogy Matilda kinyújtja a téglalap alakú tésztát, majd egy éles késsel háromszög alakú szeletekre

vágja.

– Akkor hadd kérdezzek valamit én is – szólal meg. – Milyen volt?

Vetek rá egy pillantást.

– Mármint hogy odakint? Képzeld el korlátok nélkül. Falak nélkül.

A torkához kapja a kezét.

– Döbbenetesen hangzik.

– Az is, de jó értelemben. Vannak könyvek, annyi recepttel, hogy meg se tudnád számlálni. – Körülnézek a konyhában. – Vannak olyan idegen földekről származó hozzávalók és fűszerek, hogy a nevüket sem tudod kimondani. Edények a létező összes formában és méretben. És annyi ember… annyi ember, hogy éjjel-nappal süthetnél, akkor se tudnád jóllakatni őket.

Matilda királynő szeme elkerekedik az ámulattól.

– Már értem, miért akkora teher, hogy újra itt kell lenned.

Felveszem a spatulát, hogy felvigyek egy réteg cukormázat.

– Tudod, talán nem ideális a helyzet, mármint a te szempontodból, de akkor is tartanunk kell magunkat. A legjobbat kihozni a dolgokból. Oly sok mindent kaptunk.

– Ugyan kitől? – Csapdosva kenem fel a második réteget. – Miért kéne egy dobozban leélnem az életemet, csak mert valaki úgy döntött, hogy el akar mondani egy mesét?

– Miért kék az ég? Miért kel fel a nap? Tényleg azt akarod mondani, hogy ez a te szíved szerelme nem követi a saját világa játékszabályait?

Az iskolára, a házi munkákra, Allie McAndrewsra gondolok. Delila világának falaira.

Nem az a különbség, hogy ő nem dobozban él. Az a különbség, hogy nem vagyok vele az övében.

– Neked, szívem, legelőször is elhivatottságra van szükséged. Valamire, amivel lefoglalod magad. Talán kipróbálhatnád a kosárfonást. Úgy hallom, Szikra nemrég nyitott egy hímzőkört is. – Elmosolyodik. – Még az sem kizárt, hogy van érzéked a sütéshez.

Mindkettőnk tekintete lesiklik a tortára. A máz miatt balra dől az egész, a folyadék kis tócsába gyűlik, miközben középütt, ahol véletlenül megnyomtam a spatulával, óriási repedés tátong a piskótában.

– Vagy talán még sincs – teszi hozzá Matilda királynő mosolyogva.

* * *

Naspolyával az Unikornisok Mezején ücsörgünk, előttünk egy-egy festőállvánnyal, azon pedig egy-egy üres vászonnal. Ahogy kézbe veszi a palettát, próbálom lekövetni a mozdulatait. Az egyik egyszarvú alig néhány lépésnyire legeli a holdfüvet, miközben láthatóan nem sejti, hogy modellként szolgál.

– Amikor perspektivikus ábrázolásról beszélünk – tanít Naspolya –, elsősorban egyfajta látásmódról van szó. A felénk néző szarv tízszer nagyobb, mint a távolabbi pata, ily módon létrejön a térérzet.

Olyan reménykedő pillantással fordul felém, hogy muszáj szélesen elvigyorodnom, mintha nem ógörögül beszélne hozzám.

– Mármost – folytatja Naspolya –, amikor kézbe veszed az ecsetet, érezned kell a vibrálást. Engedned, hogy a művészet kiáradjon az ujjaidból. Kerüld az éles vonalakat, inkább lágy kézmozdulatokkal vidd fel az ecsetvonásokat. – Ahogy skiccet készít az ecsetével, máris megjelenik a vásznán egy felismerhető unikornis.

Veszek egy nagy levegőt, mielőtt meghúzom az első vonalat.

– Tudod – mereng el –, a könyv összes szereplője közül talán én vagyok az egyetlen, aki pontosan tudja, mit érzel.

Összeráncolom a homlokom.

– Hogy érted?

– Én aztán tényleg tudom, milyen nem szakítani valakivel.

Habozok, miközben az ecsetem mozdulatlanná dermed a vászon felett.

– De hát az nem te vagy. Az a szereped.

– Hát nem színész minden férfi és nő?

Megrázom a fejem.

– Ez más. Nem te döntöttél úgy, hogy beleszeretsz

Matildába. Egyszerűen ilyennek írtak meg.

– Hát te tényleg úgy döntöttél, hogy beleszeretsz Delilába? Még a pillanatra is emlékszel, amikor meghoztad ezt a fontos döntést? Vagy az egész csak úgy… megtörtént? – Naspolya felveti az állát. – Talán a te szerelmed is meg van írva. A csillagokban, a sorsodban. Mindenkinek van szerzője, Olivér.

Hirtelen Piró húz át felettünk alacsony cirkálómagasságban, hogy a megrémült unikornis beszaladjon az Elvarázsolt Erdőbe. Naspolya felsóhajt.

– Azt hiszem, lőttek a modellünknek. Lássuk, mire jutottál.

Az én vásznamon nincs unikornis, csak két pálcikaember, amint egymás kezét fogja.

Naspolya megköszörüli a torkát.

– Nos – szól udvariasan –, szerintem sikerült megfognod a téma lényegét.

* * *

Amikor berontok a kunyhójába, Orbánc egy létrán áll, és egy nálánál háromszor nagyobb üstöt keverget.

– Mégis mi a csuda… – Megrázom a fejem. – Hagyjuk. Mégsem akarom tudni.

Mióta visszatértem, most először érzem, hogy célom van. Talán nem leszek képes Delila világában élni, de azt tudom, hogy leshetnék bele. Talán már annyi is elég

lenne, ha vetnék rá egy pillantást. Miért mondanék le róla teljesen és végérvényesen egy szemvillanás alatt, amikor ugyanezt megtehetem apró lépésenként is?

– Oli, drága fiam! Annyira örülök, hogy beugrottál! Jól jönne egy kis segítség. Pirónak ég a gyomra, és tényleg nem könnyű egy kiló szódabikarbónát belekeverni hatvan liter joghurtba, viszont csak így lehet elejét venni, hogy kátrányíze legyen.

– Orbánc – vágok bele –, emlékszel, amikor megmutattad nekem a jövőmet? – Mielőtt elmenekültem a könyvből, a varázsló létrehozott egy füsternyőt és kivetítette rá jövőt. Ahogy a magból megjelent a leendő virág, ugyanúgy egy szál hajamból elém vetült a jelenet, ami azóta teljesen értelmet nyert: magamat láttam egy ismeretlen otthonban és egy ismeretlen társaságában, aki utóbb Jessamyn Jacobsnak bizonyult.

– Hát hogyne – bólint Orbánc.

– Olyasmid is van, ami megmutatja a jelent?

Orbánc értetlenül néz rám.

– Mármint… a szemeden kívül?

– Igen. A jelent akarom látni, csak valahol máshol. Bele akarok látni valaki más életébe.

– Aha! Mit szólnál a távcsőhöz?

– Nem hinném, hogy azzal odáig látnék.

– Ez nem akármilyen távcső – csóválja a fejét Orbánc. Felkapaszkodik a létra fokain, és turkálni kezd az oldaltáskában, amit több alkalommal visel a mesében is. –

Néha, amikor valamelyik szereplő szólít, ezt használom – vallja be. – Van, hogy hasogat a térdem, vagy egyszerűen csak lusta vagyok, ezért előbb távolról ránézek a vészhelyzetre, mielőtt veszem a fáradságot, hogy átvágjak az oldalakon. – Felém nyújtja a sárgaréz csövet, amit teljes hosszára kinyitok.

– Hogy működik? – kémlelek bele az egyik végébe.

Orbánc kikapja a kezemből.

– Természetesen nem így. – Kuncogni kezd. Leteszi a teleszkópot a földre, majd egy könnyed kézmozdulattal megpörgeti, mint egy palackot. – Körbe-körbe pörgetem, ki tudja, hol áll majd meg?

– Oké, ez hülyeség! – jelentem ki. – Mi köze ennek ahhoz, amit én akarok?

– Nem, Olivér, ez a varázslat része. Csak kimondod, és megmutatja, amit látni kívánsz.

– Ó! – Ostobának érzem magam, ahogy megpörgetem a távcsövet, s közben elismétlem a bugyuta versikét. Amikor megállapodik, a rézcső egyik vége úgy világít, mint egy zseblámpa.

A szememhez emelem, hogy hunyorogva belenézzek.

Olyan helyet látok, ami új, de tudom, hogy Delila világában van. Autók, utcai lámpák, hirdetőtáblák. Látom Delilát, Julest, Christ és Edgart. Valamit játszanak, ami a krokett kicsinyített változatának tűnik.

Jules elkezdi lendíteni az ütőjét, mire Chris mögé lopódzik és átkarolja a derekát. Ahogy számol, Jules lecsap

az ütőjével.

Még levegőt venni is elfelejtek.

Edgar átkarolja Delilát, és megcsókolja, ahogy nekem kellene.

Úgy dobom le a távcsövet, mintha égetné a kezem, azután csak rohanok, hogy meg se álljak a 43. oldalig.

* * *

Eleinte le-fel járkálok.
Kinek képzeli magát?
Máris megtalálta az utódomat?

Előrántom a tőrömet és karistolni kezdem a sziklafalat.

Valahányszor rá gondolok, látom Edgart, ahogy a szájára tapad, és minden ütéssel szikrát csiholok a sziklából.

Amikor végül kinyitja a könyvet, már órák teltek el a teleszkópos incidens óta. Oly ártatlanul mosolyog, mint aki átszunyókálta az egész délutánt.

Ökölbe szorított kézzel felállok.

– Neked aztán van bőr a képeden! – ripakodok rá. – Mondd csak, bárki jöhet, vagy azért feltétel, hogy hasonlítson rám?

Leesik az álla.

– Te meg miről beszélsz?

– Láttalak. Orbánc adott egy varázstávcsövet, azon át néztem, ahogy megcsókolt.

Résnyire szűkül a szeme.

– Te kémkedsz utánam?

– Te pedig megcsalsz engem!

– Nem igaz! Nem én csókoltam meg Edgart, hanem ő engem. És nagyon nem azért, amiért gondolod. – Felemeli az állát. – Én hányszor néztem végig, ahogy te megcsókoltad Szerafimát?

– Tudod, hogy Szerafima semmit sem jelent számomra. Az csak a szerepem része.

– Én is ugyanúgy színészkedtem!

– RENDBEN! – kiáltom.

– RENDBEN! – kiált vissza.

Egy hosszú pillanatig fortyogó haraggal nézzük egymást. Azután Delila kihúzza magát.

– Ez minden, amit mondani tudsz?

Megvillan a szemem.

– Nem akarlak fárasztani ennyi… testmozgás után.

Megfeszül az álla.

– Ha csak sértegetni tudsz, akár itt is hagyhatlak. – Ujjai rágörbülnek a lapszélre, ahogy elkezdi becsukni a könyvet. Mintha rám omlanának a világ falai.

– Várj! – sóhajtok fel megadóan.

A könyv újra szétnyílik, ahogy elsimítja a lapot.

– Van fogalmad róla, milyen szörnyű volt így látnom téged?

– Már nem tart soká. Csak elő kell állnunk valami jó ürügygyel, hogy szakíthassunk.

Hang hallatszik az ajtónál: Mrs. McPhee.

– Delila? Kivel beszélgetsz?

A világ nyomban elsötétül, amint Delila a takarója alá csúsztatja a könyvet.

– Senkivel – feleli. – Julesszal.

– Most melyik az? Senki vagy Jules?

– Jules – felel Delila bosszúsan.

– Megint összevesztetek? Mintha kiabálást hallottam volna.

– Összevitáztunk valami hülyeségen. Hogy melyik filmet nézzük meg hétvégén. Nem nagy ügy.

Némi habozás.

– Elég komoly veszekedésnek hangzott, egy filmhez képest.

– Mindkettőnknek megvan. Totál kibuktam, anya. Hagynál végre aludni?

Ajtócsukódás hallatszik, azután Delila arca újra megjelenik felettem.

– Ez durván hangzott – mormolom. – Mi van meg mindkettőtöknek?

– Ne akard tudni. – Delila egy pillanatra elfordítja a tekintetét. – Látta vajon a mamám, hogy a telóm ott van a töltőn?

– Miért?

– Mert anélkül nehéz lenne veszekedni Julesszal. – Felsóhajt. – Szerinted meddig tart, míg a mamám újra kezdi azt hinni, hogy begolyóztam?

– Bocs – szabadkozok. – Legközelebb majd próbálok halkabban kiabálni.

Erre végre elmosolyodik.

– Amikor vele vagy – kérdezem halkan –, rám gondolsz?

Delila szeme olyan, akár az olvadt arany.

– Arra gondolok, mennyire nem te. Mennyire nem lesz az soha.

Felnézek rá. Ő az égboltom, az egész univerzumom.

– És… milyen napod volt?

* * *

Másnap reggel eldöntöm, hogy újabb kísérletet teszek. A sütés láthatóan nem az erősségem, a művészethez nincs érzékem, a kémkedés pedig aligha számít hobbinak. Végül kölcsönzök egy felszerelést Gyutacstól és Hályogtól, hogy kiüljek a partra pecázni.

Alig vetem ki a horgot, Tengerszépe a felszínre bukik, halfarkával csak úgy szeli a habokat.

– Tudod, a halak is érző lények – jegyzi meg szemrehányóan.

– Akárcsak a növények – mutatok rá. – Mit szólt a reggeli salátád, amikor befaltad?

Duzzogva bukik le a víz alá. Néhány percig élvezem a felhőtlen napsütést, a hullámok locsogását és a fejem felett köröző sirályok távoli rikoltozását. Jólesik

megdolgoztatni az izmaimat, ahogy újra kivetem a horgot. Ezt… ezt meg tudnám szokni.

Édes magányomnak egy lucskos, vizes, ugató szőrcsomó forgószélszerű érkezése vet véget, amint ledönt a lábamról, hogy ezt követően fényesre nyalja az arcomat.

– Hapci! – hallom. – Vissza!

A kutya azonnal leül, csak a farkát csóválja tovább, hogy észrevehetetlenül apró lépésekkel közelebb araszoljon. A nyelve annyira kilóg, hogy kis híján a homokot sepri.

Szerafima beakasztja a pórázt Hapci nyakörvébe.

– Bocs – szabadkozik. – Még betanítás alatt áll.

A kutya felnéz rá.

– Olyan gyönyörű vagy. A hajad ragyog, akár a nap.

Szerafima pironkodva paskolja meg a fejét.

– Kösz, Hapci.

Leteszem a horgászbotot, mielőtt felállok.

– Szóval, hogy s mint?

Szerafima elnéz a távolba.

– Néha még mindig olyan, mintha csak álmodtam volna. Azok a szekerek lovak nélkül… az az óriási fedett piac… és Frocli… tudod. Pedig nem álmodtam, igaz, Oli?

Megrázom a fejem.

– Nem, valóságos volt.

Kigyúl a tekintete.

– Én is valóságos voltam – suttogja. – Azelőtt sosem gondoltam rá, hogy én is hozhatnék döntéseket. Tudod,

hogy van, ha az ember királykisasszony. Miért akarna bárki más lenni? – Cinkos pillantással közelebb hajol. – Mutassak egy titkot?

– Öö… igen?

Kecsesen megemeli szoknyája szegélyét, egészen fel a derekáig, hogy felfedje a testhezálló kék nadrágot, ami egészen hasonlít egy farmerre.

– Ez elképesztő – lelkendezik. – Ebben lehet szaladni, sziklát mászni, táncolni… bármit. Egy percig se kell aggódnod, hogy belebotlasz az alsószoknyáidba.

Elvigyorodok.

– Ja, ezt megértem. Én is mindig belebotlok az alsószoknyáimba…

– Ugye? Egy hímzőkészletért cseréltem Gyutaccsal. Tényleg csak kicsit kellett bevenni belőle, hogy passzoljon.

– Mesésen áll rajtad – bólintok.

Elkerekedik a szeme.

– Ugye, nem mondod el senkinek, Oli? Legyen a mi kis titkunk.

Az összes itteni szereplő közül Szerafima az egyetlen, aki tényleg megérti, milyen egy másik világban élni. Furcsa, de éppen az a személy ért meg a legjobban, akivel semmi közös nincs bennünk.

Ami talán azt jelenti, hogy mostantól barátok vagyunk.

– Horgásztál már? – kérdezem.

Szerafima pislogni kezd.

– Királykisasszonyok nem foglalkoznak ilyesmivel.

– Még szerencse, hogy te nem vagy egy átlagos királykisasszony.

Mosoly árad szét Szerafima arcán. Elnéz mindkét irányba, mielőtt elereszti Hapci pórázát. A kutya szaladgálni kezd, megugatja a sirályokat, míg Szerafima leoldja a szoknyáját és gondosan összehajtva lefekteti a homokra. Egy szál alsóingben és hevenyészett farmerben kuporodik le mellém, amint kézbe veszek egy kukacot.

– Ó! – kiált fel. – Hadd én!

Nem kis elégtétellel figyelem, ahogyan ráakasztja a kukacot a horogra. Ki hitte volna, hogy ilyen vérszomjas?

Bottal a kezében feláll, eközben a kukac a horgon vergődik.

– És most? – kérdi.

Mielőtt felelhetnék, szellő söpör végig a parton, hogy a szoknyája úgy lebbenjen fel a levegőbe, mint a papírsárkány. A szemem láttára hurkolódik Szerafima derekára és köti meg magát.

– Ez fura – sikerül kinyögnöm, mielőtt egy erő durván elragad a partról, hogy átbucskázzak a lapokon, sorokon és lelógó betűszárakon, amelyek az arcomba csapnak, mielőtt nagy huppanással a királyi palota tróntermében landolok.

Olyan régen nem adtam elő a mesét, hogy eleinte nem is értem, mi történik velem.

Mi az ördögnek kezdi Delila az elejéről? Miért nem találkozunk a szokott helyen, a 43. oldalon?

A mese első oldalán még nem szerepelek. Itt van a visszatekintés a születésemre, így amíg a jelenésemre várok – amikor Naspolya, a gonosztevő meggyőz arról, hogy kutassam fel a lányát, akit elraboltak és egy toronyba zártak –, általában kettesben vagyok Froclival.

Csakhogy ez többé nem lehetséges.

Hapci vinnyog, ahogy lapról lapra bukdácsol.

– Mi ez? Mi ez? Vége a világnak! Mind meghalunk! Hé! Már tudom. Átrágom magam ezen a falon. Az majd segít.

– Nyugi! – szólok rá. – Nincs tornádóveszély, ez csak egy Olvasó. Nincs más dolgod, mint leülni, és úgy kinézni, mint egy kutya.

– Én… nem is tudom. Ilyet még sose csináltam…

– Hidd el, megvan benned minden, ami kell.

Hallom a sorokat az előző oldalról, és tudom, hogy lassan színre lépek. Naspolya minden erőfeszítés nélkül vált a két jelenet között. Már szóra nyitom a számat, hogy megkérdezzem Delilától, mégis mi a nyavalyát csinál, amikor Naspolya alig látható fejcsóválással jelez. Felnézek az Olvasóra, aki egyáltalán nem Delila.

Hanem a mamája.

Berozsdásodtunk, de attól még profik vagyunk. Érzem, ahogyan a szavak máris a torkomat kaparják. Ugyan kit? kérdezem.

Lopva felnézek Mrs. McPhee-re, és látom, ahogy elkerekedik a szeme, míg az arcomat fixírozza. Szent ég! Rá fog ismerni Delila fiújára.

Minden erőmre szükségem van, hogy ne úgy tartsam a fejem, mint az illusztráción. Így csak a profilomat látja, nem a teljes arcomat.

– Mi van ebben a könyvben, amit képtelen vagy elengedni, Delila? – tűnődik Mrs. McPhee szórakozottan. Ahogy végez az oldallal, máris továbbhajt a következőre. Hirtelen ott állok Matilda királynővel, akinek próbálom elmagyarázni, miért kell feltétlenül megmentenem a királykisasszonyt. Matilda ajkai megrebbennek, ahogy engem hallgat. Ugyanazt a félelmet látom az arcán, amit bármely anya érezne, mielőtt ilyen

veszedelmes útra engedi a fiát. Nagyobb beleéléssel

játszik, mint korábban bármikor, de hát ezt tesszük mind. Az összes szereplő pezseg az energiától, hiszen hónapok óta először olvassák igazán.

Én vagyok az egyetlen kivétel.

Számomra kész rémálom az egész.

Átvágtázom az Elvarázsolt Erdőn, és túljárok a tündérek eszén, majd kis híján a tengerbe fulladok, de kicselezem a manókat, hogy átjussak a hídon – s mindezt úgy, hogy egyszer sem nézek az Olvasóra. Mire a 43. oldalra érünk, és ott kapaszkodom a sziklán, már remegek a kimerültségtől.

Amikor Naspolya a vártömlöcbe zár, szinte megkönnyebbülök. Az árnyak itt végre elrejtik az arcomat.

Végül ott állok Örökkön-örökké Part szikrázó fehér homokján. Hapci próbálja bekapni a nyakörvére tűzött jegygyűrűt. A sellők integetnek a habok közül, a manók feltartják a menyasszonyi baldachint, a tündérek színes szalagokkal repdesnek. Szerafima pedig, ahogy mindig, most is a karomban, ezüstös menyasszonyi ruhájában.

Alatta a farmerrel.

Ahogy Mrs. McPhee tekintete a mese utolsó soraihoz közelít, ellenállhatatlanul vonzódni kezdek Szerafimához.

Delilára gondolok, ahogy megcsókolja Edgart.

Ahogy Delila mesélt arról a csókról: én sem tudok másra gondolni, csak hogy Szerafima nem stimmel sem méretre, sem formára, sem sehogy. Annyira nem Delila.

Az ajkaim mégis az örök boldogság révületében tapadnak rá, míg a hátsó borító le nem csukódik.

A szereplők üdvrivalgásban törnek ki.

Szép munka! Bravó!

Ez fantasztikus volt!

Láttad azt a részt, amikor…

Ó, mennyire hiányzott már a fellépés…

Térdre rogyok, mint akit gyomorszájon vágtak, és küszködve veszem a levegőt. Naspolya csapdossa meg a vállam.

– Mint a régi szép időkben, igaz, Olivér? – Sugárzóan mosolyog.

Szavai szikraként lobbantják be az elfojtott tüzet. Botladozva talpra állok, és rohanok, ahogy csak bírok. Olyan sebesen vágok át a lapokon, hogy a jelenetek elmosódnak mögöttem, de meg sem állok, hogy tudjam, hol vagyok. Csak rohanok, túl a legelső jeleneten, túl az ajánláson és az impresszumon, bele a címoldal nagy fehér ürességébe. Itt egy pillanatra megtorpanok, beleszédülök az előttem nyíló roppant térbe.

Itt nincs hová mennem.

De ez sem tart vissza.

Fejjel nekirontok a margónak, hogy visszapattanjak róla. Vállal futok neki a keménypapír borítónak, újra és újra, míg már sajog mindenem. Mégis marad bennem annyi erő, hogy tovább feszegessem a könyv határait.

Míg végül legyőzötten és megsemmisülten rogyok le.

Öklöm véres nyomot hagy a végtelen fehér felszínen.

Felnézek az égre, a nagy semmire.

Néhány pillanat múltán zihálva felkönyökölök. Néhányszor ökölbe szorítom az ujjaimat, miközben nézem, hogyan fakulnak el a sebek. A vérem is eltűnik, mintha sosem lett volna.

Mintha sosem lettem volna.

Színház az egész világ, de nemcsak azok színészek, akik színpadon játszanak.

Te is az lehetsz, még ha nem szövegkönyvből dolgozol is. Te is másképp viselkedsz mások előtt. Tudod, mit szeretnek hallani a barátaid, mi teszi büszkévé a szüleidet, mivel vívhatod ki a tanárok megbecsülését – hát mindnyájuknak más arcodat mutatod.

Ennyi különféle szerep között honnan tudod, ki vagy igazából?

Nos, ehhez meg kell találnod azt a különleges valakit, aki előtt nem játszol. Valakit, aki nem azért figyel rád, mert kiadod magad valakinek, akinek szeretne látni – csakis önmagadért.

DELILA

AZ A LEGNAGYOBB SZÍVÁS abban, ha valaki kamasz, hogy jöhet bármilyen kataklizma, bármilyen gigászi problémahegy – fejedre szakadhat az ég, kitörhet a zombi-apokalipszis, elkaphatod a bubópestist –, a matekházit akkor is meg kell csinálnod. Én is hiába élem át életem legpocsékabb keddjét, hiába ragad a szerelmem egy tündérmesében és randizik a legjobb barátnőm a klónjával, attól még bizonyítanom kell két háromszög egybevágóságát.

Ezt úgy adom el magamnak, hogy közben

megfogadom: amint végzek a bizonyítással, egy teljes órát engedélyezek Olivér társaságában, mielőtt megírnám a töriházit Trója elestéről.

Az ajtóm hirtelen kivágódik. Bosszúsan pördülök felé, készen arra, hogy újfent megvédjem magánéletem szentségét a mamámtól, ám helyette Jules tör rám.

– Nem találom sehol – fakad ki. – Nincs otthon, nem válaszol az üzikre, mintha a föld nyelte volna el.

– Kit?

Hunyorogni kezd.

– Edgart. Te jó ég, neked fel sem tűnt, hogy ma nem jött suliba? Most komolyan! Nem te vagy a kamu barátnője?

– Talán csak beteg. Az elmúlt három hónapot szó szerint burokban töltötte.

– Vagy – rebben Jules tekintete a szekrényemen fekvő mesekönyv felé – visszatért abba a burokba.

– Mi? Nem, ott nincs.

– Megnézted?

– Nem kell. Olivér ott van, szóval Edgar nem lehet.

– Mikor beszéltél utoljára Olivérrel? – kérdez rá.

Dermesztő pánik markol a szívembe. Ha Olivér újra kiszabadulna a könyvből, egyenesen hozzám jönne. Tudom, hogy így tenne.

Vagy mégsem?

Julesszal egyszerre vetjük magunkat a könyvre. Véletlenszerűen felütöm az egyik oldalon – ahol Olivér Fuszekli hátán lovagol Orbánc viskójához, oldalán hű

vadászkutyájával. Mindezt olyan gyorsan teszem, hogy a nyereg Olivérrel együtt hátrafelé néz, míg Hapci szájából egy csirkecomb áll ki, miközben Fuszekli rászisszen, hogy dugja már el. Csak akkor nyugszik meg mindenki, amikor meglátják az arcomat.

– Hála az égnek, hogy te vagy! – nyög fel Olivér.

– Ki más lenne?

– Meglepődnél, ha…

– Edgar ott van? – vág közbe Jules.

– Sajnos nincs – mormolja Olivér. – Miért?

– Á – nyög fel Jules. – Veled semmire sem megyek.

– Már megbocsáss…

– Bocs – avatkozom közbe. – Majd később beszélünk, oké? – Lehalkítom a hangomat. – Pasibaja van.

Gyengéden összecsukom és magamhoz szorítom a könyvet.

– Rendesen rá vagy pörögve Edgarra, ahhoz képest, hogy nem egész huszonnégy órája még egy másik pasival randiztál.

– Pont ezért kell beszélnünk. – Jules lehuppan az ágyamra. – Ma szakítottam Chrisszel.

Elkerekedik a szemem.

– Tényleg?

– Remek srác. Úgy értem agyas, mókás, még aranyos is, de Edgar olyanokat mond, hogy ha egy hullát egy hétre ananászlébe áztatsz, az egész bőre lejön magától.

– Hű, ez olyan romantikus…

– Tisztára levesz a lábamról. És hihetetlenül dögös. Tudod. – Felnéz. – Meddig tart, amíg végre szakítotok?

– Meddig tart, amíg mindenki megtudja, hogy még a pasink is közös?

Mosolygok, de közben arra gondolok, milyen érzés lesz, amikor Jules és Edgar majd kézen fogva jár az iskolában. Amikor a folyosókon sugdolózik. Amikor elvan a saját kis világában. Bármennyire örülök Julesnak, meg kell vallanom, hogy nem lesz könnyű elnézni, amikor megvan mindene, amit valaha akart, míg én elveszítek mindent, amim csak volt.

Jules telefonja hirtelen életre kel.

– Ő az – kap levegő után. – Végre! – Ahogy elolvassa az üzenetet, falfehér lesz. Felém nyújtja a telefont.

Nem tudom, MIK vagyunk egymásnak, de most nagyon kéne egy barát. Ugye, az vagy?

A mamám kórházba került. Nem tudom, mit csináljak.

Jules felpattan az ágyról.

– Gyere. Mennünk kell.

Nem tudom, láttam-e már ennyire zaklatottnak Julest, de az biztos, hogy sok kell hozzá. Most mégis aggodalom süt a szeméből, és úgy markolja a karomat, mint egy fuldokló. A legjobb barátnőm mellett akarok állni, csak nem tudom, mi keresnivalóm lenne hívatlanul egy kórházban.

– Én… nem tudom, Edgar mit szólna hozzám…

– Te vagy a kamu barátnője. Több keresnivalód van

ott, mint nekem.

Csak a kocsiban eszmélek rá, hogy még mindig a kezemben szorongatom a könyvet.

* * *

A kórházak a frászt hozzák rám. Minden bűzlik a takarítószertől és fertőtlenítőtől, miközben tudom, hogy csak a hányás és a vér szagát próbálják elfedni vele. A neonok folyton pislákolnak. A folyosókon bolyongó emberek néha magukban sírnak, mint valami horrorfilmben. Szerintem a betegek csak azért épülnek fel, hogy minél hamarabb hazahúzhassanak onnét.

Edgar megírta Julesnak, melyik szinten találkozunk. Amikor kiszállunk a liftből, közvetlen előttünk ott a recepciós pult. Jules szerez nekünk egy látogatói kártyát, azután néma csendben végighaladunk a folyosón. Mielőtt elérhetnénk Jessamyn szobáját, Jules hozzám fordul.

– Nem tudom, mit kell ilyenkor mondani…

– Akkor ne mondj semmit – tanácsolom. – Csak legyél ott, hogy tudjon kivel beszélni.

Ahogy bekémlelünk a nyitott ajtón, mindketten megtorpanunk.

Jessamyn az ágyon fekszik. Aprónak és törékenynek tűnik, mint a tündérek Olivér könyvében. Mint aki félig máris eltűnt.

A mamákról azt kell tudni, hogy mindig ott vannak. Ők

dörzsölik be a hátunkat, amikor megfázunk; ők veszik észre, ha nincs több tiszta alsónk és ők mosnak ránk; ők töltik fel a hűtőt azokkal az ételekkel, amiket szeretünk, méghozzá minden kérés nélkül. A mamákról azt kell tudni, hogy mindig ők gondoskodnak rólunk – sosem fordítva.

A mamám világéletében két helyen dolgozott, csak hogy boldoguljunk. Amikor épp nem az ügyfelek házában takarít, akkor… nos… ugyanazt csinálja nálunk. El se tudom képzelni, hogy kivenne egy nap betegszabadságot, nem ám hogy befeküdjön a kórházba. Az ágya mellett ülni, ahogyan most Edgar a mamája mellett… olyan lenne, mint arra ébredni, hogy zöld az ég és kék a fű.

Próbálok visszaemlékezni az utolsó alkalomra, amikor megköszöntem a mamámnak mindazt, amit értem tesz, de nem megy. Tompa bűnbánattal határozom el, hogy megteszem, amint hazaérek. Egy kórházban nyilván mindenki eltökéli magában, hogy az első adandó alkalommal köszönetet mond mamájának, vagy csak úgy megöleli a szeretteit. Lefogadom, hogy Edgar fejében is ez jár.

A matracra dől, fejét a karjára fekteti.

– Edgar – szólítja meg Jules, mire nyomban felnéz.

Vet egy pillantást a mamájára, és meggyőződik róla, hogy alszik. Azután ajkához emeli mutatóujját, kilép a folyosóra, és óvatosan behúzza maga mögött az ajtót, mielőtt kivezetne az üres váróba. A tévében a SpongyaBob

megy, lehalkítva, felirattal.

Jules a karjába veti magát.

– Hát eljöttél… – sóhajt fel Edgar megkönnyebbülten.

– Mi történt? – kérdezem.

– Elájult – feleli. – Megint. Tudom, mind azt hittétek, már jobban van, és az egész csak semmiség… – Legnagyobb döbbenetemre könnyes a szeme. – De az a helyzet, hogy… szóval, nem semmiség.

A szavak egyenként, fájdalmas lassúsággal buknak a felszínre. Rosszindulatú agydaganat. Glioblasztóma. Gyógyíthatatlan.

Meredten nézem. Nem hinném, hogy a nyelvnek van olyan szava, ami kifejezné, mit érzek. Edgar mamájának agydaganata van, és meg fog halni. Olivérrel szörnyen önzők voltunk, amikor nem engedtük, hogy több időt tölthessenek egymással.

– Sajnálom – sikerül kinyögnöm. – Annyira sajnálom…

– Mióta? – suttogja Jules.

– Hónapok óta. – Edgar a kézfejébe törli könnyeit. – Kemóval és sugárkezeléssel kicsit még élhetne, de így csak meghosszabbítaná a szenvedését. Nyerne tizenöt hónapnyi hányást és kopaszságot, hogy csak azt várja, mikor lesz vége. A papámnál évekig tartott. Maga volt a pokol. A mamám nem akarja végigcsinálni, és engem sem akar kitenni ennek. – Kezébe temeti az arcát. – Nem veszíthetem el őt is – suttogja. – Nem maradhatok teljesen egyedül.

Mi lenne vele a szülei nélkül? Vannak még egyáltalán árvaházak? Olivér sosem említett nagyszülőket, sem nagybácsikat vagy távoli unokatestvéreket. Ha magára marad, Edgarnak egyik napról a másikra fel kell nőnie.

Lerogy az egyik székre.

– Másra sem tudok gondolni, csak a sok hülye videojátékra, amivel azelőtt töltöttem az időt. A mamám mindig kérdezte, hogy „Hé, nincs kedved sétálni egyet?” vagy „Elszaladnál nekem valamiért?”, de én mindig lepattintottam, minden egyes alkalommal. Inkább választottam azt a hülye számítógépet. – Felnéz rám. – Egy videojátékban, ha meghalsz, csak újra kell indítanod. Kezdheted elölről. Miért nincs ilyen az életben?

Nézem, ahogyan Jules a zsebében turkál. Kis korallt vesz elő, ami J betűre emlékeztet, ezt görgeti az ujjai között, mielőtt felnéz rám.

Ha valaki a legjobb barátod, nem is kell mondania, mi jár a fejében. Nem kell hallanod a sírását, hogy tudd, belül ezernyi szilánkra tört szét. Jules Edgar tenyerébe nyomja a korallt.

– Lehet ilyen az életben. Egy olyan helyen, ahol sebezhetetlen vagy.

EDGAR

AZ VOLT A LEGSZÖRNYŰBB beszélgetés életemben, amit a haláláról folytattunk.

Ülj ide mellém, paskolta meg a kórházi ágyat. Ne félj, annyira azért nem vagyok törékeny.

Egy fejfájással kezdődött, ami nem akart elmúlni. Azután egy nap valahogy megváltoztak a dolgok. Azt hittem, hallucinálok. Láttam egy fiút, aki szakasztott úgy nézett ki, mint a fiam… mégis tudtam, hogy nem az. Az orvosok Capgras-szindrómának nevezik, amikor azt hiszed, hogy egy közeli családtagod helyét egy idegen

vette át. Először a pszichiátriára mentem, onnan irányítottak egy neurológushoz. Olyan orvoshoz, aki bele tudott nézni az agyamba.

Az MRI agydaganatot állapított meg. A neuroglia sejteket támadta meg. Ezek tartják egyben az idegrendszert és táplálják a neuronokat, hogy táplálékkal és oxigénnel lássák el az egész agyat. Szigetelő funkciójuk is van, továbbá elpusztítják a mérgező anyagokat. A glioblasztóma ahhoz hasonló, mint amikor kiderül, hogy a termeszek szétrágják a házadat. Talán nem falják fel az alumíniumburkolatot, a vízvezetéket vagy a tűzhelyt, de aki ilyen házban lakik… hát, sok sikert.

Míg beszélt, legszívesebben szétvertem volna valamit. Asztalokat borogatnék. Üvöltenék, ahogy a torkomon kifér. Mégis csak ültem, döbbent csendben.

Míg beszélt, úgy éreztem, hogy zokognia, kiabálnia és átkozódnia kellene, de ő csak tárgyilagos hangon sorolta a részleteket, mint aki előre begyakorolta az egészet.

Mintha egy olyan szörnyűségről beszélne, ami valaki mással történik, nem pont velünk.

Azért költöztünk ide Wellfleetből, mert történetesen itt, a Szent Brigittában dolgozik egész New England legjobb neurológusa. Mindig olyankor vizsgált, amikor te iskolában voltál. Közben próbáltam összeszedni minden bátorságomat, hogy elmondjam, mi történik velem.

Nem értem. Miért nem lehet megoperálni? Mi van a kemóval?

Ez a sejttípus annyira hasonlít a normál agysejtekhez, hogy a kezelés során óhatatlanul elpusztítanák az egészséges sejteket is. Vagyis minden gyógykezelés és operáció csak elodázná az elkerülhetetlent. Meg fogok halni, Edgar. A kérdés csak az, hogy tizenöt hónapon át szenvedni akarok-e egy olyan kezeléstől, ami nem képes meggyógyítani, vagy inkább eltöltök négy csodálatos hónapot veled.

Nagyot nyeltem.

Fáj?, kérdeztem.

Csak ha belegondolok, miről maradok le, felelte a mamám. Nem ünnepelhetem meg a diplomádat. Nem táncolhatok veled az esküvődön. Nem foghatom kézbe az első unokámat. Nem láthatom, milyen fantasztikus ember lesz belőled.

Nem tudtam elképzelni, hogy nélküle nőjek fel. Vettem egy nagy levegőt, és meredten néztem a semmibe. Úgy éreztem, menten rosszul leszek.

Mi lesz velem? Mihez kezdjek nélküled?, kérdeztem.

Egy hét múlva lesz a szülinapod. Betöltöd a tizennyolcat, vagyis hivatalosan is felnőtt leszel. Vannak unokatestvéreid Kaliforniában, hozzájuk odaköltözhetsz. Járhatsz főiskolára – apáddal félretettünk annyit, hogy ki tudd fizetni. Folytatod az életedet, és mesés kalandjaid lesznek.

A beszélgetés közben mást se akartam, csak nekifutni még egyszer az egésznek. Azelőtt, amikor lent voltunk a

strandon és a fejest gyakoroltam, de valahogy mindig hassal csapódtam a vízbe, csak kikiáltottam a mamámnak a vízből: Ez nem ért!, ő pedig bólintott, és kezdhettem elölről. Erre vágytam – hogy ez a kórházi szoba, ez a beszélgetés, ez a valóság ne érjen. Vissza akartam forgatni az időt a kórház előtti időkre. Amikor még nem léptem be az irodájába. Amikor még nem ismertem a titkát.

Próbáltam mindezt elmondani, de helyette ez tört fel: Bár többet mondtam volna, mennyire szeretlek!

A mamád vagyok, mosolygott. Gondolod, hogy nem tudom?

Akkor fakadtam sírva. Miután a papám meghalt, azt gondoltam, már biztonságban vagyok – olyan rossz már semmi sem lehet. Azt hittem, a legrosszabb már megtörtént velem, ennél már csak jobb jöhet. Erre másodszor is nyertem a világ legbénább lottóján: mindkét szülőmet egy halálos betegségben veszítem el. Arra gondoltam, milyen szívesen engedném el a mamámat abba a hülye mesekönyvbe, és mondanék le inkább a közös hónapokról. Arra gondoltam, mennyit mondogatta, hogy takarítsam ki a szobámat, vagy tegyem a szennyes edényt a mosogatóba. Minden szavát elengedtem a fülem mellett, most meg azt szeretném, ha csak beszélne és beszélne – hátha akkor nem felejtem el a hangját.

Ez annyira igazságtalan, suttogtam.

Ó, Edgar! Megszorította a kezem. Az élet sosem igazságos.

Amikor olyan nyomorultul éreztem magam a mesében, és Olivér ránk nézett, ösztönösen azt hazudtam neki, hogy minden nagyszerű, pedig távolról sem volt az. Frocli jegyezte meg egyszer, hogy mindnyájan titkolunk dolgokat, mert nem akarjuk megbántani a szeretteinket.

Kierőszakoltam magamból egy mosolyt; próbáltam jó képet vágni, belebújni a két számmal kisebb cipőbe.

Azt mondtam, ideje megírnunk azt a bakancslistát.

* * *

Ötéves koromban a mamámmal elmentünk almát szedni. Ez még Cape Codban, szeptemberben történt, és a farmon belebotlottunk egy kukoricatáblába vágott labirintusba. Almabortól és frissen sült pitétől illatozott a levegő, a családok mindenfelé ott ténykedtek a gyümölcsösben, nagy vászonzsákokba szedték az almát. A nap hét ágra sütött, de már nem melegített fel úgy, csak olyan kékre festette az eget, mintha egy film díszlete lenne. Bozontos ló húzott egy szekeret a gyümölcsösnek abba a részébe, amit még nem szedtek le egészen. A mamámmal olyan messzire mentünk, amennyire csak tudtunk, egészen a mező széléig, ahol két unott kamasz elvette a pénzünket, mielőtt beengedett az útvesztőbe.

A kukorica sokkal magasabbra nőtt, mint én. Ahogy végigszaladtam az egyenes átjárókon, ötöst adtam leveleinek, mintha a rajongóim állnának sorfalat. A

mamám tartotta velem a lépést, nehogy túl messzire keveredjek.

A poros és száraz levegőben negyedóra se kellett, hogy viszketni kezdjen a szemem és a torkom. A mamám ekkor felkapott és a vállára ültetett, hogy én legyek a periszkópja, de így sem nőttem elég magasra. Mégis biztosan tudtam, hogy csak körbe-körbe megyünk.

Idővel a napfény fellobbantotta a kukoricacsövek végét, mintha gyertyák lennének. Megéheztem és kimerültem, teljesen kinyúltam a mamám karjában. Edgar, szólt ekkor, a nehéz idők nehéz döntéseket szülnek.

Ahelyett, hogy követte volna az útvesztőt, szétrugdalta bakancsával a kukoricaszárakat, hogy új átjárót nyisson. Akár a szellemek, áthatoltunk a falakon. Végül kilyukadtunk a farm túlsó végében, egy másik mezőn, ahol még sosem jártunk. Mintha csak egy rolót húztak volna le, úgy ereszkedett ránk az éjszaka.

„Hol vagyunk?”, kérdeztem. Minden ismeretlennek tűnt, és már kezdett összeszorulni a gyomrom, ahogyan mindig, ha féltem valamitől.

A mamám megfogta a kezem. Derítsük ki, mondta, mire egy csapásra elmúlt minden félelmem. Csak belecsöppentem egy újabb kalandba.

* * *

Julesnak igaza van.
Ha itt marad, a mamám meg fog halni.
De mi van, ha nem kell itt maradnia?

Ha azt nézzük, hányszor cseréltünk helyet a mesebeli szereplőkkel, csak van valami módja. Amit a mese szerzőjének mindenkinél jobban kell tudnia. Még ha ez azzal jár is, hogy mindent ki kell tálalnunk a mamámnak.

Amikor kinyílik a szeme, mintha nem lenne olyan ködös.

– Hogy érzed magad? – kérdezem.

Nem válaszol, csak bólint.

– Anya… van valami, amit el kell mondanom. Tudom, hogy elsőre totál hihetetlennek fog tűnni, ezért tanúkat is hoztam. – Intek Delilának és Julesnak, hogy lépjenek a szobába. Delila a karján ringatja a könyvet. – Delilát már ismered, ő pedig a legjobb barátnője, Jules.

Óvakodva jönnek közelebb, mintha olvadt láván lépkednének.

– Helló, Jules! Helló, Delila! – A mamám elmosolyodik. – Örülök nektek.

– Én… szóval… sajnálom… tudja, hogy ilyen beteg. – Delila nem találja a hangját. – Ha van bármi, amiben…

– Már épp eleget tettél. A fiam olyan boldog veled. – Mosolyogva fordul felém.

– Éppen erről szeretnénk beszélni veled – veszem át a szót. – Delila igazából nem a barátnőm. – Az ágy mellé húzok egy széket, és leülök rá, hogy megfogjam a mamám

kezét. – Szóval, amikor úgy érezted, hogy egy idegen vette át a helyemet… nos, nem jártál messze az igazságtól.

A mamám a homlokát ráncolja és próbál felülni.

– Nem értem.

Delila közelebb lép.

– Az egész velem kezdődött. – Megmutatja a könyvet. – Az iskolai könyvtárban találtam rá a meséjére, és azonnal beleszerettem. Tízszer is elolvastam naponta, betéve tudtam minden szavát. Azután az egyik szereplő beszélni kezdett hozzám.

– Mindig öröm hallani, ha egy olvasó közelebbi kapcsolatba kerül valamelyik szereplővel – mosolyog a mamám.

– Nem – rázza a fejét Delila –, ez a szereplő igazából szólt hozzám.

– Olivér – szúrom közbe. – A herceg, akiről írtál.

– És aki nem akart herceg lenni – folytatja Delila. – Valóságos akart lenni, ezért a segítségemet kérte, hogy kijöhessen a könyvből. Megtettem mindent, amit csak tudtam, hogy segítsek neki – még Wellfleetbe is elszöktem, hogy írja át a könyv végét.

– De nem írtam… – emlékszik vissza a mamám.

– Nem – bólintok –, és hogy őszinte legyek, én is azt hittem, hogy Delila megbuggyant. Egészen addig, amíg kinyitottam a könyvet, és Olivér hozzám is beszélt.

– De ez lehetetlen. – A mamám visszahanyatlik a párnára, mintha hirtelen minden erő kiszaladna a

testéből. – Ez a beszélgetés igazából nem történik meg. Csak a gyógyszerek mellékhatása.

– Rájöttünk, hogyan szabadíthatjuk ki Olivért a könyvből, de ehhez az kellett, hogy valaki átvegye a helyét. Én.

– Edgar, szívem… tudom, hogy ez most nagyon nehéz a számodra. Vannak szakemberek, akikkel beszélhetsz erről az egészről…

– De ő nem dilis – aktiválja magát Jules. – Együtt voltam vele a könyvben, ahogy előtte Delila is. Tudom, mekkora őrültségnek hangzik, és tudom, hogy minden idegszála tiltakozik ellene, de muszáj lesz elhinnie, mert ez az igazság.

A mamám lassan felém fordul.

– Rendben… – Mintha egy dühöngő őrültet próbálna lecsillapítani.

– Tudom, hogy az egésznek semmi értelme, de valahogy átírtuk a mesét, és elhitettük vele, hogy rám van szüksége. Hogy én vagyok a főszereplő, nem Olivér. Ami működött, legalábbis egy ideig, csakhogy a könyvnek saját akarata van. Amikor valami nincs rendben, korrigálja magát.

– Nos, ez természetes – bólint a mamám, mintha végre kezdenénk érthető nyelven beszélni. – Amiről beszélsz, az maga az írás folyamata. A szereplők idővel önálló életre kelnek.

Még mindig nem érti.

– Olivér hónapokon át játszotta, hogy a fiad. – Emlékeztetem rá, amit ő maga mondott: Láttam egy fiút, aki szakasztott úgy nézett ki, mint a fiam… mégis tudtam, hogy nem az. Ezért kereste fel az orvosokat, és még ha nem is voltak téveszméi – egyszerűen csak felismert egy tényt –, az orvosok ezért végeztek alaposabb vizsgálatokat, hogy végül feltárják a tumort.

Ha nem tették volna? Ha még csak nem is tudna róla, hogy beteg? Jobb lenne attól bármi?

Félresöpröm a gondolatot.

– Olivér Delila fiúja – teszem hozzá. – Én pedig… a mesédben éltem.

A mamám odafordul Delilához és Juleshoz, mintha valami bizarr összeesküvést gyanítana.

– Edgar – sóhajt fel megadóan –, a tündérmesék nem valóságosak.

Hosszú idővel ezelőtt, amikor a könyvet írta, még másképp gondolta. Az élet képes annyira megváltoztatni az embereket, hogy végül már nem is emlékeztetnek korábbi önmagukra.

Mielőtt felfoghatnám, mi történik, Jules kikapja a könyvet Delila kezéből, hogy kinyissa annál a résznél, ahol Olivér megmássza a sziklafalat. Olivér felnéz, és amint meglátja az ismerős arcot, elmosolyodik.

– Olivér – szólítja meg Jules –, van itt valaki, aki köszönni szeretne neked.

Szembefordítja a könyvet a mamámmal, mire Olivér

felemeli a tekintetét. Amikor meglátja a mamám arcát, egy pillanatra ledöbben, de gyorsan összekapja magát. Elfintorodik és megmarkolja a sziklákat, egyszóval teszi a dolgát. Jó oka van azt hinni, hogy tilos megszólalnia.

Közelebb hajolok a mamámhoz, hogy az én arcomat is lássa.

– Nyugodtan köszönj csak neki, Olivér.

Egész lassan felfelé fordítja az arcát.

– Helló – köszön szégyenlősen. – Örülök, hogy hivatalosan is megismerhetjük egymást.

A mamám arcából minden szín kifut.

– Ez nem lehet…

– Talán mégis jobb lenne, ha csak kapaszkodnék a sziklában – veti fel Olivér. – Oké, mielőtt megtenném, azért hadd mondjam el, hogy nagyon jó volt egy ideig a fiadnak lennem. Tényleg csodálatos édesanya vagy.

A mamám csak hosszú hallgatás után szólal meg.

– Amikor még írtam, úgy éreztem, hogy a szereplőim beszélnek hozzám. Tisztán hallottam őket a fejemben.

– Talán beszéltek is – bólint Delila. – Csak soha nem válaszolt nekik.

* * *

Egyszer, még kiskoromban, amikor hazajöttem az oviból, a mamám nem várt rám a busznál, a felhajtó végében. Meggörnyedve a hátizsákom súlya alatt, mint egy

teknőcpáncélból, úgy szólongattam. Meg akartam mutatni neki, mit festettem az ujjaimmal, és oda akartam adni a tészta nyakláncot, amit csak neki csináltam, de nem találtam a konyhában sem, ahol ebéddel szokott várni. Elkezdtem bejárni a házat, kinyitogattam az ajtókat, közben egyre inkább pánikba estem. S ha történt vele valami? Mi lesz, ha velem is ugyanaz történik?

Utoljára a dolgozószobája ajtaját nyitottam ki. A falon kalózhajókról, hercegnőkről, várakról készült vázlatokat láttam. Az állványra fektetett vásznon egy sárkány éppen tüzet okádott, vele szemben egy herceggel, aki olyan vörösben és narancssárgában játszott, mint a hasábok a kandallóban, amihez nem szabadott nyúlnom. A mamám a székében ült, csukott szemmel és hátrahajtott fejjel, mintha a mennyezetet nézné.

– Anya – szólítottam meg. Amikor nem felelt, megismételtem egy kicsit hangosabban.

– Pszt – suttogta. – Beszélnek hozzám.

Körülnéztem a szobában, de rajta kívül senkit se láttam.

– Kik?

Ekkor felpattant a szeme.

– A szereplők – felelte, és elmosolyodott.

* * *

A mamám üres tekintettel néz rám, míg próbálom

elmagyarázni a számítógépes játékokba és videókba rejtett húsvéti tojások koncepcióját.

– Mint amikor nézed a Baljós árnyakat, és kiszúrod E.T.-t a Szenátusban, Palpatine támogatói között…

Jules félbeszakít.

– Mint amikor valaki hónapok után először veszi fel a télikabátját, és talál egy húszast a zsebében.

– Szóval egy kellemes meglepetés? – kérdez közbe a mamám.

– Igen – bólintok –, csak a videojátékokban ilyenkor néha egész szinteket lehet ugrani. Vagy akár egyből a végére. Vagy egyszerűen csak nyer az ember.

– Egy rövidítés – összegzi Delila. – Megtaláltuk azokat, amiket a könyvbe rejtett el: az ajakfényt az impresszumban, a mézeskalács csillagot…

Belenézek a mamám szemébe.

– Ahányszor valaki elolvassa a mesét, Naspolya mindig kiesik a torony ablakán és meghal, de igazából mégsem hal meg, mert amikor legközelebb kinyitjuk a könyvet, megint ott van, és ráveszi Olivért, hogy segítsen neki. – Veszek egy nagy levegőt. – A könyvben nincs halál, se betegség. A könyv nem engedi. Ha elmondod, hová rejtettél el még egy kaput, bemehetünk a könyvbe. S ha egyszer bent vagyunk, örökké élhetünk.

Egy hosszú pillanatig nem válaszol.

– Edgar – szólal meg végül –, neked aztán van fantáziád.

– Ahogy neked is. Ezért gondolom, hogy beválhat. – A kezéért nyúlok. – Az imént beszéltél Olivérrel, igaz? Most már tudod, hogy lehetséges létezni – mit létezni, élni! – a könyvben. Bárhogy is magyarázod, ennek semmi köze a gyógyszerekhez, amiket kapsz. Ha Olivér és Matilda hajlandó helyet cserélni, mi pedig hajlandóak vagyunk követni a cselekményt, a könyvnek egyszerűen nincs oka rá, hogy ne fogadjon be minket. Oké, életem végéig szűk naciban kell járnom, de nincs ezzel semmi baj, amíg együtt lehetünk. Annál is van rosszabb meló, ha valaki királynő, nem igaz? – Egy pillanatra elhallgatok. – Mit veszíthetsz, anya?

A mamám lassan egy órája fent van. Látom rajta, hogy kimerült.

– Még ha ez igaz is, amire semmi esély, akkor sem mondhatom meg, hol a következő kapu. – Felsóhajt. – Nem én hoztam létre őket.

Összenézek Delilával és Julesszal.

– Ha nem te, akkor ki?

– Nem tudom. A diákokkal mindenféle dolgozatokat íratnak a regények mondanivalójáról és jelképrendszeréről, de igazából a szerzők nem nagyon tervezik el az ilyesmit. Egyszerűen csak így alakul.

– Mármint tudat alatt? – kérdezi Jules.

– Talán – bólint bizonytalanul a mamám.

– És ki mondja, hogy nincs több tudatalatti átjáró valahol? Csak az a dolgunk, hogy megtaláljuk.

– Csakhogy nem olyanok, mint gondolod. Nem bónuszok vagy extra pontok. Ezek kívánságok. Egyedül és kizárólag azért működtek, mert az, aki beléjük botlott, teljes szívéből hitt bennük. Egy kívánság másképp csak néhány szó. A hit kelti életre, az mozgatja. Amikor két ember pontosan ugyanazt akarja, és a kívánságuk egyesül… nincs annál hatalmasabb erő.

– Akkor miért nem válnak valóra a kívánságok napi szinten? – kérdezem. – Ha mindketten azt akarjuk, hogy legyél jobban, miért nem ennyire egyszerű?

Szomorúan néz fel rám.

– A világban nincs meg ez a varázslat – sóhajt fel. – Mit gondolsz, miért menekülnek az emberek könyvekbe? – Belesüpped a párnájába, és egészen elhalkul a hangja. – Muszáj lehunynom egy kicsit a szemem, Edgar…

Kisurranok a szobából, a nyomomban Delilával és Julesszal.

– Szerintetek igaza van? – kérdezi Jules. – Nem kapuk vagy menekülési útvonalak voltak, egyszerűen csak két ember ugyanazt kívánta?

– Akkor te hogyan kerültél Szerafima helyére? – teszi fel a kérdést Delila. – Nyilván nem akartad, hogy a könyv beszippantson, mégis megtörtént. És csak a jegyzőkönyv kedvéért: Olivérrel kismilliószor kívántuk együtt, hogy bár kikerülne onnan, de nem történt semmi.

– Nem tudom… – Zsong a fejem. Nem tudom a válaszokat. Csak azt, hogy minél gyorsabban meg kell

találnom őket.

Arra gondolok, ki segíthetne ebben.

OLIVÉR

TUDOM, HOGY VALAMI BAJ VAN. Abban a pillanatban tudtam, amikor Edgar arra kért, hogy köszönjek Jessamynnek, azután megláttam azt a sok csövet és vezetéket, mintha csak Orbánc kísérletezne rajta. Láttam Delila tekintetében is, ahogy becsukta a könyvet, és azzal búcsúzott, hogy az első adandó alkalommal mindent elmond.

Azóta járkálok a 43. oldal alján, és csak erre várok, de még nem nyitotta ki a könyvet.

A szerelem egészen más, mint amire számítanánk. Azt hinnénk, csupa móka és kacagás, pedig merő aggodalom. Beteg? Megsérült? Találkozott valakivel? Az egyik pillanatban rádöbbenünk, hogy megkaptunk mindent, amire csak vágytunk – a másikban megértjük, hogy emiatt sokkal több a veszítenivalónk is.

Mire megérzem, hogy mozdul a talaj a lábam alatt, és a könyv lassan felnyílik, már annyira belelovalom magam az aggódásba, hogy mindenféle szörnyűségekről fantáziálok.

Meglepetésemre Delila nem a szokott helyen nyitja ki a könyvet. Azon kapom magam, hogy átröppenek a mesén, amíg fájdalmasan neki nem csapódok Orbánc üstjének. A

varázsló együttérző pillantással fogad, de ahogy felülök, Hapci landol a képemen, hogy újra kiterüljek.

Majd Fuszekli érkezik fújtatva.

– Hmm. Végre egy kis kardió…

A jelenet fokozatosan összeáll előttem, s ahogy lopva felnézek, meglátom Delilát – Jules és Edgar társaságában.

– Minden rendben? – kérdezem azonnal. – Mi történt? Eszedbe ne jusson újra rám csukni azt a borítót!

– Én jól vagyok – nyugtat meg Delila. – Jessamyn viszont… szóval… ő nincs jól. Nagyon beteg, Olivér. Nemsokára meg fog halni.

Nézem, ahogy Fuszekli és Orbánc feldolgozza a hallottakat.

– Ahogy Frocli? – kérdezi egy hosszú pillanat után Fuszekli.

– Nem egészen – felel Delila. – Ezúttal előre tudjuk, mi fog történni.

Felnézek rá.

– S azt gondolod, hogy meg tudod állítani?

Ezúttal Edgar válaszol.

– Együtt képesek vagyunk rá.

Előre tudom, mit fog mondani. Még a lélegzetem is visszafojtom abban a reményben, hogy ha végérvényesen át akarja hozni a mamáját a könyvbe, akkor ő is vele tart.

Én pedig szabadon távozhatok.

Végighallgatjuk Edgart, aki körvonalazza a tervet. Amint Jessamyn átkerül a könyvbe, automatikusan

meggyógyul – pont úgy, ahogy Jules haja kiszőkült, vagy Frocli visszavedlett kutyává. A mese mindent megtesz majd, hogy illjen rá – a szerencsére makkegészséges – Matilda királynő szerepe.

– Ugyanakkor átfésültük az egész könyvet – emlékeztet Orbánc –, de csak egyetlen mézeskalács csillagot találtunk.

– Talán nincs is szükség másik kapura – magyarázza Edgar. – A mamám esküszik, hogy egyetlenegyet sem írt bele szándékosan a könyvbe. Szerinte csak egy kívánság kell, a megfelelő helyen és a megfelelő időben.

– Valahogy rá kell jönnünk a dolog nyitjára – tűnődik el Delila. – Arra, hogy mi volt a közös valamennyi cserében.

– Először mi cseréltünk Edgarral. Nem használtunk semmilyen különleges rövidítést, ha nem számítjuk annak a mese átírását. – Vetek egy pillantást Delilára. – Miután egyikünk sem tudott kiszabadulni úgy, hogy felhasználta Naspolya vásznát, betépte a lapot, vagy kiírta magát a szövegből, tudjuk, hogy lennie kell valami lényeges különbségnek, ami eldöntötte a dolgot.

– Az egyenlőség elve – gondolkodik el Orbánc. – Valakit valakiért. Amíg senki sem vette át a helyed, nem hagyhattad el a történetet, bármennyire sóvárgott is erre Delila.

– Igaz, de Edgar és Olivér önszántából ment bele a cserébe. Viszont amikor Szerafima kijött a könyvből –

emeli fel a hangját Delila –, Jules akarata ellenére került a helyére.

– Talán a kívánságnak nem is kell kétoldalúnak lenni – véli Orbánc.

– Akkor én miért nem tudtam egyedül kiszabadulni? – teszem fel a kérdést. – A könyv miért nem szippantotta be helyettem a legelső idegent?

– Mert csak én olvastam – mutat rá Delila –, akkor is titokban, annyira szégyelltem, hogy egy tündérmesén rugózok.

– Vagyis egyetlen fiú sem volt a közeledben, akit a mese bevonhatott volna helyettem – fejezem be a gondolatmenetet.

Fuszekli felnyög.

– Nem szívesen jövök elő ezzel, de Hapci hogy keveredett ide?

– Velünk volt, amikor a könyv tárva-nyitva állt. Mind azt figyeltük, hogyan próbálja ki Orbánc a kívánságvarázst Froclin.

Orbánc bólint.

– Ez arról árulkodik, hogy a folytonosság kedvéért a mese mindig olyan helyettest keres, aki kellően hasonlít az eredeti szereplőre, így könnyen belesimul a történetbe.

– Akkor hogy van az, hogy bármennyire együtt akartam lenni Olivérrel, még véletlenül sem cseréltem helyet Szerafimával? – teszi fel a kérdést Delila.

Mielőtt bármelyikünk válaszolhatna, Hapci elsétál a

lap távoli sarkába, és emelni kezdi a hátsó lábát.

– Ne! – kiáltok. – Az ég szerelmére, Hapci, ne itt! Ennek a világnak is vannak szabályai.

Hapci leszegi a fülét.

– Annyira sajnálom. Csomagolok és megyek. Igazából nincs is holmim, úgyhogy csak megyek…

– Várjunk – csillan fel Orbánc szeme. – Kis barátunk rámutatott valamire. Ennek a világnak is vannak szabályai, nekünk pedig követnünk kell őket, ahogy már megállapítottuk. Ugyanakkor a mesében bármi lehetséges, vagyis a kívánságnak innen kell erednie.

Próbálom számba venni, mire jutottunk eddig. Ha két ember helyet cserél, de csak az egyikük akarja, akkor segítségre van szükség – egy sütire, egy kapura, egy mágikus ajakfényre. Ha viszont mindketten akarják a cserét, vagyis ugyanazt kívánják, akkor nem kell semmilyen közvetítő. Elég önmagában a kívánság ereje.

Felnézek Edgarra.

– Beszéltél a mamáddal, de vajon elhitte, amikor azt mondtad, hogy négy hónapig ebben a könyvben éltél?

– Nem valószínű – ismeri be Edgar. – Szerinte csak kitaláltam az egészet. Rólad is azt gondolta, hogy hallucináció vagy.

– Ha mégis sikerülne meggyőznünk, akkor Orbánc elmélete alapján csak annyi kellene a helycseréhez, hogy te, én, a mamád és Matilda királynő mindennél jobban akarja ezt.

Edgar megcsóválja a fejét.

– Na, erre várhatunk. Máris azt hiszi, hogy csak képzelődik.

– Így viszont találnunk kell egy másik különleges kaput – sóhajt fel Orbánc.

Mind elnémulunk, mert pontosan tudjuk, hogy mennyire nehéz ez. Ahogy felnézek Edgarra, lemondást látok az arcán. Froclira gondolok. Hányszor kívántam, bár még itt lenne: velem nevessen, amikor Fuszekli beragad a mocsárba; megcsodálja a homokos partot megfestő naplementét; segítsen eltüntetni Matilda királynő citromtortáját. Edgar máris feladta, döbbenek rá. Máris búcsúzni készül.

– Rendben – húzom ki magam. – Jobb lesz, ha rögtön nekilátunk. Sok lapot kell átfésülnünk, ha találni akarunk valamit, amivel segíthetünk Jessamynnek.

Edgar megrázza a fejét.

– Nincs értelme.

– Igenis van. Még ha kételkedik is, ha hárman egyszerre kívánjuk ugyanazt, és a mi oldalunkon áll a varázs, ahogy Szerafima, Frocli és Fuszekli esetében, ezek együtt működtetik a kívánságot.

– Csakhogy nincs időnk kivárni, amíg találunk egy alkalmas varázslatot – sóhajt fel Edgar. – S nekem elhiheted, hogy Julesszal átkutattunk mindent.

Hirtelen belém villan: mi van, ha nem is egy mit keresünk, hanem egy mikort?

– Delila – élénkülök fel. – A te világodban mikor történik varázslat?

– Amikor Photoshopot használsz? – ráncolja a homlokát.

– Nem, úgy értem, te is folyton kívánsz valamit. Ha látsz egy hullócsillagot, egy négylevelű lóherét. Egyszer még egy fura alakú csirkecsonttól is kívántál, a saját szememmel láttam. Van olyan alkalom, amikor szerencsésebbnek érzitek magatokat, mint máskor?

Jules és Delila összenéz.

– A szülinap – mondják ki egyszerre.

– Amikor elfújjuk a gyertyákat – magyarázza Delila –, hiszünk abban, hogy a kívánságunk valóra válik. Ilyenkor hatalmas a várakozás, mindenki azt nézi, hogyan kívánsz, de te mindenki elől eltitkolod, és nem mondod ki hangosan. A lóherék és hullócsillagok a kis dolgokra vannak… olyan kívánságokra, amik nem igazán számítanak. Mint amikor azt mondod valakinek, hogy sok szerencsét. Tudod, hogy nem változtat semmin, csak úgy mondod. Viszont a szülinapi kívánság… arról tényleg elhiszed, hogy valóra válhat.

– Te mit kívántál a legutóbbi szülinapodon? – kérdezek rá.

Delila elpirul.

– Egy herceget, aki levesz a lábamról.

– Tyű! – füttyent elismerően Fuszekli. – Tényleg majdnem bejött.

– Nos, nekem a jövő héten lesz a szülinapom – jelentem be.

– Eredetileg az én szülinapom volt – emlékeztet Edgar.

– Talán örökre tizenhat maradok, ezért fiatalabb vagyok Edgarnál, de attól még meg szoktam ünnepelni. Itt mindenki így tesz, csak a rákövetkező évben nem lesz öregebb. Értitek? Egyszerűen tökéletes! Ha mindketten ugyanakkor, a szülinapunkon kívánjuk ugyanazt a dolgot, annak elégnek kell lennie ahhoz, hogy te és Jessamyn ide kerüljetek.

Kimondhatatlanul büszke vagyok, amiért én jöttem rá a megoldásra – ráadásul egy varázsló jelenlétében –, Edgar azonban nem tűnik túl lelkesnek.

– Ha mégsem – jegyzi meg csendesen –, ez lesz az utolsó szülinapom a mamámmal.

Kihúzom magam, hogy Edgar szemébe nézzek.

– Akkor tegyünk róla, hogy működjön!

* * *

Amikor rátalálok, Matilda királynő a rózsákat metszi a királyi parkban. Nyomban letépek egy szálat, hogy gálánsan felé nyújtsam.

– Virágot a virágnak – vetem be minden csáberőm.

Ha meg akarom győzni, hogy adjon fel mindent, amit valaha ismert és szeretett, a legjobb formámat kell hoznom.

– Hadd találgassak – ráncolja a homlokát. – Megint összetörtél egy tányért?

– Tényleg azt hiszed, hogy nem lehet más oka, ha élvezni akarom mesés társaságodat? Talán meglep, de nagyon is szeretek veled lenni.

Elmosolyodik.

– Most már inkább egy levesestálra tippelnék.

Leülök egy márványpadra.

– Veszítenél. Bár tényleg van valami, amiről beszélni szeretnék veled…

– Á, értem. – Lecsippent egy elhalt hajtást. – Tudtam én.

Megsúgta az anyai ösztön.

– Szóval… – Veszek egy nagy levegőt. – Mindig azt mondtad, hogy a fiamként tekintesz rám. Én is mindig úgy gondoltam rád, mint a mamámra, és nem hinném, hogy ehhez feltétlenül vérrokonoknak kell lennünk. Te mit gondolsz? Nem azok tartoznak az ember családjához, akiket a legjobban szeret?

– Dehogyisnem – bólint Matilda.

– És… ha a fiad messzire költözne… szeretnél vele tartani, igaz?

Matilda a szemét forgatja.

– Mondtam már, hogy nem lakhatsz a suszterműhely felett, a 3. oldalon. A legkevésbé sem illik egy királyfihoz, és semmi értelme felvonszolni oda egy ágyat, amikor már van egy pompás fekhelyed itt a palotában.

– Nem a 3. oldalra akarok költözni. A való világban szeretnék élni. – Egy pillanatra elhallgatok. – Veled.

– Velem? A való világban? – Matilda királynő prüszkölve nevet. – Azt se tudnám, mihez kezdjek ott.

– Ezért lennék veled.

A szemembe néz.

– Erről a Deliláról van szó, igaz?

– Ezúttal nem. Egy fiúról, aki el fogja veszíteni az anyját. Ha helyet cserélnénk velük, talán mégsem kellene.

– Ez nagy tragédia. – Matilda leül mellém a márványpadra. – De miért gondolod, hogy egy hétköznapi

anya és a fia képes lesz itt élni? Láttad, ahogy a könyv kivetette magából a többi idegent is.

– Nem hétköznapi anyáról van szó. Ő Jessamyn Jacobs, aki a mesénket írta.

Matilda királynő sokáig hallgat, miközben egyenként letépdesi a kezében tartott rózsa szirmait, hogy azok lehulljanak a földre. Amikor az utolsó szirom is ide kerül, lefekteti mellé a szárat.

– Neki köszönhetem az életem – felel csendesen. – Ez a legkevesebb, amit tehetek érte.

* * *

Oly sok minden történt ma, hogy nem tudom, lesz-e esélyem egy kicsit kettesben maradni Delilával, de nem sokkal azután, hogy az utolsó csillag is felragyog az égen, fényes hasadék nyílik a lapszél mentén, és már érzem is az erőt, ami a megszokott oldal felé repít.

– Szia! – köszön halkan.

– Szia! – Nem tudom megállni mosolygás nélkül. Mintha az egész tragédiának az lenne a célja, hogy emlékeztessen rá, mennyire szerencsés vagyok, amiért megtaláltam őt. – Remélem, valami szuper ajándékkal készülsz a szülinapomra.

– Nem tudod, hogy működni fog – jegyzi meg Delila.

– Te sem tudod, hogy nem fog – mutatok rá. – Azt gondoltam… előbb elmehetnénk vacsizni, azután átadnád

az ajándékomat. Hogy egészen őszinte legyek, én egy tortára gondoltam. Lehetőleg csokitortára, de tényleg nem akarlak befolyásolni.

– Én még nem élném bele magam ennyire – sóhajt fel Delila. – Túlságosan sok minden forog kockán. Ezúttal nemcsak rólunk van szó. Ezt most Edgarért tesszük.

Kijózanodva nézek fel rá.

– Tudom.

– Amikor ma hazajöttem a kórházból, olyan szorosan megöleltem a mamámat, hogy azt hitte, becsavarodtam. Nem árulhattam el neki, hogy Jessamyn haldoklik, mert ugye mi lesz, ha Matilda királynő megjelenik tök egészségesen? Csak annyit mondtam, hogy nagyon rossz napom volt, ezért van rá olyan nagy szükségem. Közben másra se tudtam gondolni, csak hogy milyen hálás vagyok, amiért nem az én mamám az. Szörnyű vagyok, igaz?

– Ilyen az emberi természet. Azt hiszem.

– A mi hibánk? – suttogja Delila. – Amikor Jessamyn először ájult el, nem kellett volna azonnal visszahoznunk Edgart?

– Esküdözött, hogy semmi baja.

– Hazudott, mert nem akart felzaklatni, ahogyan mi se akartuk felzaklatni Edgart. – Delila megcsóválja a fejét. – Heteket vesztettünk, amit vele tölthetett volna.

Tekintetében látom a kitörni készülő vihart.

– Nem forgathatjuk vissza az időt. Csak arról

gondoskodhatunk, hogy Edgarnak és Jessamynnek több jusson belőle.

Delila beharapja az alsó ajkát.

– Tudom, hogy nagyon hasonlítotok egymásra Edgarral… de szerinted Matilda is elmegy majd Jessamynnek?

– Többé-kevésbé. Amennyire láttam a családi fotókon, míg ott laktam, Matilda úgy néz ki, mint Jessamyn akkoriban, amikor férjhez ment, habár a hajszíne furcsamód barnáról vörösre változott. Ha már itt tartunk, Móric király Edgar néhai apjának kiköpött mása. – Elgondolkodom. – Ha szerencsénk van, sikerül olyan álcát találnunk Matilda királynőnek, hogy pontosan úgy fessen, mint Jessamyn.

– Mi lesz Edgarral, ha a könyv… ha nem engedi be Jessamynt? Te is tudod, mennyire más itt minden. Az étel nem magától kerül az asztalra. Pénzt kell keresned, hogy megvehesd. Fizetned kell a hiteleidet is. Edgar még csak tizenhét. Nem szabadna ilyen gyorsan felnőnie…

– Nem is kell. Én sem nőttem fel soha.

Delila még mindig kétkedve vonja fel a szemöldökét.

– Ahhoz, hogy működjön – teszem hozzá –, száz százalékig biztosnak kell lennem, és ehhez az kell, hogy te is száz százalékig biztos légy.

Lesütött szemének pillái hosszú árnyakat vetnek az arcára. Egy pillanatig azt hiszem, sikerült megríkatnom. Amikor újra rám néz, rádöbbenek, hogy a kétségbeesés és

a remény ikertestvérek – alig különböznek egymástól.

– És milyen legyen a cukormáz? – kérdezi.

– Karamellás – felelem halkan.

A remény vesz rá, hogy kinézzünk az ablakon, hátha már elállt az eső.

A remény hiteti el, hogy válaszolnak az üzenetünkre.

A remény vetet egy számmal kisebb farmert.

A remény keresteti elő a szánkót a lomos kamrában, amikor azt halljuk, hogy másnap havazni fog.

A remény miatt kelünk fel reggelente az ágyból és álmodunk az éjszaka sötétjében.

A remény hiteti el, hogy jobbra fordulnak a dolgok.

A remény tart minket életben.

DELILA

AMIKOR AZT HISZEM, ennél már nem lehet bonyolultabb az életem, jön Harvey.

Aznap, mikor iskolaszerte meghirdetett halloween- és/vagy szülinapi partit adok (amiről mellesleg sosem hittem volna, hogy bekövetkezik), a hurrikán, aminek el kéne tűnnie a balfenéken, valahol az óceán felett, hirtelen fordulatot vesz, és közelít a Keleti-partvidékhez. Harvey miatt a szomorúan szemerkélő eső egyszerre dörömbölni kezd a tetőn, és a fények hunyorogva pislákolnak, ahogy Julesszal a szobámban ülünk, és kipipáljuk a lista tételeit.

– Van egy rakat kólám és tizenkét zacskó chipszem – sorolom. – Sikerült lebeszélnem a mamámat a gyümölcstálról, de ragaszkodik hozzá, hogy csontváz alakú zöldségek legyenek mártogatóval.

– Ez lesz a legrosszabb buli a halloween történetében – mormolja Jules.

– Hé, szerinted mit kéne tennem? A mamám és Edgar mamája is ott lesz. Nem hinném, hogy a sörpong életképes megoldás.

Béna dolog partit adni Edgar szülinapjára úgy, hogy a saját anyja a díszvendég, de a tervünk csak így működhet. Különben se számít, hogy emiatt oda a népszerűségem, mert ha beválik, Olivér újra itt lesz velem, és egyedül az ő véleménye érdekel.

Egy hét telt el, mióta kiengedték Jessamynt a kórházból. Egy hete szervezkedünk Olivérrel és a könyv többi szereplőjével, hogy hibátlan legyen a csere. Edgar kicsit visszavonult a saját világába, minden idejét a mamájával tölti. Mint mondja, az a legnehezebb számára, hogy Jessamyn ugyanolyan, amilyen azelőtt volt. Leszámítva a görcsoldókat és a nem múló fejfájást, mintha csak náthás lenne.

– Edgar elárulta neki, hogy valójában miért adjuk ezt a partit? – kérdezem. – Tudja egyáltalán, hogy megpróbáljuk bejuttatni a könyvbe?

– Nem. Még most sem hisz ebben az egészben. Edgar szerint jobb is, ha nem sejti, mire készülünk. Így legalább

biztosan eljön.

Van benne logika. Jessamyn egyáltalán nem vette be Edgar titkos kapu-elméletét. Még az sem győzte meg, hogy beszélt Olivérrel – az egészet betudta az erős gyógyszerek által okozott hallucinációnak. S miután az egész eljárás lényege egy kívánság, más se hiányzik, csak hogy Jessamyn aktívan kételkedjen a sikerében. Amennyire tudjuk, a kétely a varázslat egyetlen ellenszere.

A szekrényajtómon ott lóg a jelmez, amit Pingree kisasszonytól és a színjátszó körtől kölcsönöztem. Jules persze Sallyt alakítja a Karácsonyi lidércnyomásból. Ő tette azt a találó észrevételt, hogy ha bejön a csere, a suli-buli kellős közepén megjelenik majd egy tunikát és szűk nacit viselő herceg, de miután csak egy hét választ el halloweentől, nem olyan elrugaszkodott ötlet, hogy mindenki öltözzön be. Így ha Olivér és Matilda felbukkan a színen, senkinek a szeme se rebben.

– Oké – rebben most Jules szeme. – Chrisről mit tudsz? Eljön?

Felsóhajtok.

– Meg kellett hívnom. Edgar legjobb barátja. Oké, Olivér legjobb barátja. Tudod, hogy értem.

– Akkor is kínos lesz. Nem beszéltem vele… mióta vége lett. És… nem nagyon mondtam meg, mi a bajom vele.

A vállára teszem a kezem.

– Te hogy állsz ehhez az egészhez? Hogy Edgar elhagy?

– Nincs választásom, nem igaz? – A szemembe néz. –

Legyünk realisták. Úgyse maradna velem, ha cserébe el kéne vesztenie az anyját.

– A jegyzőkönyv kedvéért: tényleg szeret téged. Csak most van nagyobb gondja is annál, hogy erre gondoljon.

Jules kierőszakol magából egy mosolyt.

– Miattam ne aggódj. Nem vagyok olyan törékeny virágszál, mint amilyennek látszom.

Felnevetek, ahogy elnézem szakadt harisnyáját, szegecsekkel kivert karkötőjét, fülbevaló gyanánt viselt biztostűjét, feketével vastagon kihúzott szemét.

– Ijesztőnek látszol – állapítom meg. – Ami emlékeztet rá, hogy soha ne haragítsalak magamra.

Hirtelen mennydörgés hallatszik. A fények kialszanak, majd halk zümmögéssel újra életre kelnek.

– Nem hiszem el! – nyögök fel. – És ha senki sem jön el?

– Mit számít? Akinek itt kell lennie, az eljön. Különben meg, semmi sem turbózza fel úgy a partit, mint egy természeti katasztrófa. – Vet egy pillantást a telefonjára. – Most már indulnom kell öltözni. Szóltam Edgarnak, hogy hétre értük megyek, és csak az arcfestéshez kell vagy félóra. – Mindketten felállunk, azután ösztönösen megöleljük egymást. – Be fog jönni.

– Muszáj lesz – értek egyet.

Amint hallom, hogy Jules kitolat a ház elől, rádöbbenek: erre a bulira talán felkészültem, de még nem gondoltam a fogadtatásra a túloldalon. Ha Olivérnek szüksége van a segítségemre – vagy valami máris rosszul

sült el –, nem mondhatja el másképp, csak ha kinyitom a könyvet.

Nincs a polcomon, ahol lenni szokott.

Letérdelek, hogy bekukkantsak az ágy alá. Félrehajtom a takarót és a lepedőt. Beletúrok a hátizsákomba. Szétkapom az egész szobát, felforgatok minden fiókot és lerángatok minden egyes könyvet, de sehol sem találom az igazit.

A suliban hagytam volna? Edgarnál? Hol beszéltem utoljára Olivérrel?

A takaró alatt, múlt éjjel. Mielőtt elaludtam. Reggel pedig tutira feltettem a könyvet a polcra.

Tudom. De akkor hol lehet?

Hogy veszíthettem el a saját fiúmat?

Hogy veszíthettem el a könyvet épp aznap, amikor a legnagyobb szükség van rá?

Kivágom a szobám ajtaját, hogy lerohanjak a földszintre.

– Anya! – Máris a teljes kétségbeesés és pánik határán járok. – Nem láttad a könyvemet?

A konyhai pultot törölgeti, majd lassan megfordul.

– Milyen könyvet?

– Pontosan tudod, milyen könyvet! A Sorok közöttet… – Találomra kihúzkodom a konyhai fiókokat. – Szükségem van rá. Most azonnal.

– Nyugodj meg, Delila. Feltettem a polcra az albumok mellé.

– De miért? – Berontok a nappaliba, és tekintetemmel végigszaladok a polcon, míg viszont nem látom az aranybetűket. Megragadom, és magamhoz szorítom a mesekönyvet, borítójához préselem vadul zakatoló szívemet.

A mamámat meglepi a váratlan kirohanás. Közelebb lép, és próbálja kihúzni a könyvet az ölelésemből, mire elfordulok, hogy egész testemmel védjem.

– Delila – szólal meg csendesen. – Mi ennyire fontos ebben a könyvben? Miért ragaszkodsz így hozzá?

– Úgysem értenéd.

– Próbáljuk ki. Mondd el! Azt hittem, csak egy kamaszkori hóbort, amiből kinőttél, miután elkezdtél randizni és új barátaid lettek, de hirtelen minden visszatért a régi mederbe. Egy tündérmese megszállottja vagy. Mi történt veled?

Válaszok százai törnének fel a torkomból, de tudom, hogy egyiket se értené.

– Csak hagyd békén a cuccaimat! – Visszamenekülök az emeletre.

Amint elérem a szobámat, becsapom az ajtót, és a 43. oldalra lapozok. Olivér most is a sziklafalon kapaszkodik, miközben a mellkasához szorítja másik kezét. Amikor meglát, elereszti a tunikáját, melynek redőiből színes girlandok bomlanak ki, hogy meg se álljanak a lap aljáig.

– Miért kotnyeleskedsz? – kérdezi. – Épp a szülinapi partimra készülünk…

– Tudom. Csak meg akartam győződni arról, hogy minden rendben.

– Nos, az volt, amíg nem nem zavartál. – Mosolyogva mondja ezt, hogy tudjam, annyira azért nem haragszik. – Odaát mi a helyzet?

– Minden jól megy, csak egy időre elveszítettelek. A mamám elrakta a könyvet.

– Á, értem. El is felejtettem, mert annyi minden történt, de a mamád… szóval, a minap olvasott.

– Hogy mi?

– Biztos, míg a suliban voltál. Azt hittem, szokás szerint te nyitod ki a könyvet, de nem te voltál.

– Ez most komoly? Bent járt a szobámban? Szaglászott?

– Talán csak ki akart kapcsolódni. – Olivér felnéz. – Tudod, ez egy könyv. Hiszed vagy sem, mi is szoktunk melózni. Sok idő telt el, amióta rendesen végigjátszhattuk a szerepünket, úgyhogy mindenki nagyon örült. Kivéve engem – teszi hozzá.

– S ha valami rosszul sül el? Ha felismer?

– Mindent megtettem, hogy ne lássa az arcomat. Nem úgy tűnt, mintha bármit észrevett volna.

– Ezúttal talán nem.

– Nos, ha minden jól megy, talán nem is lesz legközelebb. – Szélesen elvigyorodik. – Tényleg díjazom, hogy dumálunk, Delila, de nem hagyhatom el az oldalt, amíg itt vagy. – Felmutat kéthengernyi színes papírszalagot. – És egy egész királyságot kell

feldíszítenem.

Leplezem a mosolyomat.

– Én is szeretlek. – Gyengéden összecsukom a könyvet.

* * *

Komoly tervezést és erőfeszítést igényel, hogy beöltözzek a jelmezembe. Az első réteg az abroncs és a fűző, azután jön az alsóing, amit külön meg kell kötnöm a derekamon. Ezt fedi be maga ruha – csupa szatén és csipke. A hab a tortán az ékköves tiara, amit úgy kell a hajba tűzni, mint egy kis fésűt.

Csak a Converse csukámat tartom meg, amit úgysem lát senki.

Ezután lépek a rettegett tükör elé, ahol reggelenként vetek magamra egy elborzadt pillantást, mielőtt iskolába megyek. Mindig találok magamon kivetnivalót – a hajamat, a derekamat, a szeplőimet.

Ezúttal azonban csak állok és bámulok.

Egész… csini vagyok.

Arcom rózsásnak tűnik a rózsaszín ruhától, az anyag lágy esésétől pedig olyan, mintha tényleg jó alakom lenne. Most az egyszer a hajam sem emlékeztet madárfészekre. Összefogtam felül, hogy legyen hol viselnem a tiarát, míg a többi csigákban omlik a vállamra, köszönhetően Hurrikán Harvey magas páratartalmának.

Eltűnődök, mit szól majd hozzám Olivér.

Ha meglát.

Megrázom a fejem, és próbálok derűlátó maradni.

– Amikor meglát – mondom ki hangosan.

Ha Jessamynnek igaza van – ha csak egy kívánság kell ahhoz, hogy az álom valóra váljon –, egy próbát mindenképp megér. Ezért, bármilyen ostobán érzem magam (nem nagyon szoktam magamban beszélni), behunyom a szemem, összeteszem a kezem, és vadul reménykedem.

– Kérlek – suttogom. – Hozd őt vissza nekem!

Abban a pillanatban olyan erővel dörren meg az ég, hogy az egész ház beleremeg, miközben a villám fénye vakítóan betölti a szobám. A következő pillanatban elmegy az áram, és minden elsötétül. Nem a legjobb előjel.

* * *

Ha van olyan parti, aminek jót tesz az áramszünet, a halloweeni az. A mamámmal felhasználtuk az összes csészealjat és mindenfelé gyertyákat állítottunk – de annyit, hogy azt javasoltam, most mindjárt hívjuk ki a tűzoltókat, ne kelljen majd annyit várni. A lángok hunyorognak és hosszú árnyakat vetnek a falra, amitől minden kábé tízszer hátborzongatóbb. Az ablaküvegen leszánkázó esőcseppek csillognak a gyertyafényben. Talán mert nincs más lehetőség – se tévé, se számítógép –, a hangulat is remek.

A kölykök jobbára kalóznak, cowboynak vagy zsarunak öltöztek, bár James és a fiúja éppen só- és borstartónak. Raj tejesdobozt visel a fején, az arcánál kivágva, a tetején ELTŰNT felirattal.

– Most tényleg? – kérdezem, ahogy megérkezik.

– Agyas – vágja rá. – A csajok csípik az agyas pasikat.

– De… komolyan?

– Az agyasság menő – jelenti ki Raj. – Szóval, hol vannak a dögös csajok?

Nézem, ahogy a tömeget pásztázza. A tekintete felcsillan Claire láttán, aki a „dögös kocka” külsőre gyúr, de olyan a jelmeze, mint amiben egyébként is járni szokott, pluszban egy hipszter szemüveget visel csak.

– Rárepülök – közli Raj, ahogy elindul felé.

Mindenki jól érzi magát, leszámítva talán Christ, aki szerencsétlenül ücsörög az egyik sarokban. Odalopódzom hozzá, már amennyire abroncsos szoknyában ez lehetséges.

– Hé! – köszönök.

Tetőtől talpig végigmér piros Super Mario-sapkája alól. Ajkai megrebbennek álbajsza alatt.

– Gondolom, már tudod.

Megpaskolom a vállát.

– Sajnálom, hogy nem jött össze. Nem mintha ilyen külsővel nehéz lenne találni valakit…

Mosolyogni próbál, de nem nagyon sikerül.

– Neked elmondta, miért? Mit követtem el?

– Hidd el, nem miattad van. Csak… most nagyon rossz az időzítés.

Fájdalmas arckifejezéssel néz rám.

– Nem akarom, hogy kínos legyen, oké? Mégiscsak Jules legjobb barátnője vagy, meg minden…

– Csak akkor kínos, ha azzá tesszük.

Épp ekkor egy autó fordul be elénk, hogy a reflektor fénye végigsöpörjön a szobán. Arra számítok, hogy Jules érkezik a díszvendéggel, de amikor kinyitom az ajtót, legnagyobb döbbenetemre Allie McAndrewst és a sleppjét látom.

A minyonjai egytől egyig szexi vadmacskának öltöztek.

Allie meg? Ugyanolyan hercegnőruhát visel, mint én.

– Nem számítottam rá, hogy eljössz – vallom be.

Allie felhúzza a szemöldökét.

– Én vagyok az, aki feldobja a partit, úgyhogy érezd magad megtisztelve.

Nem engedem, hogy Allie tönkretegye az estémet.

– Nos, jelmezek terén nem is olyan rossz az ízlésed. – Intek hasonló ruhánk felé, miközben próbálok elsütni egy béna viccet. – Bár két hercegnő egy csárdában…

Allie egészen elborzad.

– Én nem valami hülye Disney-tyúk vagyok – közli. – Ez…

– Peach hercegnő! – fejezi be helyette Chris, miközben megragadja a kezét, és kék kezeslábasában meghajol előtte.

Allie csak úgy sugárzik.

– Ments meg, ó, Mario! – kacarászik.

Chris vele nevet.

– Nem hittem volna, hogy Super Mario-fan vagy.

– Most hülyülsz? – Még életemben nem láttam ilyen lelkesnek Allie-t. – A legjobb játék! Mi mással ütném agyon az időt, míg a körömlakkom szárad?

Magamba fojtok egy nevetést, miközben azt kívánom, bár Jules is látta volna ezt. Az Allie mögött felsorakozó vadmacskák zavartan néznek össze. Nem véletlenül. Az udvarhölgyek nem mindennap szembesülnek azzal, hogy a királynőjük igazi gyík.

Allie feléjük fordul.

– Jaj, ne már! Mind tudjuk, Brittany, hogy még mindig nézed az Én kicsi pónimat. Ami meg téged illet, Chloe, nemcsak a fodrászod tud róla, hogy nem vagy természetes szőke.

Ugyanolyan, mint lenni szokott – mármint a velejéig gonosz –, valahogy mégis más. Mintha torkig lenne azzal, hogy 7/24-ben színleljen a közönsége előtt.

Egy pillanatra már-már… emberi.

– Istennek legyen hála a Super Mario 3D World felturbózott Peach hercegnőjéért – folytatja. – Milyen béna volt már, amikor a New Super Mario Brothers kijött Wii–re, és a Nintendo még arra se vette a fáradságot, hogy rendesen leprogramozza Peach ruháját? Ki akarná így megmenteni?

Chrisnek az álla is leesik.

– Légy a feleségem! – nyög fel.

Allie belekarol.

– Kezdetnek mit szólnál egy diétás kólához?

Ahogy elvegyülnek a tömegben, újra nyílik az ajtó. Jules ernyőt tart maga és Jessamyn fölé, aki műtősnek öltözött, így a fél arcát maszk takarja.

Elkapja a tekintetem, ahogy végignézek a jelmezén.

– Valamikor régen igazi író voltam – csillan meg tekintete a maszk felett. – Van érzékem az iróniához.

– Nekem meg a megfázáshoz – morogja Edgar, aki mögötte ázik az esőben. – Esetleg nem léphetnénk beljebb?

Ahogy először látom komplett hercegi jelmezben, amilyet Olivér szokott viselni, levegőt sem kapok. Annyira hasonlítanak egymásra.

Ezért is fog működni, emlékeztetem magam.

– Boldog szülinapot – hebegem.

– Majd csak kilenc tizenötkor, emlékszel?

Semmit sem akartunk a véletlenre bízni, ezért abban maradtunk, hogy Olivér is pontosan Edgar születésének percében fújja el a saját szülinapi gyertyáit.

Boszorkánynak öltözött mamám közelebb lép, amikor látja Edgar belépőjét.

– Maga biztosan Jessamyn. Grace vagyok. Örülök, hogy végre találkozunk.

– Köszönöm, hogy néhány hete vigyázott Edgarra –

felel Jessamyn. – Mostanában van egy kis gond az egészségemmel. Nagyon jó érzés, hogy van, aki ilyenkor is gondoskodik róla.

Követem a tekintetét, ahogy felméri a mamámat, engem, Edgar barátait. Arra gondol, hogy ránk bízza a fiát, ha majd eljön az idő.

Lassan mindenkinek feltűnik, hogy Edgar végre megjött. A nevét kántálják, ami bevisszhangozza az egész házat, közben konfettiként repkednek a szülinapi kívánságok.

A mamám Jessamynhez fordul.

– Épp készültem feldíszíteni a tortát, ha van kedve kijönni a konyhába. Persze csak ha nem akar a srácokkal tombolni…

Jessamyn elvigyorodik.

– A konyha remekül hangzik.

Ahogy távoznak, Julesszal és Edgarral összedugjuk a fejünket.

– Olivér készen áll? – tudakolja Edgar.

– Azt hiszem – bólintok. – Hát te?

– Igen. Jules hozott egy másik műtősruhát Matildának, ha majd itt lesz. Biztos feltűnne, ha a buli közepén a mamám hirtelen jelmezt cserélne. – A konyha felé rebben a tekintete. – Csak megnézem, nincs-e szüksége valamire.

Ahogy utat tör magának a tömegben, egyedül én látom a fájdalmat Jules arcán. Azután elfordul és elkerekedik a szeme.

– Allie? Ezt meg ki hívta ide?

– Ő saját maga – felelem. – Hé, Jules, van itt valami, amiről tudnod kéne…

Chris épp ebben a pillanatban lép Allie-hez, kezében egy diétás kólával. Egész közel hajolnak egymáshoz, úgy nevetgélnek beszélgetés közben.

– Most már tényleg mindent láttam – nyög fel Jules.

– Bocs.

– Semmi gond. Megérdemli a boldogságot. – Csakhogy nem Chrisre néz. Edgar távolodó alakját követi.

* * *

A parti úgy játszódik le előttem, mint egy film – látom, de nem vagyok a része. Nevetgélés és társalgás, tánc és mozgás; csupa elnagyolt gesztus, mintha egy színjáték része lenne. Edgar lép mögém, hogy belesúgjon a fülembe.

– Ki hitte volna, hogy egy hurrikán ekkora buli lehet?

Megfordulok, és amikor látom, hogy mások figyelnek, a látszat kedvéért megfogom a kezét.

– Az jutott eszembe – tűnődök el –, hogy a könyvben sosem esik.

Összeráncolja a homlokát, mielőtt bólint.

– Igazad van. Eddig fel sem tűnt.

– Amikor Olivér először járt itt, azt kérdezte, ki sír ennyire. Addig nem látott más csapadékot, csak az olvasók könnyeit. – Felnézek Edgarra. – Tudod, mennyire utáljuk

az esőt. Bebújunk az eresz alá, nyafogunk, ha átázik a cipőnk, és kiborulunk, amiért nem hoztunk magunkkal ernyőt. Hát, Olivér imádta. A legcsodálatosabb dolognak tartotta, hogy az ég megnyílik, azután újra bezárul. Az első viharnál kitárt karral rohant bele az esőbe, és csak nevetve pörgött körbe-körbe, mialatt bőrig ázott.

Kikémlelek az ablakon.

– Az utolsó héten is esett, amikor Olivér itt volt. Feltűnt, hogy iskolába jövet esernyő van nála. Arra gondoltam: Én tettem ezt vele? Miattam nem hisz már a csodában?

– Talán csak alkalmazkodunk, amikor nincs más választásunk – felel Edgar. – Talán ez maga a csoda.

Veszek egy nagy levegőt és bólintok, ahogy Julest látom közeledni. Kiigazította a sminkjét, de így is látom, hogy sírt. Vörös karikák vannak a szeme körül.

– Kilenc múlt – jegyzi meg. – Nem kéne készülődni?

Edgartól Juleshoz fordulok. Olyan lángoló pillantásokat váltanak, hogy bármikor kigyulladhat köztük a levegő.

– Beszélhetnék egy percre Julesszal? – kérdezem.

– Hogyne, persze – feleli, pedig tuti, hogy egy szavamat sem hallja.

A konyhában a mamám és Jessamyn tizennyolc szál gyertyát tűz a tortára.

– Még egyet, hogy szerencséje legyen – kérem kétségbeesett hangon. – Ez most nagyon fontos.

A mamám fura pillantást vet rám, de azért kimegy a

kamrába, hogy keressen még egy gyertyát.

Jessamyn a karomra fekteti kezét.

– Köszönöm, Delila, hogy megteszed ezt Edgarért. És értem.

Már készülök elmondani, hogy még sok-sok szülinapot ünnepelhet a fiával, de időben észbe kapok.

– Edgar nagyon szereti. Mindennél jobban. Annyira, hogy bármiről képes lenne lemondani.

– Nagyon szerencsés vagyok. – Jessamyn szeme fényesen csillan a műtősmaszk mögött.

Pislogva nyeli vissza a könnyeit, amint a mamám megérkezik, nemcsak a pluszgyertyával, de egy doboz gyufával.

Az órára nézek. 9:10.

– Akkor csináljuk – fújom ki a levegőt.

Míg a mamám meggyújtja a gyertyákat, átsietek a nappaliba, és lekapcsolom a zenegépként szolgáló laptopot. A társalgás elhal, minden szempár felém fordul.

– Hol a szülinapos? – kérdezem.

– Itt. – Jules lép a szobába, maga mögött Edgarral. Nem tudom, mi zajlott le kettejük között, de mintha a csatamezőről jönnének. Amikor az étkezőasztalhoz érnek, Jules elengedi Edgart, és odaáll mellém, vele szemközt.

9:12.

– Boldog szülinapot… – kezd énekelni a mamám, mire mindenki bekapcsolódik.

Boldog szülinapot…

Boldog szülinapot, Edgar…

Boldog szülinapot!

Ránézek a telefonomra. 9:13. Banyek, miért ilyen rövid ez a dal? Edgar páni rémületben néz rám.

– Hány éves vagy… egy? – kiáltok. – Hány éves vagy… kettő? Hány éves vagy… három? – Addig tapsolok minden számnál, míg a többiek is bekapcsolódnak.

Mire elérjük a tizennyolcat, 9:14 lesz. Figyelem a lepergő másodperceket.

– Oké – bátorodok fel. – Remélem, van egy jó kívánságod!

Még tíz másodperc, azután eljön a pillanat. Biccentek Edgarnak, aki a torta fölé hajol. Ahogy koncentrál, a gyertyafény élesen kirajzolja a barázdákat a homlokán. Ajkai némán mozognak, ahogy elrebegi a megbeszélt szavakat.

E pillanatban odabent a könyvben, ami biztonságban van a szobámban, Olivér is kimondja pontosan ugyanezt a mondatot:

Azt kívánom, hogy örökre együtt legyek azzal, akit a legjobban szeretek.

Megszólal a beállított riasztás. 9:15.

Jules a legutolsó pillanatban előrelép, és olyan közel kerül Edgarhoz, hogy meg is érinthetné. Hirtelen éles csattanás hallatszik, amint egy széllökés kivágja házunk egyik régi, szigetelés nélküli ablakát. A légáram végigsöpör a szobán, hogy egyszerre fújja el az összes

gyertyát. A szobában egy pillanatra koromsötét lesz.

Azután halk zümmögés és csipogás kíséretében visszajön az áram.

– Nem semmi kívánság, haver! – kiált fel Raj.

Hunyorgok a váratlanul éles fényben, majd nyomban elfog a szédülés. Semmi sem történt. Semmi se változott. Edgar továbbra is behunyt szemmel hajol a torta fölé. Jules a vállára fekteti a kezét.

– Edgar? – suttogja.

A hangra felnyílnak a szemei.

Jules felé fordul.

Azután ellép tőle.

Úgy néz rám, mintha senki más nem lenne a szobában, közben elmosolyodik. Jól ismerem ezt a csibészes mosolyt, hiszen ebbe szerettem bele. Azután Olivér már fel is kap, hogy megcsókoljon.

EDGAR

AZT KÍVÁNOM, hogy örökre együtt legyek azzal, akit a legjobban szeretek.

A hirtelen széllökés félrefújja hajamat az arcomból, és minden elsötétül. Lüktet a fejem, majd olyan világosság árad szét körülöttem, hogy hunyorognom kell.

Érintést érzek a vállamon.

– Edgar?

Elfordulok, hogy összpontosítsak a műtősmaszkra. Azután a maszk lehull, és meglátom a mamámat.

Ahogy körülnézek, Örökkön-örökké Parton találom magam. Köröttünk félkaréjban a könyv összes szereplője. Ha kinyújtom a nyakam, a belógó betűszárakat is látom.

A mamám tétován lép hátra.

– Én… meghaltam?

– Nem! – kiáltom, ahogy magamhoz ölelem. – Nem. Nagyon is élsz. – A válla felett vigyorogva nézem a többieket. – Működött! – A szó úgy robban ki belőlem, mint egy rakéta. – Tényleg működött!

Üdvrivalgás harsan a parton, a mamám viszont teljes pánikba esik. Úgy forgolódik, mint aki csapdába esett, ahogy tágra nyílt szemmel próbálja felmérni a könyv belső terének lapos, kétdimenziós furcsaságát. Egész

testében összerezzen, valahányszor egy szereplő megszólal, s közben vadul markolássza a karomat.

– Hol vagyunk? – rebegi.

Megmarkolom a vállát.

– Minden rendben, anya. Már jártam itt, akárcsak te. Amikor megírtad.

A fejét rázza.

– Nem… ez nem lehet…

Naspolya óvakodva lép közelebb. A mamám kezéért nyúl, fél térdre ereszkedik, és meghajtja a fejét.

– Felséges asszonyom! Óriási kiváltság és megtiszteltetés, hogy végre személyesen is találkozunk.

Rajmund kapitány következik, aki kezet csókol.

– Fogadd sírig tartó hűségemet, felség – szól ünnepélyesen.

Hapci körbeszaladgálja és megnyaldossa a lábát.

– Tényleg fenséges az íze – lihegi.

– Te… te beszélsz?

– Persze – felel Hapci. – Egy csomó szót ismerek. Burgonya. Termosz. Ceruza. Kommunizmus.

– Ez… remek – nyög fel a mamám, miközben Fuszekli szégyenlősen egy százszorszépet helyez a lábához. Ahogy megpaskolja a nyakát, a mamám arcán széles mosoly árad szét. – Mindig te voltál a kedvencem.

– Úgy tudtam! – szaladgál körbe-körbe Fuszekli.

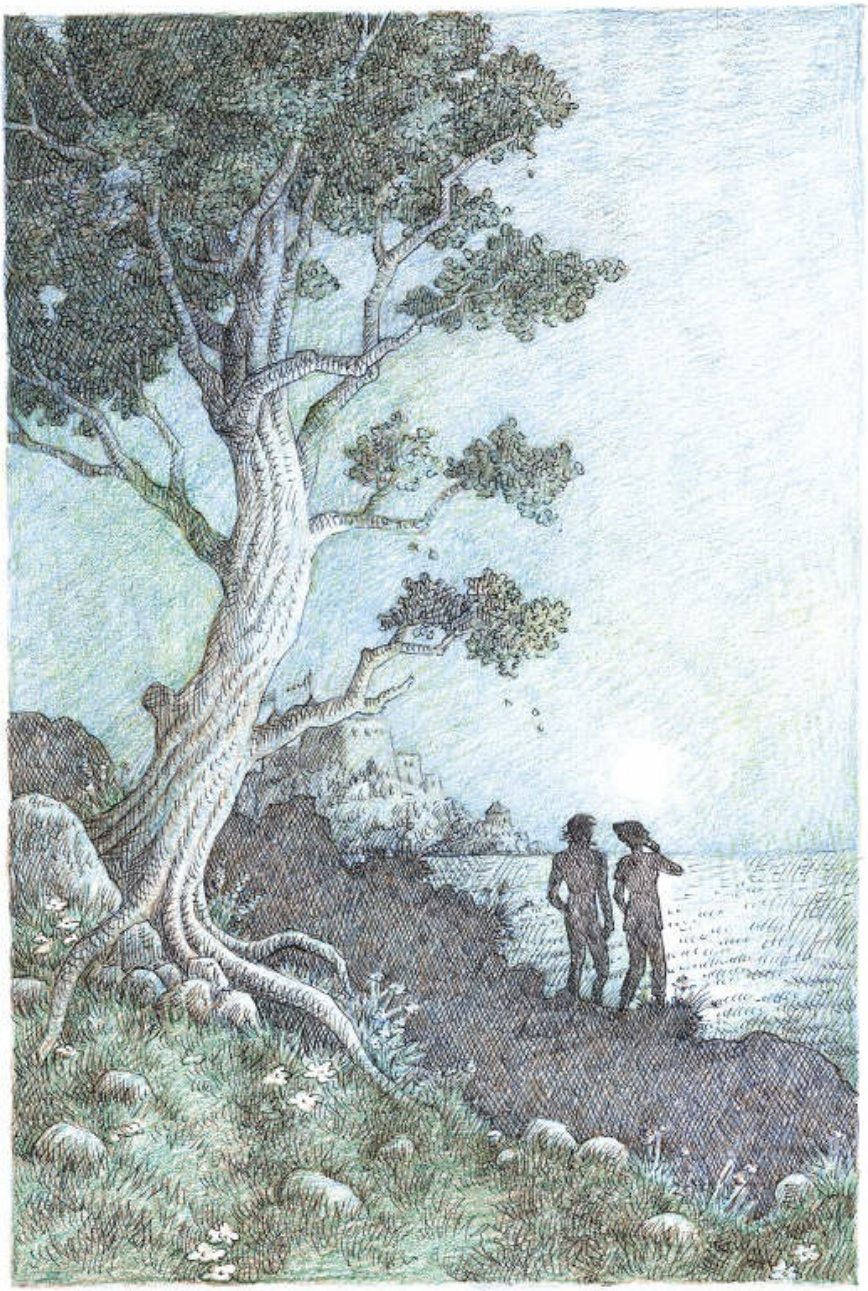

Orbánc az első, aki magához öleli a mamámat.

– Köszöntelek itthon, kedvesem!

Egyenként előlép a többi szereplő is, hogy a tiszteletét tegye. Tündérek suhannak el az arca előtt; sellők csapdosnak és locsolják le a farkukkal; manók mutogatják büszkén a homokvárat, amit a tiszteletére építettek. Még Piró is megtanult olyan formájú füstöt fújni, mint a neve kezdőbetűje.

– Nem szokásom azt mondani, hogy én megmondtam – mosolygok –, de én megmondtam.

A mamám lassan rázza a fejét.

– Csak álmodom. Ez csakis álom lehet.

– Úgy is mondhatjuk. Idővel majd megszokod, hogy bármilyen magasra fel tudsz ugrani, szélvészként repkedsz, és bármennyit eszel, egy dekát se hízol. Vagy lapról lapra ugrálsz. Olyan, mintha álom lenne… de ez az új valóságunk.

Ő vont be ebbe a kalandba még évekkel ezelőtt, amikor rettegtem a haláltól. Ezúttal én teszem érte ugyanezt.

– Gyere! – fogom meg a kezét. – Annyi a látnivaló!

Látom, hogy azt várja, mikor ébred fel. Látom, hogy nem bízik a saját szemében.

Talán kell neki egy kis idő.

A gondolatra önkéntelenül is elvigyorodom. Most már miénk a világ összes ideje.

* * *

A palota épp olyan, amilyenre emlékeztem: káprázatos, grandiózus, díszes. Nézem, ahogy a mamám belép a lovagterembe, elképedve megcsodálja a boltozatos mennyezetet és a tarka faliszőnyegeket, néha óvatosan megérint egy márványszobrot vagy falra szegezett kardot. Felkísérem a toronyba, Matilda királynő hálókamrájáig, ahol kitárom a kétszárnyú ajtót, hogy megmutassam a kerek szobát a nagy faragott baldachinos ággyal, az öblös kandallóval és a roppant szekrénnyel, benne a legfinomabb selyemből és szaténból készült, aranyszálakkal átszőtt ruhákkal.

– Nos? – kérdezem félénken. – Hogy tetszik?

– Bájos – feleli a mamám. – Alig várom, hogy elmeséljem, ha majd felébredek.

Sóhajtok egyet.

– Nem álmodsz, anya. Tényleg itt vagy. Mindketten itt vagyunk. Örökre.

A kandallón álló óra csilingelni kezd. Csontfehér porcelánból és aranyból van, elborítják a rubintok, smaragdok és zafírok. A mamám tekintete a számlap felé rebben, mielőtt elkezd turkálni műtősruhája zsebében.

– Ideje bevennem a gyógyszeremet… – A pirulák persze nincsenek sehol. Áldozatul estek az átalakulásnak.

Végigpaskolja az összes zsebét.

– Biztos a parton eshettek ki. Vissza kell mennünk…

– Nem, nem kell. Már nincs szükséged a gyógyszereidre. Soha többé nincs szükséged rájuk.

– Edgar… bele kell törődnünk abba, hogy beteg vagyok. Éppúgy nem akarom, mint te, de ettől még együtt kell élnünk vele. Ami sokkal könnyebben fog menni, ha nem lesznek rohamaim.

Kétségbeesetten be akarom bizonyítani, hogy itt kutya baja se lehet. Felkapom az órát a párkányról, és amilyen erősen csak tudom, hozzávágom a falhoz. Ezernyi darabra törik: fogaskerekek, rugók, drágakövek szóródnak szét a parkettán.

– Mit művelsz? – kiált fel a mamám. Tüstént letérdel, ahogy próbálja összeszedegetni a darabkákat, ám azok máris remegni kezdenek a tenyerén. A fogaskerekek felpattannak, felkutatják szomszédjukat és a helyükre ugranak; az aranyillesztések újra egybeforrnak, míg végül a padlón ott áll a sértetlen porcelánóra.

Felveszem, hogy gyengéden a párkányra helyezzem.

– Ezt próbálom elmondani. Itt semmit sem lehet eltörni. A könyv meggyógyít mindent. Téged is.

A mamám csak áll, mielőtt reszkető kézzel az óra felé nyúl, hogy megérintse.

– Hát persze – mormolja. – Már értem.

– Öö… tényleg?

– Álmodban sosem halsz meg.

Behunyom a szemem. Akárhogy próbálom meggyőzni a könyv varázserejéről – megvághatom magam a kardommal, hogy a seb a szeme láttára forrjon össze; leugorhatok a legmagasabb szirtről, hogy sértetlenül

landoljak –, akkor is azt fogja hinni, hogy ez egész csak álom. Talán az is. Elvégre az ő képzeletéből pattant ki.

Azután már tudom, hová kell elvinnem.

* * *

Az impresszum oldala fehér jégtábla, ameddig csak a szem ellát. Megcsúszik a cipőm, ahogy magammal húzom a mamámat, közben próbálom megőrizni az egyensúlyomat a dőlt sorközökben. A © apró kis pont, ami kitartóan nő, ahogy közeledünk hozzá – egyedül ebből tudom, hogy tartunk valamerre. A betűk annyira belógnak a fejünk fölé, hogy folyton a homlokomra csapnak az y-ok, g-k és p-k lelógó szárai.

Minél közelebb kerülünk, annál jobban lejt a talaj. Megfordultam már ezen az oldalon, mióta Szerafima kireppent a könyvből, de az örvény bezárult. Azóta se tudom, mitől nyílt meg. Csak azt tudom, hogy ha mindent elkövetek, talán újra megteszi.

Optikai csalódás, de mintha az egész lap tölcsér alakú lenne, legvégén a copyright jelével. Mire az aljára érünk, a mamám alig tudja megakadályozni, hogy ne pottyanjon a nyakamba.

– Kapaszkodj! – szólok neki hátra, miközben megmarkolom a c betű kunkorát. Követi a példámat, mire a kör azonnal elmozdul.

– Szerintem el kell fordítani. – Minden erőmet latba

vetem, ahogyan az óra járásával megegyezően meghúzom a c-t. A © araszról araszra, éles csikorgás közepette elfordul, míg végül felpattan, akár egy tengeralattjáró kerek csapóajtaja. A mamámhoz fordulok. – Ugrunk. – Azzal eltűnök a lyukban.

Könnyedén landol mellettem, majd ahogy lassan feláll, ámulattal néz körül. Van itt minden: papírkötegekkel teli polcok, pókhálóval borított trónszékek, még egy ember léptékű óriási madárkalitka is. Kosárszám összetört üvegszívek és palackba zárt üzenetek. A falnak támasztva akkora sárkányfog, mint a fejem. Mellette szekérkerék, a sarokban egy önmagán játszó cselló.

– Üdv a képzeletedben!

Nem hinném, hogy hallana. Döbbenten járja körbe a különféle holmikat, közben óvatosan megérinti némelyiket. Ujjai megállapodnak egy leopárd aranyszobrán.

– A hiú leopárd – mormolja –, aki arra kérte a boszorkányt, hogy ő legyen a legértékesebb állat a világon. Az önzése miatt pontosan az lett: aranyszoborként. – A madárkalitkához lép. – Az őrült tudós kísérlete balul ütött ki: a madár lett a gazdája. – Végigfuttatja ujjait a kosárnyi üvegpalackon. – Egy férfi háborúba megy. A sereggel felfelé menetel a folyóparton, és mindennap szerelmes levelet küld a feleségének, aki a folyó torkolatánál él. – Megérinti a csellót, ami zavartalanul játszik tovább. – Egy fiatal zenész beleszeret

a múzsájába, de csak egy varázslatos csellóval tudja lenyűgözni, ami sosem szűnik meg játszani. A múzsa megszereti a zenét… végül magát a zenészt is… de az sosem engedheti el a csellót, hogy magához ölelje, mert akkor nyomban megtörne a varázs. – Végül a portré után nyúl, amire már a legutóbb is felfigyeltem: Móric király, kisbabával a karján. Mintha csak én lennék a papámmal, jelmezben. A mamám arcára kiül az áhítat.

– Itt van az összes mesém – mormolja. – Azok, amiket sosem írtam meg.

– Azelőtt hittél a hihetetlenben. Nem próbálnád meg újra?

Félresöprök egy tollboát és egy medvebőrt, hogy megmutassam az elefántcsont íróasztalt a lúdtollal és a végtelen pergamentekerccsel. Közelebb húzom az egyik üres trónszéket, hogy leülhessen rá.

Óvatos mozdulattal veszi kézbe a tollat, azután, évek óta először, írni kezd.

* * *

Otthagyom a mamámat az impresszum mögött, ahogy visszaindulok a könyvbe. Mintha egészen más színben látnék mindent. A könyv határai már nem korlátoznak semmiben, még a nadrágom sem szorít. Minden lehetségessé vált, csak mert sikerült idehoznom a mamámat.

Nem is tűnik fel, milyen messzire jutottam, csak amikor a lábam belesüpped Örökkön-örökké Part homokjába. Egy pillanatra megállok a parton, és nézem, ahogy a nap rózsaszínre festi a felhőket, míg az égbolt narancsvörösben lángol.

– Ugye, milyen szép?

Megpördülök. Mint kiderül, nem vagyok egyedül. Tőlem nem messze, felhúzott térdekkel, Szerafima ül.

– Az – felelem.

– A kedvenc napszakom – árulja el.

– A napnyugta?

– Vagy inkább az éjszaka.

Amikor beáll a sötétség, úgy jönnek fel a csillagok, mintha a nap milliónyi szilánkra tört volna. Szerafima az ég felé fordítja arcát.

– Mielőtt elment, Oli mutatott nekem valamit. – Egy fényesen ragyogó távoli csillagot néz. – Az ott Frocli.

Már készülök elmondani, hogy Frocli nem változott mérgesgáz-gömbbé, de meggondolom magam. Ha ez teszi boldoggá…

– Hiányzik – suttogja Szerafima. – Tényleg, igazán hiányzik.

A holdfénynél már látom, hogy könnyes az arca.

Nem igazán tudom, mit kell csinálni egy síró lánnyal. Esetlenül paskolom a vállát, hátha attól jobban érzi magát. Szerafimát és Froclit a végtelen választja el egymástól, akárcsak engem és Julest.

Jules.

– Van egy ötletem. – Kinyújtom a kezem, hogy felsegítsem. – Bízol bennem?

Vonakodik, de csak egyetlen pillanatig. Elszaladunk a partról, el a Tűtorony, az Elvarázsolt Erdő és Orbánc viskója mellett, túl a palotán is, egészen Piró barlangjáig.

– Maradj itt! – Belépek a barlang ásító torkába, és elfüttyentem magam. A felcsapó füsttől könnybe lábad a szemem. A föld is beleremeg, ahogy Piró előjön hajléka mélyéről.

Szeme vörösen izzik a sötétben; pikkelyes bőre minden

lélegzetvételére fodrokat vet. Amint meglát, elhúzza ajkait, hogy felfedje borotvaéles fogait.

– Ki a jó fiú? – paskolom meg a nyakát, mielőtt megmarkolom a sörényét, hogy fellendüljek a nyakára. Azután lehajolok, hogy felhúzzam magam mögé Szerafimát.

– Biztos, hogy ez jó ötlet? – kérdezi. – Nincs is betanítva…

– A legrosszabb, ami történhet, hogy lepottyansz… és szépen földet érsz. – Elvigyorodok. – Nem te tanítottál meg rá, hogyan kell kiugrani a toronyablakon?

Elmosolyodik és átkarolja a derekamat, azután felsikolt az örömtől, ahogy Piró oldalába fúrom a sarkamat, és kilövünk az ég felé.

Őrült sebességgel emelkedünk, a szél a fülünkbe fütyül. Hunyorogva nézek fel a szavakra a lap tetején. EGYSZER VOLT… Ráhajolok Piró nyakára, ahogyan nyílvesszőként röppenünk keresztül az O-n.

A betű csőként fonódik Piró testére, azután széthasad és meghint bennünket fekete porával. Egyszeriben a csillagok között szárnyalunk. Ott vannak előttünk, a vállunkat söprik és belegabalyodnak a hajunkba, ahogy Piró átfordul és alábukva nyolcasokat ír le. Szerafima önfeledten kacarászik mögöttem.

A csillagkép felé navigálok, amit Szerafima mutatott a partról. Megtartom a sárkányt, ahogy közelebb húzódunk legfényesebb tagjához, azután Szerafima kinyújtja a

kezét, hogy lágyan megérintse. A csillag felragyog, és olyan hangon csilingel, mintha csak kis névtábla lenne Frocli nyakörvén.

Szerafima a tenyerén méregeti a csillag súlyát, ahol olyan tüzesen izzik, hogy rá se lehet nézni. Azután sziszegve elkapja a kezét. Lenéz a tenyerére. Egy szív körvonala égett a bőrébe.

Úgy kulcsolja rá ujjait, mintha örökre megőrizhetné.

– Köszönöm, Edgar. – Újra sírva fakad, de ezúttal máshogy. A boldogságtól.

Piró óvatosan közeledik a Tűtoronyhoz, hogy kitehessük Szerafimát az ablakánál. Kecsesen mászik át a párkányra.

– Ezt máskor is megismételhetnénk…

– Az nagyszerű lenne – Mosolyogva búcsút intek, és már készülök elröppenni Piróval, amikor Szerafima visszahív.

Arca sziluettként rajzolódik ki a sötétben, csak ezüstös haja tündököl, mint a holdvilág.

– Edgar – sóhajtja. – Olyan jó, hogy van egy igazi barátom!

* * *

Csak az éjszaka közepén engedem – miután Piró visszatért a barlangjába, és a mamám békésen, tintafoltos kézzel alszik a hálókamrájában –, hogy a gondolataim

elkalandozzanak Jules felé.

A távozásom előtti percekben behúztam őt Delila házának gardróbjába. Miután itt mégsem gyújthattak gyertyát, koromsötét volt, de nem is kellett látnom Jules arcát, hogy tudjam, mit gondol. Mit érez.

– Jules… – kezdtem, de félbeszakított, ujjaival lezárta a számat. Alig tudtam megállni, hogy nem csókoljam végig őket.

– Ne mondj semmit! Nekem kell mondanom valamit. Emlékszel rá, amikor azt mondtam, hogy nem volt valóságos? Mindaz, ami a könyvben történt? Hát hazudtam. Muszáj volt még önmagamnak is hazudni. Annyira Disney volt, hogy végre találtam valakit, aki nem rohant világgá, amikor azt hallotta tőlem, hogy az emberi fej még tizenöt másodpercig öntudatánál marad, miután levágják.

– Ja. Lefogadom, hogy a Pixar egyszer még filmet forgat az életünkről – szúrtam közbe.

Jules elnevette magát.

– Amilyen mázlim van… Hol is tartottam? Minden jó pasi foglalt, meleg, vagy egy tündérmesében él.

Tudtam, hogy megtiltotta, de akkor is kézbe vettem az arcát és megcsókoltam. Mármint úgy igazán. Ebben a világban, egy gimis bulin, megcsókoltam a világ legdögösebb csaját. Soha rosszabb véget.

Jules homloka az enyémhez simult.

– Muszáj volt elérned, hogy beléd szeressek, ugye?

– Kényszerleszállást hajtottál végre a mesémben. Mégis mit kellett volna csinálnom?

A sötétben is láttam, hogyan csillog a szeme. Talán sírt, de úgysem vallotta volna be.

– Ne felejts el!

– Téged nem lehet elfelejteni, Jules.

– Azért az örökkévalóság rohadtul hosszú idő.

Annyi mindent akartam még mondani neki. Annyi mindent akartam még megtudni róla… de ekkor a másik szobából meghallottam Delila hangját: Hol a szülinapos?

S ezzel kis is futottam az időből.

* * *

Olyan sokáig hánykolódom, hogy már elképzelhetetlennek tűnik, hogy valaha is elalszom. Végül mégis megtörténik, és amikor felriadok, Matilda királynő ül az ágyam szélén.

Rémülten pattanok fel.

Azután, ahogy tisztul a látásom, már felismerem a mamámat, aki ékköves koronája alatt feszes kis kontyba kötötte vörös haját. Matilda egyik ruháját viseli. Könnyek peregnek az arcán.

– Jól vagy, anya? – kérdezem rémülten.

– Jól vagyok – zokogja. – A jónál is jobban. – Belenéz a szemembe. – Edgar. Már nem fáj a fejem!

DELILA

ILYEN LEHET SZUPEREMBERNEK LENNI.

Minden érzékem egyszerre éleződik ki. Még lehunyt szemmel is magam előtt látom a szivárvány összes színét, és érzem a hőingadozást a testemben, ahogy Olivér karjai rám fonódnak. Míg ujjaim végigszaladnak tunikájának bársonyán, kitapintok minden egyes öltést.

A csillagok között szárnyalok, szabadon, korlátok nélkül, észvesztő sebességgel.

Úgy ragyogok, mintha benyeltem volna egy

szupernóvát.

S amikor végül visszatérek a Föld bolygóra, egy pillanatig sem félek, mert tudom, hogy ő elkap.

– Szóval – simítja hátra Olivér a hajamat. – Úgy hallom, holnap esni fog.

Szerelmes vallomásra számítottam, de legalábbis egy hellóra. Semmiképp sem időjárás-jelentésre.

– Mi?

Elvigyorodik.

– Csak azt szerettem volna, hogy az első szavaim… tudod… totál átlagosak legyenek. Amiket akkor mondanék, ha holnap újra találkoznánk, és holnapután, és azután is.

Lassan elmosolyodom. Pontosan ezt mondtam neki, amikor búcsúzkodtunk, egyetlen fontos különbséggel: most már fogunk találkozni holnap, és holnapután, és azután is.

Felbugyborékol belőlem az öröm, mintha csak pezsgő folyna az ereimben.

– Talán – ismétlem meg, amit akkor Olivértől hallottam – szerdára kisüt a nap. – Azután újra megcsókolom.

A külvilág létezése csak fokozatosan tudatosul bennem: a tovább folytatott társalgások; a tányérok és villák koccanása, ahogy körbeadják a tortát; a leégett szülinapi gyertyák füstje.

Olivér továbbra sem ereszt. Ahogy végigmér a tiarámtól a ruhám szegélyéig, széles mosoly árad szét az

arcán.

– Kész ruhaköltemény.

– Gondoltam, talán bejön…

Jules hirtelen megmarkolja a vállam.

– Ha egy pillanatra elszakadnátok egymástól… van itt egy királynő, akit el kéne rejteni.

Gyors pillantással meggyőződöm róla, hogy a mamám nem ér rá engem figyelni – a tortát szervírozza. Megragadom Olivér kezét, és magammal húzom, ahogy követem Julest a fürdőbe. Amikor halkan bekopog, az ajtó feltárul.

Matilda királynő egyszerre folyatja a csapot és a vécé öblítését.

– Láttad ezt, Olivér? – kérdezi lelkendezve. – Honnan jön a víz?

– Bevált – lihegek. – Mindketten átmentek.

Jules elfordítja a tekintetét.

– Ja.

– Át kell öltöznünk, emlékszel? – kérdezi Olivér.

Matilda királynő bólint. Őt is előre beavattuk a tervbe. A tartalék műtősruhát fogja viselni, mielőtt Jules hazafuvarozza.

– Drágám – fordul hozzám –, ha segítenél megoldani a fűzőmet…

Átveszem Julestól a műtősruhát, és eltűnök a fürdőben Matilda királynővel, aki megfordul, hogy kilazíthassam a zsinórokat. Miután kilép a komplikált ruhából, rásegítem

a műtős cuccot.

– Most, hogy Olivér nincs itt – halkítja le a hangját, miközben megköti derekán a buggyos nadrágot –, kérdezhetek valamit?

– Hogyne – bólintok.

– Szerafima mesélt arról a varázslatos helyről, ahová elvitted. Esetleg mit is elmehetünk ebbe a… plázába?

Felnevetek, és a sapka alá rejtem fonott haját, aminek a színe kissé sötétebb, mint Jessamyné. Feljegyzem magamban, hogy majd vennem kell hajfestéket.

– Feltétlenül – ígérem meg. – Miénk a világ összes ideje.

Amikor kilépünk (miután egy ideig kapcsolgattuk a lámpákat, hogy Matilda megismerkedjen a villamosság csodájával), Jules a padlón ül, háttal a falnak. Olivért sehol sem látni. Azonnal érzem a torkomon felkúszó pánikot. Képes voltam magára hagyni anélkül, hogy kiélveztünk volna minden közös pillanatot, mielőtt a mese újra magába szippantja.

Jules felnéz rám.

– Nyugi, csak leküldtem a földszintre, hogy köszönjön el a vendégektől. Fura volna, ha épp a szülinapos hiányozna a szülinapról. – Matildához fordul, hogy kritikus szemmel végigmérje. – Szerintem elmegy, de azért jobb lesz minél hamarabb meglógni. Minek kísértsük a sorsot?

Matildához fordulok.

– Adnál nekünk egy percet? – Beletúrok hercegnői

ruhám redőibe, hogy előhúzzam a telefonom, és a kezébe nyomjam. – Tessék, ámulj és bámulj.

Hagyom Matildát, hadd nyomkodja a gombokat és sikongasson örömében, amikor a pici dobozból áradni kezd a zene. Megragadom Jules karját, hogy bevegyük magunkat a szobámba, és becsukjuk magunk mögött az ajtót.

– Ez nem volt nyerő ötlet – próbál viccelődni Jules. – Most majd feltöri a Facebook-fiókodat.

Leülök az ágyamra.

– Csak hogy tudd, nekem elmondhatod.

Jules, rá jellemző módon, felhorkan.

– Nincs szükségem agyzsugorítóra.

– Lehetsz akármilyen harapós, akkor is tudom, milyen vacakul érzed magad. Jártam már itt. Kétszer.

Jules felkapja az állát.

– Jól vagyok. Te csak aggódj a gáncstalan lovagodért. Miattam tök felesleges.

– Tudom. Nem kell aggódnom érted, mégis aggódom. És tudom, hogy hiába mondhatod el nekem, ha valaki egész másnak akarnád elmondani. – Felveszem a mesekönyvet az éjjeliszekrényről, hogy a kezébe nyomjam. – Azt hiszem, ez most már a tiéd.

Felállok.

– Lekísérem Matildát a földszintre, hogy elköszönjön a mamámtól. Lehetőleg ne brit udvari akcentussal. Mi lenne, ha találkoznánk a kocsinál?

Jules felnéz, ahogy végigsimít a könyv borítójának aranybetűin. Azután teljesen váratlanul magához ölel.

– Köszönöm – suttogja.

Alig teszem ki a lábam, máris felüti a mesét.

* * *

Olivér a bejárati ajtónál őrködik, ahol távozáskor köszönetet mond a vendégeknek. Raj-dzsal összeöklöznek.

– Csúcs buli volt, tesó – lelkendezik Raj, mire Olivér elvigyorodik.

– Örülök, hogy bejött.

Chris és Allie utoljára távozik.

– Akkor hétfőn, haver – búcsúzkodik Chris, egyik kezével már Allie hátsóján. Olivér megütközve néz rám.

– Majd elmondom – üzenem neki némán.

Amikor végre csend lesz, a mamám egy törlőkendővel a kezében kisétál a konyhából.

– Egész jól ment – jelenti be vidáman. – Mostantól a hálaadást is hurrikánban ünnepeljük.

Elnevetem magam.

– Kösz a segítséget, anya.

– Most már jobb lesz, ha mi is megyünk – közli Olivér. – Hálás köszönetem, Mrs. McPhee, amiért engedte, hogy itt rendezzük meg a partit.

– Szívesen, máskor is. – A mamám előbb Olivért öleli meg, azután Matilda királynőt. – Remélem, nemsokára

meggyógyul.

– Köszönöm a szíves jókívánságot – felel Matilda, alig érezhető brit udvari akcentussal.

Jules épp ekkor szalad le a lépcsőn, némiképp kipirult arccal.

– Bocs – szól előre. – Itt vagyok. – Kezében ott csörögnek a kocsi kulcsai. – Mehetünk?

Az ajtóhoz kíséri Matildát. Olivér kicsit lemarad, hogy átkarolja a derekamat.

– Akkor… holnap.

Már a kilátás is mosolyt csal az arcomra.

Lágyan csókol meg, ahogy olyasvalakit szokás, akivel még bőven lesz alkalmunk találkozni.

Amikor az ajtó bezárul, visszafordulok, és azon kapom a mamámat, hogy széthajtogat egy nagy fekete szemeteszsákot.

– Nem, anya, majd én. Te már így is sokat dolgoztál. Csak feküdj le, majd én rendet rakok.

– Erre tényleg nem mondok nemet. – Hatalmasat ásít. – Gondolod, hogy Edgar jól érezte magát?

– Szerintem ez volt élete legnagyobb bulija.

Amint léptei elhalkulnak a lépcsőn, nekiállok belapátolni a zsákba a parti romjait. Miután kidobom a papírtányérokat és -poharakat, egy szivaccsal összegyűjtöm a morzsákat és a cukormáz-darabkákat.

– Hát, Delila… – mondom ki hangosan, és rém büszkén, amiért ezt összehoztam. – Mire nem lennél képes?

– Én is épp ezen gondolkodom.

Majd' kiugrok a bőrömből ijedtemben. Olivér áll az ajtóban, és nézi, ahogy takarítok.

– A frászt hoztad rám! – kiáltok méltatlankodva, mégis mosolyogva. Képtelen vagyok megállni mosolygás nélkül. – Miért jöttél vissza?

Felém indul.

– Megkértem Julest, hogy vigye haza Matildát, mert eszembe jutott, hogy valamit elfelejtettem. – Kiveszi kezemből a szemeteszsákot, hogy félretegye.

– Mit? – kérdezem.

– Még nem adtad oda az ajándékomat. – Csípőre teszi a kezét. – Szóval? Mit kapok tőled?

Átfonom a nyakát a karjaimmal, ahogy odahajolok a füléhez.

– Az örökkön-örökkét – suttogom.

Olivér csak egy sóhajnyira húzódik el.

– Hát, ha meggondolom… – tűnődik el, mielőtt csókot nyom az ajkaimra –, tökéletes ajándék.

Nagy különbség van ház és otthon között.

Amikor átsétálunk a szomszéd házba, vagy bemegyünk a legjobb barátunk szobájába, miért nem gondoljuk, hogy otthon vagyunk? Nyilván egész más a környezet. Mások a bútorok, fura a falak színe, még a háziállatok is ismeretlenek.

De még ha minden ház egyforma lenne is – ha mindet ugyanúgy rendeznék be –, akkor sem érzenénk miénknek a másét.

Mert az otthon nem az, ahol vagyunk, hanem akivel vagyunk.

OLIVÉR

Két hónappal később

MINDENNAP VANÍLIAILLATRA ÉBREDEK.
Matilda már hajnal előtt felkel, hogy cukormázzal borítsa be New England legkelendőbb édességeit. Saját vállalkozása, a Sütikirálynő, újságokban, magazinokban, de még a tévében is szerepel. Mióta megértette a közgazdaságtan legfontosabb alapelvét – mármint hogy a muffinokért, amiket ingyen szokott osztogatni, pénzt is lehet kérni –, és felismerte a tényt, hogy a hűtő nem tölti

fel önmagát, meredeken felfelé ível profi cukrászkarrierje. Aki csak megkóstolja a pitéit és tortáit, sírva könyörög a titkos receptért, de ő mindenkinek azt feleli:

– Csak egy csipet varázslat kell hozzá, semmi más.

Veszek egy gyors zuhanyt, majd megtörlöm a hajam, mielőtt magamra dobok egy farmert és egy pulcsit. Azután büszkén veszem kézbe a kocsim kulcsait. Nem hiába töltöttem heteket Delila Autósiskolájában, végül méltónak ítélt Edgar jogsijára. Minthogy egyikünk sem látott még autót, mielőtt megjelent itt – sem Matilda, sem én –, ezt komoly előrelépésként könyvelem el. Jessamyn furgonja immár hivatalosan is a hű paripám.

Amennyire Julestól tudjuk, Jessamyn karrierje is virágzik. Újra ír – először, amióta papírra vetette a Sorok közöttet –, méghozzá szédületes tempóban. Az egész királyságot elvarázsolja könyveivel, melyeknek van egy különlegessége: valahogy mindegyik képes pontosan olyan történetet alkotni, amilyenre az olvasó épp abban a pillanatban vágyik. Ily módon, amit az egyik ember kivesz a meséből, alapvetően különbözhet attól, amit más ért meg – mintha a történet képes lenne az olvasó, a hely és az időpont függvényében változni. De talán minden könyv ilyen – kicsit más minden alkalommal, amikor kinyitjuk. Ezért az igazi kérdés inkább az, hogy ki változik: a sztori vagy az olvasó?

A legjobb hír, hogy Jessamyn újra egészséges, továbbá

Rajmund kapitány annyira rástartolt, hogy már holdfényes hajókázásra is elvitte, sőt kizárólag az ő kedvéért megtanult késsel és villával enni.

Ami pedig Edgart illeti: bármily hihetetlen, de sikerült megvalósítania az űrutazást a könyv keretei között. Talán ez nincs benne a cselekményben, de ettől még remek hobbi. Piró az űrhajója – vagyis sárkányháton járja be a távoli galaxisokat –, s ami még hihetetlenebb, nem ő az egyetlen amatőr asztronauta a könyvben. Szerafima, akinek csinos fejében azelőtt egyetlen önálló gondolat sem fogalmazódott meg, most másról sem tud beszélni, csak fekete lyukakról, pulzárokról és kvazárokról.

Amikor pedig nem az űrben repked, Edgar sok időt tölt a 43. oldalon, hogy Julesszal beszélgessen.

Vetek egy pillantást az órámra, mielőtt lesietek a földszintre. Minél korábban oda akarok érni Delilához. Alig várom, hogy megmutassak neki valamit.

Matilda felnéz egy emeletes torta mögül. A fondant már kész: a rózsaszín virágszirmokat ezüstszínű cukorgyöngyökkel is kidíszítette. Most a szöveget írja fel a maga cikornyás betűivel.

– Jó reggelt, szívem! Hogy aludtál?

– Egész jól, köszönöm. – Ösztönösen kinyújtom a mutatóujjam, hogy belekóstoljak a cukormázba.

Elhesseget a spatulájával.

– Erre szükségem van. – A cukormázas zacskóval felírja a BOLDOG szót a torta tetejére.

Néhány pillanatig meredten nézem a művét, mire észreveszi.

– Mi az? – ráncolja a homlokát.

– Az vagy? Boldog?

Elmosolyodik.

– Nem tudtam, mi az igazi boldogság, amíg ide nem kerültem. Nem tudtam, milyen hatalmas a világ, és mennyi mindent kínálhat.

Lassan kifújom a levegőt, pedig nem is vettem észre, hogy visszatartom. Jó érzés tudni, hogy most az egyszer mindenki elégedett a hellyel, ahol éppen van.

– Ha vársz két percet – élénkül fel Matilda –, kaphatsz egy friss muffint az útra.

– Muszáj mennem. – Arcon puszilom, mielőtt az ajtó felé indulok. – Aztán ne hajts túl keményen!

– Nekem ez nem munka, hanem a legtisztább élvezet!

A furgonban felhangosítom a rádiót, és tíz perc alatt odaérek Delilához. A mamája épp indul dolgozni, kezében a kávés termosszal.

– Korán jöttél – jegyzi meg. – Delila még alszik.

– Nem gond. Csak meg akarok osztani vele egy nagy újságot.

– Csak rajta! Biztos szívesebben kel a te hangodra, mint az enyémre. – Integet, ahogy beül a kocsiba és letolat a felhajtóról.

Mostanra ugyanolyan otthonosan érzem magam Delilánál, mint nálunk. Fellopódzok a lépcsőn, majd

óvatosan résnyire nyitom az ajtót.

A hátán fekszik, a takaróval a lábánál, kiterülve, kócosan. Óriáspólót visel, CSÜLÖK TANYA: A MI SÜLTÜNKKEL NEM SÜLSZ FEL! felirattal, és fél pár csíkos zoknival. Nem hinném, hogy életemben láttam volna ilyen szépet.

Letérdelek az ágy mellé, közel hajolok, és addig csókolgatom, amíg felébred.

– Jó reggelt, hercegnőm – suttogom.

– Hmmm – felel félárbócra eresztett szemhéjjal. – Hogyan…? – motyogja.

– Hogyan mi?

– Hogyan tudsz így kinézni korán reggel?

– Ez egy adottság. – Felnevetek, ahogy leülök mellé az ágyra. – Mutatnom kell valamit, ami nem várhat.

Ásítva könyököl fel.

– Imádkozz, hogy tetsszen…

Előveszem a levelet, amit tegnap este nyomtattam ki. Miután széthajtogatja, tekintetével gyorsan végigszalad az első soron:

GRATULÁLUNK.
FELVÉTELT NYERT A DARTMOUTHI FŐISKOLA
2019-ES ÉVFOLYAMÁRA.

Elkerekedik a szeme, ahogy körém fonja karját.

– Ez bámulatos, Olivér! Annyira örülök!

– Az benne a legjobb, hogy csak kétvárosnyira leszek

tőled.

Elvigyorodik.

– Nem hiszem el, hogy fősulis pasim van! – Hirtelen megnyúlik az arca. – Nem hiszem el, hogy fősulis csajok vesznek majd körül!

Felsóhajtok.

– Delila…

– Nem mondd, hogy butaság! Nem tudhatod, milyen lesz, amíg bele nem csöppensz. Egy fősulin akármelyik pillanatban találkozhatsz álmaid nőjével.

– Már találkoztam álmaim nőjével – emlékeztetem. – Ne feledd, hogy nem azért szerettem beléd, mert különösebben szép, okos vagy népszerű lettél volna…

– Kösz szépen – vigyorodik el.

– Azért szerettem beléd, mert kinyitottad a könyvet. Ha nem lettél volna… nos, ilyen… sosem ismerkedünk meg. Szóval a helyedben nem aggódnék valami random fősulis csaj miatt, akit még nem is ismerek. Fogunk mi még vitatkozni és kibékülni, iskolai bálba menni, vizsgákon szenvedni, egymástól influenzát kapni, Valentin-napi képeslapokat cserélni, és közben minden áldott nap arra emlékezni, miért is szerettünk egymásba.

Delila lesüti a szemét.

– Csak, tudod, ebben a világban… itt nem él mindenki boldogan, amíg meg nem hal.

Felemelem az állát, hogy találkozzon a tekintetünk.

– Ezer örökkön-örökkét is adnék egyetlen ilyen

pillanatért, amikor veled lehetek.

Megcsókol, s közben leránt magához, hogy egymáshoz simuljunk a gyűrött takarón. Azután hirtelen felül.

– Most jut eszembe. Van egy ajándékom a számodra.

– De hát nem tudhattad, hogy felvesznek…

– Optimista vagyok. – Delila elmosolyodik, és benyúl az éjjeliszekrény fiókjába. – Nincs becsomagolva, de azért…

Felém nyújt egy bőrbe kötött könyvet. Kinyitom, de az első lap üres. Akárcsak a következő, és az azután következő. Ha már itt tartunk, egy lapra se írtak semmit. Zavartan nézek fel.

– Naplónak hívják – tudom meg. – Neked kell majd teleírnod. Gondoltam, épp ideje, hogy megírd a saját történeted.

Ahogy a karomba veszem, arra gondolok: Igen. Pontosan itt fogom elkezdeni.

Mindenkinek van egy története.

Talán azt hiszed, a tiédet nem érdemes elmesélni, de jusson eszedbe, hogy még soha senki nem hallotta. Amit teszel, amit mondasz, ahogy vezeted a cselekményt… talán mégiscsak nyomot hagy valakiben.

Mert erre valók a történetek: segítenek elszökni. Esélyt adnak, hogy olyasmiket is átélj, amiről sosem hinnéd, hogy megtörténhet veled. Átérezhetsz egy sosem volt szerelmet; kalandozhatsz a karosszéked biztonságából. A történetek álmok azoknak, akik ébren vannak. Lehetnek meghittek és kényelmesek, mint egy régi papucs, vagy nyugtalanítóak, mint egy penge villanása. Hatalmukban áll megváltoztatni, ihletet adni, nyitottá tenni.

Mindenütt történetek vesznek körül: megakadnak egy némán elhaladó idegen torkán; fogságba esnek a lelakatolt naplókban. Ott vannak a soha el nem küldött szerelmes levelekben, a valaha elhangzott összes beszélgetés sorai között. Csak mert nincsenek megírva, attól még nagyon is léteznek.

Valaki talán épp most olvassa a Te történetedet, és

elképzeli, ahogy a tekinteted végigfut ezen a lapon. Ujjaival markolja a kötést, ahogyan rohamosan közeledsz az utolsó sor felé.

Jobb lesz, ha sietsz! Olvasód alig várja a következő fejezetet.

Őszinte barátod:

Jessamyn

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani Peter Antelyesnek, aki a Vassar Egyetem irodalmi tanszékének docense, mindazért a bátorításért és támogatásért, melyet e könyv megírása közben nyújtott. Hasonlóképp adósai vagyunk Abigail Bairdnek, a pszichológia tanszék docensének, amiért ötletekkel szolgált a különféle szereplőkkel kapcsolatban, és elvégezte helyettünk a kutatómunkát az agytumor vonatkozásában. Köszönet Kevin Ferrarának, akitől az instagramos poént kölcsönöztük; Kathy Reichsnek és Lisa Genovának, akik mindketten remek írók, s akik a szakértelmükkel segítették kitölteni a sztorinkban tátongó lyukakat, valamint Will Hendersonnak, aki még azelőtt előállt a könyv címével, hogy egyáltalán gondolkodni kezdtünk a folytatáson. Köszönet illeti még Barbara Marcust, Beverly Horowitzot, Dominique Ciminát, John Adamót, Kim Laubert, Stephanie O'Caint, továbbá a teljes Delacorte Press családot a Random House Children's Booksnál, amiért bebizonyították, hogy a mesék néha bizony valósággá válnak. Végezetül, köszöntjük Timnek/apának, hogy megnevettetett minket – vagy épp a frászt hozta ránk, amikor fellopakodott hozzánk a lépcsőn –, valamint

Dudley-nak, Alvinnek, Olivernek és Harvey-nak, hogy kutyahűségükkel oly fontos érzelmi támaszként szolgáltak.

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ

DELILA
OLIVÉR
EDGAR
OLIVÉR
DELILA
EDGAR
OLIVÉR
EDGAR

MÁSODIK RÉSZ

DELILA
OLIVÉR
EDGAR
OLIVÉR
DELILA
EDGAR
OLIVÉR
DELILA
EDGAR
OLIVÉR
DELILA
EDGAR
DELILA

OLIVÉR

Köszönetnyilvánítás

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020

www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

Felelős kiadó Szabó Tibor Benjámin
Fordította: Babits Péter
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Szerkesztette: Kónya Orsolya
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Eredeti színes illusztrációk: Yvonne Gilbert
Fekete-fehér illusztrációk: Scott M. Fischer
Tördelés: 9s Műhely

Elektronikus könyv: Nagy Lajos
Forgalmazza: eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

Megjelent 2016-ban, Budapesten.

ISBN 978-963-293-617-8
© Minden jog fenntartva!

Felhasznált betűtípusok:
Noto Serif – SIL Open Font Licence